

VÔ VI QUY NGUYÊN

Từ Minh Đạt

Châm Ngôn.

Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư

**CHÌA KHÓA CHO
MỌI VẤN ĐỀ
TRONG ĐỜI SỐNG**

1ST EDITION

VOVIOLOGY ACADEMY 2014

Châm Ngôn – Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư 1

CÁC LOẠI SÁCH CỦA VÔ VI QUY NGUYÊN

LOẠI A: Sách dành cho Học Viện VVQN:

Bao gồm các loại sách chứa đựng các bài học có cách hoạch định, kế hoạch và tổ chức VVQN. Các tài liệu chứa đựng dữ kiện lịch sử mật chưa đến thời gian công bố, các văn kiện, thông tin có cách cá nhân. Các tài liệu mật, các thảo chương, luận án của Học Viện.

LOẠI B: Sách dành cho Huỳnh Trường chính thức và các Trưởng Nhóm Đạo chính thức:

Bao gồm các loại cẩm nang, các chương trình huấn luyện, hướng dẫn, các tài liệu bán mật đang trên đường giải mã, các tài liệu dành hướng dẫn riêng cho Huỳnh Trường, Trưởng Nhóm Đạo.

LOẠI C: Sách dành cho các pháp hữu được chọn lựa:

Bao gồm các loại bài học cùng với phương hướng xử trí trong các hoàn cảnh của bài học. Các chi tiết, bài học dưới dạng tế nhị không phổ biến rộng rãi.

LOẠI D: Sách dành riêng cho đại đồng pháp hữu và nhân sanh:

Đây là các loại sách phổ thông, giới thiệu Pháp Đạo, chuyện giải trí, văn hóa, nghệ thuật có tánh đạo và những bài học chung.

NAM MÔ ĐẠI THỪA LIÊN HOA HÓA THÂN MINH
VƯƠNG PHẬT
NAMO METTREYA BUDDHA

ĐỨC THẦY TỪ MINH ĐẠT

SÁCH LOẠI D

Châm Ngôn – Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư 4

ĐÔI LỜI GIỚI THIỆU VỀ:
CHÂM NGÔN:
Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư.

Khi còn nhỏ, có lẽ bắt đầu vào năm 12 tuổi trở đi, Thầy bắt đầu viết sách. Thầy viết rất nhiều thể loại, bộ ngành khác nhau. Từ truyện tranh, truyện ngắn, thơ, hóa học, huyền môn, bách khoa toàn thư... và luôn có ý muốn viết lại một quyển binh thư theo cách viết của các loại như: Thái Công Binh Pháp, Tôn Ngô Binh Pháp, Binh Thư Yếu Lược... tức là những dạng viết dưới câu nói đơn giản nhưng chỉ ra một vấn đề cần suy nghĩ.

Mấy mươi năm qua, Thầy đã viết hàng mấy trăm cuốn sách nhưng cũng chưa một lần có dịp thực hiện được sự muốn của mình vì chưa có dịp nào cần thiết để thực hiện. Rồi sau này làm vai trò dẫn dắt Pháp Đạo, chỉ dẫn cho các đệ tử những cách thức làm việc rồi đúc kết những cách thức đó thành những công thức cho dễ nhớ tựa như những câu Châm Ngôn.

Rồi cố vấn cho các đệ tử trong các công việc của Đạo, rồi từ từ lấn sang công việc của Đời, vì đệ tử của mình bị lấn hụp ở chuyện đời, chỉ cần cánh tay của mình vực họ dậy. Pháp Đạo lan rộng chừng nào thì dạng của đệ tử cũng lan rộng chừng ấy, từ những người nông dân chân chất, những em học sinh vô tư, những người công nhân hiền lành... đến những người mang nặng nghiệp nợ ở đời, đến những thương gia, những nhà chính

trị, những lãnh đạo đất nước,... đến cùng khắp, lan tỏa đến bất kỳ cảnh giới nào, hoàn cảnh nào,... đến tất cả những ai được gọi là chúng sanh đều có thể đến để học hỏi.

Từ đó, các câu Châm Ngôn được lan rộng tùy theo câu hỏi, sự vướng mắc, sự cần thiết... của người theo học với Thầy.

*Vô tình, các câu Châm Ngôn ấy, những lời giảng, những công thức thật ngắn gọn ấy đứng chung với nhau để hình thành một loại sách giống như một bình thư mà bản thân mình muốn làm từ khi còn nhỏ. Nhưng đây không còn được gọi là Bình Thư nữa vì nó không chỉ thuần túy áp dụng vào những cuộc so tài mà áp dụng vào tất cả những gì xảy ra trong cuộc đời. Thế nên, Thầy gọi nó là **CHÍNH THƯ**.*

***THIÊN ĐỊA VẠN THỂ CHÍNH THƯ** đã được ra đời một cách tự nhiên như thế đó.*

Tập sách này sẽ ngày càng dày hơn, nó sẽ sống theo dòng đời của Thầy. Nó sẽ không mang số thứ tự tập 1, hay tập 2, tập 3... mà là thứ tự của edition, tức thứ tự của những lần biên tập lại.

Tập sách này, Thầy không chỉ viết riêng cho các đệ tử của Vô Vi Quy Nguyên, vì nó tự có qua cuộc sống đời của bản thân từ những gì có sẵn. Nên đây là một đúc kết từ con người và mong góp phần một phần nào vào tri thức của nhân loại.

Mong thế giới, con người được vạn sự lành.

Thầy,

Từ Minh Đạt

(AKA - Tiên Sĩ **Châu Nhật Tân**).

Đại Hùng Linh Điện, ngày 8 tháng 1 năm 2014.

Hochiminh City - Việt Nam 10th – 11-2013.

Châm Ngôn – Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư 7

TRƯỚC KHI XEM SÁCH.....

Sách bao gồm 3 phần:

Phần 1: Tổng hợp tất cả các câu châm ngôn ngoại trừ những câu có đặc tính riêng biệt chỉ dành riêng cho pháp hữu Vô Vi Quy Nguyên. Trong phần này, ngôn từ dùng đôi khi có mang màu sắc tâm linh, ẩn dụ,... nên ý nghĩa bài học rút ra được tùy ở sự lãnh hội của người đọc.

Phần 2: Nhóm công thức ghi nhớ: Đây là những chỉ dẫn khởi đầu cho những lời chỉ dẫn bằng những câu Châm Ngôn. Phần này có thể dùng cho Đời lẫn Đạo.

Phần 3: Các câu châm ngôn dành riêng cho pháp hữu Vô Vi Quy Nguyên.

PHẦN MỘT:

Tổng hợp các câu châm ngôn có thể áp dụng và giải đáp mọi thắc mắc, là chìa khóa mở hướng cho các vấn đề trong đời sống.

Bình pháp,	Nhận biết,
Chính trị,	Siêu nhiên,
Dân tộc,	Tâm linh,
Đạo lý,	Thương mại,
Đạo trị,	Tín ngưỡng,
Điều động,	Tình yêu,
Duyên số,	Tổ chức,
Gia đình,	Tôn giáo,
Giáo dục,	Xét đoán,
Mưu chước,	Xử trí,
Ngoại giao,	

Ghi chú: Là những chìa khóa được rút gọn bởi từ ngữ, nên cách dùng từ sẽ là từ tổng quát, mượn hình, mượn cảnh để diễn tả. Vì vậy, người đọc phải biết liên kết chìa khóa trong câu châm ngôn để áp dụng cho trường hợp riêng mình.

1.

Từ mệnh đề một mới dẫn đến mệnh đề hai. Mệnh đề một vô lý thì không thể nào mệnh đề hai có lý được. Trong một vấn đề mà khởi đầu đã sai sót thì không thể nào cả vấn đề đều đúng được. Trồng cây cam thì không ra quả ổi. Việc làm phạm pháp thì không một lý giải nào có thể cho đó là hợp pháp. Một sự lôi kéo không vì tình thương thì sự lôi kéo ấy không thể nào là thiện ý. Mà là tình thương thực sự thì không cần phải lôi kéo. Từ phỉ báng và đã kích thì không thể nào tìm ra sự thiện ý trong đó. (2-2006)

2.

Người mình không ưa, là kẻ xấu nhất trên đời đối với mình, nên kẻ xấu của người mình không ưa, chưa chắc là bạn tốt của mình. Đồ xấu của kẻ xấu khó có thể là đồ tốt của mình được. Phải cẩn thận trong việc chọn lựa và kết hợp. (2-2007)

3.

Tâm con người luôn bay nhảy, hôm nay nó thẳng, hôm sau nó cong, hôm nay là bạn, hôm sau là thù. Vì vậy, phải cẩn thận về mọi mặt nhất là phải cẩn ngôn và cẩn hạnh. (2-2007)

4.

Mạng sống, cuộc đời, tình thương, an lành,... là sự quý, mà đồ quý thì không dễ cho, nên có xin cũng chưa chắc được. Vì vậy, cần phải cầu. (2-2007)

5.

Điều suy tính là điều cần hay muốn? Nếu là muốn thì khó bao giờ thành tựu. (2-2007)

6.

Tâm động thì không thể có đường hướng đúng đắn. (2-2007)

7.

Không thấy nổi ngay mình thì phải nhìn chung quanh để soi rọi. Khi cùng nghị sự, thấy người bàn thảo đang có tâm bất chính, có nghĩa hướng đi của mình đang bất chính. Thấy người cùng thuyền đang sa lầy, có nghĩa mình đang sa lầy. Thấy tả hữu mình đưa ra những ý kiến, phương hướng vô đạo, có nghĩa là mình đang vô đạo. (2-2007)

8.

Đừng mong cầu thành việc hay dựng nhà chung từ người đang có việc cá nhân. Chuyện

cá nhân thì không thể có quốc gia, cũng không có chuyện chung kể cả chuyện Pháp Đạo và tín ngưỡng. (2-2007)

9.

Chọn hướng sai trong đời sống sẽ trả giá bằng sự thất bại của cuộc đời. Trong đường Đạo, việc chung, việc lớn.. khi quyết định sai lầm cho mình và hướng sai lầm ấy cho người thì cái giá sẽ trả bằng sự trầm luân của mình và người. (2-2007)

10.

Gặp nan đề thì dừng lại và chiêm nghiệm sau khi chiêm nghiệm vẫn chưa quyết định thì hướng đi phải là rộng lượng. Rộng lượng là căn bản của người tu đạo, người đúng đắn, chính nhân. Rộng lượng rất khác với sự yếu hèn và bất lực. (2-2007)

11.

Nhà chật thì phải biết chọn lọc đồ để giữ, loại bỏ những món đồ không cần thiết. Có lòng tiếc cho món đồ thì cũng nên có lòng thương cho cái nhà, đừng để nó gánh, gìn giữ, ôm nặng những vật không cần thiết. (6-2007)

12.

Trước khi muốn nói xấu, nghĩ xấu về một người nào đó, thì hãy nên nghĩ đến những người thật tốt, thật toàn vẹn trước mắt của mình mà mình chưa hề nói xấu hay nghĩ xấu về họ nhưng nay thì họ đã không cùng đường. Có như vậy, mình sẽ thấy việc nói xấu, nghĩ xấu về người là không cần thiết. Sự cần thiết, chính là hành động. Hành động để làm thay đổi những hoàn cảnh mà ta không muốn gặp phải. (6-2007)

13.

Góp gió thì thành bão. Phải làm từng chuyện nhỏ cho tròn và thành thực. Góp tất cả chuyện nhỏ toàn vẹn ấy thì thành việc lớn. Muốn khai đạo, mở một đại nghiệp thì phải kiên nhẫn, chờ đợi tâm người phát khởi. Đạo là tự nhiên, đại nghiệp là một cần thiết chung nên không cần phô trương, quảng bá. Vì vậy, khi tiến hành sự việc hay mở một nhóm đạo,... phải bình thường không phô diễn. Bệnh từ miệng vào, họa cũng từ miệng mà ra. Là người khai mở thì phải mang cho người và mình cái phúc chứ không là họa. Vì vậy, phải biết cột cái lòng để miệng phải không nói những điều không cần thiết. (9-2007)

14.

Kềm cái lòng thì yên được thân. Thân yên

được thì cơn bão sẽ qua. Chỉ cần một lần qua được bão thì sau này những nguyên do tạo bão sẽ không còn tái diễn. Đối trị với số phần xấu, chuyện không đẹp phải qua cách thức đó! (11-2007)

15.

Cái nhìn sẽ bị bóp méo bởi cái lòng. Khi lòng đã không ưa thì thấy chuyện chi cũng cho là xấu. Khi đã ghét người nào hoặc có ý niệm không ưa một người nào thì từng hành động của người ấy thường là hành động xấu, không đúng trước mắt của mình. Vì vậy, khi nhìn và phán đoán một việc nào thì phải biết kết hợp cái nhìn, cái nghe, cái trí, cái lòng và hình ảnh của mình hiện trước gương, để mình có thể thấy rõ được mặt của mình. Lúc ấy mới tin được sự nhận xét của ta là chính xác! (12-2007)

16.

Khi trước mắt mình chỉ thấy ma, cho dù là thấy tường tận và chính xác về một con ma, thì coi chừng, mình cũng chỉ là một con ma không hơn, không kém. Chỉ thấy được cái xấu của người mà không thấy nổi cái tốt của họ cũng bởi mình chỉ là người xấu! (12-2007)

17.

Mọi sự bắt đầu đều tạo thành tiền lệ. Có những tiền lệ tốt nhưng cũng có những tiền lệ xấu. Có những chuyện cần nói nhưng có những chuyện chỉ cần làm. Ai trên đời cũng có cái dụng riêng. Người chuyên gây họa thì đặt để ở những vị trí của họ. Không thể đặt người gây họa trong vị trí hòa bình cũng như không thể đặt người luôn ở hoàn cảnh hòa bình vào vị trí cần suy nghĩ, hành động tiên quyết! (1-1-2008)

18.

Biết được nhược điểm của mình không phải là để mình tức, cũng không phải là để mình tránh né, mà nó giúp cho mình có cái định hướng trong mọi sự giải quyết.

Khi tự nhìn ngay nơi mình thì phải biết tất cả những gì mình quyết định đều là sai thì phải tìm cái trợ để giúp mình khỏi phải sai đó. (15-1-2008)

19.

Lập luận, giải thích, lý giải, đàm đạo chỉ có một khi nhận rõ người đối diện còn xem mình là anh em, mình là người cùng thuyền. Đối với người có ác ý, câu trả lời dành cho họ chỉ duy nhất là sự phản ứng mạnh dạn là động hay tịnh. (1-2008)

20.

Không làm được ánh sáng cho đời thì phải là ánh sáng cho tự thân. Không độ được đời thì đừng làm tội nhân của nhân loại. (1-2008)

21.

Đoàn kết trong bình tâm, chánh trí và tròn đời. (1-2008)

22.

Giữ lập trường để khước từ mọi cám dỗ. (1-2008)

23.

Đời sống là một quá trình để tiến hóa, không muốn sống cũng phải sống, không muốn trưởng thành cũng phải trưởng thành và không muốn tiến hóa cũng bị lôi theo hướng tiến hóa của con người nên bản thân sẽ luôn bị khổ não cũng bởi không bằng người, thua thiệt với người, với đời do mình không chịu trui rèn để tiến hóa. (Tết-2-2008)

24.

Cái chết không phải là hết, chỉ là một sự chuyển hóa năng lượng. Vì thế đừng hy vọng

cái chết sẽ là một dấu chấm hết! Vì mình vẫn còn đó. (Tết-2-2008)

25.

Đừng quá chú tâm vào tài sản, cơ sở vật chất để lại cho con cháu, thế hệ sau này. Hãy chú tâm vào sự giáo dục của con trẻ, và để lại cho con tài sản “BIẾT SỐNG”. Với tài sản này, chúng ta sẽ không bận tâm đến số trời dành cho con cháu của mình. Nghèo hay giàu cũng vậy, thế hệ kế sẽ biết cách sống và hạnh phúc trong đời sống. (3-2008)

26.

Người không biết cách sống, luôn được gia đình áp ủ, không từng được trưởng thành, không từng được tiếp xúc với đời theo từng lứa tuổi của mình, những người ấy, mọi hành động, ý tưởng, lời nói của họ sẽ là họa. Vì vậy, trong việc giáo dục hay dạy đạo thì hãy để con người ta được trưởng thành. (4-2008)

27.

Chỉ có người thiếu học và thiếu văn hóa mới dùng báo lá cải (tabloid) làm "thánh kinh" chứng minh cho đời (only stupid people use tabloid as a reference). Hãy xem người ta đọc những gì thì biết họ trình độ nào. (4-2008)

28.

“Giàu nghèo đều có phần số”. Hãy truyền nhận thức này cho mọi người thấy rằng: “Cần biết cách sống trước khi có của cải vật chất”. Nếu có của cải, ta sẽ biết cách dùng của cải đúng đắn, nếu thế thời bất phải đói nghèo thì ta sẽ biết cách sống hạnh phúc và vươn lên trong cảnh đói nghèo. (5-2008)

29.

Hãy dừng chân lại, đừng sợ sự đe dọa từ những “chủ nợ” của mình, nào là sự đói khổ, nào là sự thiếu học, nào là sự đe dọa tự tử, đăng báo bêu xấu, tố cáo cha mẹ nếu cha mẹ không cho tiền, không chia của, nào đủ thứ chuyện trên đời xảy ra để cha mẹ của chúng phải khổ não... Dừng chân lại không rơi vào ác nghiệp để chúng không tạo thêm nghiệp dữ, cho chúng có cơ hội được làm người và các bậc cha mẹ không tạo thêm cơ hội cho ác nghiệp hoành hành. Cách trả nợ đúng cũng là hành động góp phần trong việc cứu thế. (5-2008)

30.

Nếu có số phần được giàu sang, hạnh phúc thì đã được giàu sang và hạnh phúc từ lâu. Còn không, nếu đã từng cố gắng mọi cách cũng không được no đủ, lo toan, toan tính đủ chiều cũng không hạnh phúc được thì hãy xem lại

cách sống và điều chỉnh cách sống. Sống đúng thì cuộc sống tự dừng sẽ đầy đủ. Tạm ngưng nghĩ về mình, về những lợi ích riêng tư của riêng mình, tạm quên sự oán trách, so đo về người, về đời, về gia đình và xã hội chung quanh mình. (6–2008)

31.

Hãy nghĩ về những gì ngoài cái của mình. Mức độ nghĩ lớn cỡ nào thì sự hạnh phúc sẽ lan theo mức độ nghĩ đó. Hãy thử làm dòng nước trong mình chảy ngược một chút, không cần nghĩ đến xã hội, con người, đạo pháp hay Thượng Đế chi xa xôi, hãy nghĩ cho cha mẹ của mình thì tiểu gia đình mình sẽ có đủ ăn. Hãy nghĩ cho giòng họ, cho xóm giềng thì tiểu gia đình sẽ được vinh dự. Rồi một ngày nào đó tâm mình luôn nghĩ đến thiên hạ, sống cũng vì thiên hạ mà sống, chết cũng vì thiên hạ mà chết. Ngày đó nếu Trời có muốn mình “chết” thì Trời cũng xét đến cuộc sống của cả thiên hạ cùng với cái “chết” của mình. Vì vậy, cuộc sống không cần phải chụp giật, moi móc lẫn nhau. Sống đúng thì no đủ, sống tốt thì tồn tại. (6–2008)

32.

Nếu không biết tâm là gì, không thấy được tâm mình, tâm người thì nên lấy Chánh Trí làm chánh. Chánh Trí không phải là cái trí, suy nghĩ thường ngày mà là sự quan sát, chiêm

nghiệm đặt vấn đề mà không đánh bản thân mình vào trong đó, dầu đó là chuyện đánh lú đến bản thân của mình. (8–2008)

33.

Cứ hãy xem những chuyện xảy ra trước mắt mình là căn bệnh của bản thân và quan sát con vi trùng của bệnh trong bản thân dưới kính hiển vi. Khi quan sát sự việc thì con vi trùng ấy không phải là mình và đừng nhầm lẫn mình chính là con vi trùng.

Còn như chuyện nào cũng lấy mình trong đó, chuyện nào cũng nhảy nhồm được, cũng lấy thiện kiến của mình lồng trong đó như câu ca dao của Việt Nam: Khi ghét thì ghét cả đường đi lối về... thì chuyện gì của người mình ghét đưa ra cũng là chuyện xấu, không cần biết chuyện ấy có lợi ích cho Pháp Đạo, gia đình và bản thân...hay không? Chỉ nhắm mắt mà chống, tuôn miệng mà chửi... Nếu vậy, thì các vị nên yên lòng vì mình đã có kết luận về mình: “Mình chính là con vi trùng!” (8–2008)

34.

Một người luôn có những quyết định sai thì không nên tin người ấy sẽ có những hành động đúng, biện pháp đúng cho những quyết định quan trọng được. (9-2008)

35.

Bất kỳ một sự việc lớn nhỏ nào xảy ra thì cũng cần ở sự giải quyết. Giải quyết trước sự cố, đang trong sự cố và sau sự cố. Không được bỏ qua một sự kiện nào dầu nhỏ. Sự giải quyết dầu nhỏ nhưng là sự tăng cường việc hình thành một nền móng, một đường hướng, một chương trình cho cả một sự nghiệp dầu lớn hay nhỏ về sau. (9-2008)

36.

Sự việc càng phức tạp thì càng cần có lòng yên lại để giải quyết. Tâm động thì sẽ giải quyết theo hướng động thể nên chuyện trước mắt xem chừng đã giải quyết được nhưng sẽ phát sinh chuyện mới và luôn tiếp diễn phù hợp với cách giải quyết qua tâm động. Còn tâm định muốn có thì phải xem việc giải quyết là bình thường, xem mình là phán quan để không phải vướng vào cảm xúc, giải quyết việc không cần gấp để lòng nguôi ngoai, mọi sự được lắng đọng và sáng tỏ. (9-2008)

37.

Cái dụng của thiên định không phải là tạo ra năng lượng, diễn lực, hào quang,... vì tất cả những thứ đó, chỉ cần tâm mở, lòng yên là người ta tự nhiên có được. Công năng thiên định mà ta đạt như thế nào chỉ cần nhìn qua

sự đối diện với nan đề, nghịch cảnh, sự việc cần giải quyết,... thì sẽ hiểu rõ. (9-2008)

38.

Đã lỡ từng có những quyết định và hành động sai, chìa khóa để hồi đầu không phải là hành động chạy ngược lại quá khứ nhằm thay đổi cái sai ấy mà là tạo nên một chuỗi hành động, quyết định mới đúng đắn hơn. Can đảm chịu đựng hậu quả từ quá khứ, yên bình để hậu quả lướt qua mà không tạo thành sự mới. (9-2008)

39.

Tạo dựng một gia đình không chỉ là tình yêu bốc đồng của tuổi trẻ, tạo dựng một mối đạo không chỉ dựa vào tình thương dành cho chúng sanh. Mà tất cả cần phải học, học để biết mình đang làm chuyện gì và sẽ làm chuyện gì. (9-2008)

40.

Bên cạnh đường hướng, chính sách, kế hoạch để làm việc, người ta cần ở nghị lực chứ không phải là sức mạnh để thực hiện chúng. Sản sinh ra nghị lực là từ ý chí, sản sinh ra ý chí là từ niềm tin, sản sinh ra niềm tin là từ tình thương và muốn có được tình thương đúng đắn thì cần phải có một tín ngưỡng để dẫn dắt tinh thần đúng đắn. (9-2008)

41.

Một chủ nghĩa, một tư tưởng đúng có thể giải thích được mọi hiện tượng của xã hội từ lịch sử, văn học, nghệ thuật, kinh tế... đến cả về khoa học. Một tín ngưỡng đúng đắn có thể nhìn thấy và giải thích được nguyên nhân hình thành và tương lai của mọi hiện tượng xã hội. Vì vậy, khi đã khẳng định bản thân đang tu hành theo một Chánh Pháp mà một sự việc nhỏ cũng không thấy được nguyên nhân, khi giải quyết cũng không thấu đáo được hiện tại và hành sự thì không lường được hậu quả của tương lai thì nên coi lại cái “Chánh Pháp” đó hay bản thân cùng thái độ tu học của mình. (9-2008)

42.

Nghĩ cho gia đình là sự nghĩ ở truyền đời.
Nghĩ cho đất nước là sự nghĩ ở truyền đời.
Nghĩ cho Pháp Đạo là sự nghĩ ở truyền đời.
Nghĩ cho con người cũng là sự nghĩ ở truyền đời.

Là người có tình thương thực sự, có trí tuệ thực sự, có biết lo toan thực sự và có vì người thực sự, vì con cháu thực sự thì người ấy sẽ tự nhiên là người luôn nghĩ đến tính truyền đời, đặt sự lâu dài làm trọng.

Còn người chỉ hành sự do sự quyết đoán nhất thời, do cảm tính nhất thời và không hề

nghĩ đến tánh lâu dài thì người ấy là người không hề có tình thương, không hề có tình yêu, không hề biết đến gia đình, tổ quốc hay Pháp Đạo. Câu châm ngôn này giúp người thấy được chính mình nếu bản thân do chủ quan mà không thấy được mình. Biết để đừng làm về mình! (9-2008)

43.

Việc gì khởi đầu cũng gặp phản ứng ngược. Phật, Chúa... các bậc Chí Thánh, Chí Đức ngày xưa cũng gặp phản ứng ngược khi đưa ra tư tưởng mới, hành động mới,... Vì vậy, cần sự kiên trì để thành khuôn khổ và thời gian sẽ làm cái phản ứng ngược trở thành nhàm. Thế nên, muốn khởi đầu một cái mới thì phải có thái độ cứng rắn nhưng ung dung. (9-2008)

44.

Nhìn bản tánh của một đứa trẻ thì sẽ biết được tương lai và hậu vận của nó. Muốn giúp tương lai của đứa trẻ bớt khổ thì phải đổi bản tánh cho nó. Không thể thấy được bản tánh của đứa trẻ, nhất là đứa trẻ do chính bàn tay mình nặn ra, đồng nghĩa là sự thiếu sót về hiểu biết và đời sống của bản thân. (9-2008)

45.

Sự cầu nguyện là sự phó thác cho Thiêng Liêng. Khi đã phó thác thì phải nên tin tưởng,

cho dầu chuyện xảy ra không giống như ý nguyện. Vì cơ trí người không bằng của Thiêng Liêng, con người sẽ không nhìn ra được việc gì là tốt nhất cho chính họ. Nếu đã biết hướng giải thì đừng cầu mưu sĩ, nếu đã thông suốt mọi thứ, đã biết giải quyết chuyện theo đường hướng như thế nào thì đừng cầu nguyện để chuyện diễn ra theo đúng như ý mình muốn. (10-2008)

46.

Cứng ngắt là tự bít lối vào, đề phòng quá kỹ thì chẳng ai theo. Tâm phải rộng rãi và chơn thật để mọi người cùng nương về. (10-2008)

47.

Nếu thấy lúng túng trước việc xảy ra cho mình. Nếu thấy khó xử trước việc xảy đến. Nếu cần phải quyết định những sự việc mà lòng không cảm thấy an vui, tự nhiên và trước mắt có nhiều trở lực trên đường quyết định. Nếu thấy sự việc xảy đến mà nghi ngờ đến kết quả giải quyết của mình... thì nên dừng chân lại, đi chậm lại, quyết định chậm lại. (10-2008)

48.

Nếu từ trước đến nay, quyết định nào của mình cũng chưa từng được suôn sẻ, yên bình và thành công mà chung quanh mình không gì chứng minh là mình đã từng thành công thì

chìa khóa giải quyết là: Đứng yên lại, đừng hấp tấp, quyết định chậm lại chờ đến khi lòng mình thanh thản thì hãy cứu xét đến vấn đề. Đừng sợ “người chết”, đừng sợ “cháy nhà” vì quyết định sai, hậu quả còn tệ hơn cả sự mà mình sợ nữa. (10-2008)

49.

Đức Ngài dạy: “Ngũ hành động thì ta tĩnh”. Tĩnh ở đây không phải là hành động thụt đầu vào và yên lặng. Không phải là hình dạng của một con chuột khi nghe tiếng sét bên tai rồi rụt đầu lại, con mắt mở lớn và cái mỏ run run... sự rụt đầu ấy không gọi là đang tĩnh mà là sự chuyển động từ bình thường sang bất bình thường cũng được xem là động. Sự tĩnh tức là sự khéo léo vận dụng cái động để tạo cho mình thành sự chủ động, vận dụng cái động để ngũ hành trở thành thụ động và ta cướp phần chủ động khi ngũ hành bị đi vào thế tĩnh lặng. (11-2008)

50.

Để mình tự thấy về mình thì rất là khó thấy, nếu được điểm chỉ thì sẽ có phản ứng ngược và bản thân sẽ chối bỏ. Tệ hơn thế, trong tương lai, bản thân sẽ phủ nhận và không chấp nhận bất kỳ lý lẽ nào trên đời để hướng mình và người vào con đường đúng nữa. Vì điểm kẹt đã bị điểm trúng và sự chối bỏ đã bị bùng lên. Thế nên, người tu nên học qua bài

học của người khác, của thời thế, của một vật trung gian để trên đường rèn luyện bản thân bớt gặp chướng ngại. (Vía-12-2008)

51.

Nói chuyện thì tùy nơi mà nói, là bạn bè thì có thể có sự tâm tình, bộc bạch... nhưng khi đứng trong hoàn cảnh cần giải trình mà từng lời nói sẽ là chứng cứ, thì không được phép có sự tâm tình, tâm sự một cách như trò chuyện được. (12-2008)

52.

Muốn làm vui không khí trong những buổi họp mặt thì sự pha trò phải mang tính thanh lịch, luôn giữ uy nghiêm của mình, từ cái nói, cái cười, đừng để quá trớn. (12-2008)

53.

Khi nói chuyện với người, tránh nhắc đến quá khứ của họ nếu họ không chủ động nhắc tới. Cho dù đó là quá khứ oanh liệt đối với mình nhưng chưa chắc là tự hào đối với họ. (12-2008)

54.

Khi giá trị càng tăng thì càng có nhiều sự phỉ báng, cũng như một món ăn thơm, ngon thì tự

khắc có nhiều ruồi bâu. Vì vậy, nhìn thấy sự đối kháng, phỉ báng ngày càng tăng có nghĩa là giá trị của mình cũng theo đó mà tăng và ngược lại, khi biết giá trị của ta tăng thì đồng nghĩa sẽ có những sự phỉ báng. Với nguyên tắc này, Đức Phật, các Đấng Cứu Thế xưa kia cũng không ngoại lệ. (3-2009)

55.

Không thấy được cái Đức lớn ở chỗ nào cũng giống như không thấy được nguồn nước để dập tắt ngọn lửa. (3-2009)

56.

Trong phòng kín, mình chỉ đối diện với không khí trong phòng, cho dầu phòng ấy được trang bị thêm các loại quạt,... thì cũng chỉ là những không khí đó. Không khí có chuyển động, có biến hóa nhưng nó vẫn là nó không khác, nếu là khác thì mình đã có sinh lộ và không vướng vào nan đề rồi. Tầng số của mình như thế nào thì mình chỉ có được bấy nhiêu người theo tầng số đó, muốn có cao hơn cũng không được, những ý kiến đưa tới tưởng là cao mình nhưng chỉ quần xoay ở một điểm, không ra được, không giải được nút thắt, Rồi cầu nơi “bề trên”, “bề trên” trong cái khung kín ấy cũng vậy, cũng là những vị có tầng số y như mình, cũng đưa những lý giải “cở đó”, không giải thoát được. Mà càng tìm thì càng đặc vì cũng cùng chung một tầng số, cùng chung một lớp

không khí kín... chỉ có phản tác dụng, thay vì giải thoát cho mình mà trở thành một màn lưới chung quanh ngăn chặn những tín hiệu của các tầng số khác. (15-4-2009)

57.

Gia tài để lại cho con cháu không phải là tiền của, cũng không phải là phước báu, cũng không phải tấm văn bằng đại học mà là sự biết sống! Tự sinh tồn, sống tốt và đạo đức. (4-2009)

58.

Sự mê tín không tạo ra con người mê tín mà chính con người có bản chất phi lý, phi nhân mới tạo ra sự mê tín. (5-2009)

59.

Biết nguyên tắc nương lực để phản lực thì tất cả những nghịch cảnh đều là thuận lợi. Thuốc nổ, tánh chất của nó sẽ là nổ và người điềm tĩnh, nhẫn nại và biết quan sát thì thuốc nổ ấy sẽ nổ đúng vào dịp người biết làm chủ lấy bản thân muốn. Nổ như thế nào, số lượng ra sao, tất cả không tùy thuộc vào nghịch cảnh dầu thuốc nổ ấy được tạo ra từ nghịch cảnh. (5-2009)

60.

Thường thường trong xã hội, nơi nào có nhiều người dễ động loạn nhất thì nơi ấy luôn xảy ra chuyện nhất. Nhìn cách của người dân để thấy được mình đang cầm nắm tầng lớp nào là nhiều nhất! Một trận đá banh cũng làm cho người ta động loạn, một sự bất bình nhỏ cũng là cho người ta động loạn... đó là cái thước đo để báo động cho mình biết cái tiềm ẩn động loạn mà mình đang nắm trong tay là cái gì? (5-2009)

61.

Không có gì trên đời là thiếu là thừa. Tất cả đều được phơi bày đầy đủ cũng bởi sự hội đủ duyên nghiệp nên mới có ta và sự vật tồn tại. Quan sát thật kỹ tất cả những chi tiết nhỏ. Từng nụ cười, từng ánh mắt, từng sự gật gù, từng câu nói vu vơ... tất cả sẽ cung cấp cho chúng ta những dữ kiện suy luận, phân tích và phán đoán. (5-2009)

62.

Nghiệp duyên trên đời không phải qua đánh phá mà có, hay do gán ghép mà thành, mà phải trải cái tâm của người tạo duyên và cái tâm của người nhận duyên hòa đồng và liên kết từ đời này đời kia mà có. Người có duyên với 100 người thì dầu người ấy là tội đồ của thế gian thì 100 người có duyên với nhau ấy

vẫn luôn xem là người của nhau. Còn người không có duyên với ai thì dầu đánh bóng, tô son chì thì cũng không ai đến và sợi liên kết gán ép cũng không thành đó chưa nói đến sự họa hại. Thế nên, đừng cố gắng tuyên truyền hay đánh phá để tự làm hỏng đi cái đức của mình, hỏng đi cơ đồ của mình từng tạo dựng. Nên yên lại, bồi đức hơn là tuyên truyền và đánh phá để bản thân không bị tự diệt. (6-2009)

63.

Từ những con người vô đạo mới đẻ ra mê tín, chứ không phải mê tín đẻ ra con người vô đạo! Đẹp mê tín nhưng thiếu sách lược tốt để nâng cái đạo đức trong xã hội lên thì đẹp cái này sẽ có cái khác trầm trọng hơn thế vào! Hôm trước mê tín là giặc, hôm sau nó sẽ là người nhà cũng bởi không có cái nhìn thấu suốt về đạo đức. Phải nâng đạo đức thực sự lên thì mê tín tự biến mất ! Không biết cách thì phải tìm ! Muốn tìm thì phải nhờ người có căn bản sống đạo đức, thanh bần 1 chút để tìm, vì người ta sẽ là cái thước đo cho mình để phán đoán giúp mình được chính xác hơn. (7-2009)

64.

Là con người độc lập thì không chỉ độc lập ở nghề nghiệp, gia đình, giáo dục, quan hệ mà còn độc lập ở suy nghĩ, tư tưởng và tình cảm nữa. Vì mạnh động nhất thời của con người

mà làm thay đổi chủ kiến của mình về người thì chủ kiến đó không được độc lập. Vì sự thay đổi tình cảm của người mà làm cho tình cảm mình thay đổi thì tình cảm đó không được gọi là độc lập. Nói chung một đất nước muốn có một sự độc lập vững thì con em trong nước phải được giáo dục vững về tinh thần, tư tưởng và tình cảm độc lập. (7-2009)

65.

Giải quyết sự việc luôn gặp phản ứng ngược đầu là sự hành bất nguồn từ thiện tâm, thiện chí thì phải coi lại ở phần căn bản. Căn bản của vấn đề đưa ra đã đúng chưa? Nếu đã thấy đúng thì phải xem căn bản ấy đã đủ chưa? Nếu đã thấy đủ thì phải xem nó đã tròn chưa? ĐÚNG – ĐỦ - TRÒN phải luôn đồng hành cho một căn bản của vấn đề. Thiếu 1 trong 3 sẽ luôn là phản ứng ngược. Còn như không thấy nổi thì phải học vì kiến thức và nhận xét đã đến mức giới hạn. (7-2009)

66.

Trên đời thì ai cũng từng có lần bị lỡ trớn. Lúc do vui vẻ quá mức mà lỡ trớn, lúc do bất cẩn, do tự ngã, do nóng giận,... nói chung lý do nào cũng khiến cho con người bị lỡ trớn. Thế nên, khi đã lỡ trớn thì nên cột chặt mình lại, đừng tiến thêm về vấn đề đã lỡ trớn nữa, đừng cố có những hành động xoa dịu, chuyển hướng, chứng minh, giải thích chi nữa cả mà nên phớt

lờ, làm lơ và coi như chuyện không có, không xảy ra thì hành động lờ trốn đó sẽ được đứng lại và thời gian sẽ dần xóa mất. Bất kỳ những phản ứng nào khác khi bản thân đã lờ trốn đều có tác dụng ngược so với sự suy nghĩ của mình, chuyện lờ trốn sẽ được tăng trưởng mà không phương hồi đầu. (8-2009)

67.

Bước ra tòa, công đường hay đứng trước một người nào đó, đóng vai trò là đối tượng thứ ba để phân xử các vấn đề tranh chấp giữa ta và người, thì đối tượng cần được chinh phục không phải là người đối nghịch với ta mà chính ngay nhân vật thứ 3 ấy. Vì vậy, mọi tác phong thể hiện, ngôn từ, hành xử,... mọi sự chinh phục đều nhằm vào nhân vật thứ 3 chứ không nơi người đối nghịch cho dù bản thân đang ở sự đúng hay sai trái của sự kiện tụng. Đứng trước nhân vật thứ 3, mọi sự cãi vã, tranh biện với những thái độ giận dữ, sát phạt, kiêu ngạo, hằn học,... đối với kẻ đối nghịch đều được xem là thất sách và ngu xuẩn. (8-2009)

68.

Người có sẵn uy lực thì “ánh lửa” của họ sẽ phát ra từ ánh mắt, từ sự nhẹ nhàng nhưng có thể khuất phục và khi cần có thể “đốt cháy” người đối diện chỉ bằng một tia mắt, bằng một hành động thật nhẹ. Người không “sẵn lửa” thì phải dùng hành động để “mang củi lửa” tức là

phải hành động xông xáo: Đập bàn, gằn giọng, trợn mắt, chửi bới, nổi xung, trách mắng... với hy vọng để “phát ra lửa”, phát ra uy quyền, uy nghiêm, oai khí,... Xem hành động phát tiết ấy thì biết được người đối diện có đủ uy lực hay không? (9-2009)

69.

Cái Chánh thì không bao giờ tự quảng cáo cho cái Chánh cả nhưng chính cái Tà là phương tiện quảng cáo cái cho Chánh dầu rằng với phương thức Tà. Chính cái Tà sẽ làm nổi bật lên cái Chánh. Cái Tà là cái ảnh ảo trong gương để cho người ta thấy được cái thực dụng của ảnh thật. Nên người ta càng dấy động, chúng ta càng thành công. Nghệ thuật sử dụng đầu kia của cán cân để làm đòn bẩy là nghệ thuật cần phải biết. (15-9-2009)

70.

Đáng lẽ con chột dùng để thọc bị thóc nhà người thì không nên ra mặt bênh vực cho nó dầu nó là của mình, đó là hành động thất nhân tâm trước mắt của người. (15-9-2009)

71.

Cái bóng thì không có sự cứng nên suốt đời nó phải theo cái hình. Thế nên, trong cuộc sống cần nên cứng rắn một chút, có can đảm và có nghị lực một chút, có độc lập, có tự cường một

chút, có chủ kiến, có cá tính một chút... chỉ một chút để chính mình định hình được mình, để mình không phải là cái bóng của thiên hạ, của hoàn cảnh,... mà từ đó, người có bản thể có thể tự chủ được, tự định hướng được tất cả chiều hướng chuyển động nào cho bản thân mình mà không phải bị dẫn theo ngoại cảnh, cũng bởi bản thân ta lúc ấy không còn là cái bóng trong chính đời sống của bản thân mình. (10-2009)

72.

Cường độ biểu hiện của một sự công, phạt nằm ở hai diện: Nổi ở trước mặt và nổi ở trong lòng. Người phạt dầu biểu hiện sự phạt ở dạng nào thì cũng bị người ghét. Thế nên, hình phạt, biểu hiện của sự phạt ở dạng như một tiếng nổ trước mặt, thì người nhận chỉ thuần túy phản kháng và chán ghét tiếng nổ ấy. Còn hình phạt, biểu hiện của sự phạt được khéo léo cho vào tâm khảm của người, đi thật sâu vào lòng người, thì ngoài việc người ta chán ghét tiếng nổ sâu ấy, người ta sẽ thấy được điểm sai của họ được bóc ra bởi cái nổ tận cùng và sâu ấy do người công phạt đưa vào. Thế nên, chỉ ra cái sai của người không phải là hành động chửi ra rả trước mặt. (10-2009)

73.

Tham vọng của người đời thông thường chỉ nằm ở hai chiều: Tung và Hoành. Khi con

người không gặp thuận lợi để phát triển cao thì họ sẽ chuyển sang diện rộng cho đến khi mà không thể lên cao cũng không thể trải rộng thì chuyển nội bộ sẽ phát sinh. (10-2009)

74.

Một phát kiến khoa học cũng là một sự phát huệ nếu nhìn khoa học theo cái nhìn của tôn giáo chân chính. Tổng hợp các phát kiến khoa học trên đời là một kho tàng, tài sản lớn khủng khiếp, từ những phi thuyền liên hành tinh, những thành đạt phát minh vĩ đại ấy lớn hơn biết bao lần ý niệm về thần thông mà con người đã suy tưởng.

Thế nên, tổng hợp cả một kho tàng phát kiến đó cũng không thể giải đáp được tất những bí mật của thế giới hiện hữu thì không thể nào có chuyện chỉ một con người tầm thường nào, ngồi thiền đôi ba năm lại nói có thể phát huệ, thông suốt vũ trụ, hiểu rõ về Thượng Đế, tiếp nhận được ý muốn của Thượng Đế, phân biệt được chánh tà, hiểu được thiên mệnh, thấy rõ quá khứ vị lai, giải đáp những mật ngữ rồi chế biến và chỉ ra những quyền năng của mật ngữ.... Rồi làm như bản thân đã được đắc đạo, chỉ vẽ, vẽ vờ cho người chuyện này, chuyện nọ. Mượn danh nghĩa Thượng Đế để sai khiến, xúi giục người làm điều này, điều nọ mà cả đời họ chưa từng thấy Thượng Đế ra sao cả!... So sánh với cái

dụng của khoa học, tất cả những sự “phát huệ” kể trên đều là những hư mị, giả dối. (11-2009)

75.

Các bậc lãnh đạo quốc gia trên đời đều không khác chi các vị Thần, Thánh. Muốn bay lúc nào cũng được với biết bao phi cơ đang chờ. Muốn đi trên nước lúc nào cũng được với hàng ngàn ghe, thuyền luôn đợi sẵn. Muốn có sấm sét thì hàng vạn hỏa tiễn, đại pháo vẫn luôn trong tư thế đợi lệnh. Muốn có quân đội thì có sẵn hàng triệu binh sĩ dưới trướng. Là lãnh đạo thì phải tin mình chính là Thánh, là Thần thì không thể nào đặt toàn vẹn niềm tin, lòng tôn sùng vào những con người đạt “thần thông” một cách thấp kém như: Luyện âm binh, chạy trên mặt nước hay chỉ ngồi thiền và “bay” được lè tè trên mặt đất. Đừng lo nhìn và tôn sùng cái thiên hạ có rất thấp, thấp hơn mình gấp bội. Những cái nhìn như vậy, nếu có, không phải là phước. (11-2009)

76.

Có thể xác thì phải có linh hồn, nếu do một lý do gì đó linh hồn ấy bị ta làm mất, bị người đánh đổ,... thì bước kế tiếp và quan trọng nhất phải là xây dựng một linh hồn mới, hoặc chính bản thân phải làm vai trò của linh hồn mới. (12-2009)

77.

Hành động đúng của một người có một gia đình, tổ chức,... không được thành công hay tốt đẹp (trước con mắt của xã hội chứ không phải mắt mình), thì phải luôn có tư tưởng tìm kiếm giải pháp gỡ cho gia đình, tổ chức của mình. Gặp người khác có giải pháp, có chứng minh được gia đình, tổ chức của họ là thành công thì phải biết suy nghiệm, nghiền ngẫm để mang cái hay của họ về cải cách, thay đổi cho gia đình và tổ chức đầu không nhiều thì ít. Chứ không phải gặp sự hay của người, sự thành công của người rồi nháy nhòm, rồi biện luận “tại” và “bị” hoàn cảnh này nọ hay mù quáng bảo vệ những lập luận để bảo tồn cái mà chẳng hề có. Hành động này chỉ có ở những người ít kỷ và ngu xuẩn. (12-2009)

78.

Khi nghe một câu chuyện thì cố gắng phân tích để thấy được toàn bộ vấn đề trong câu chuyện đó lẫn những vấn đề liên quan nhưng nằm ngoài câu chuyện đó. Ví dụ câu chuyện của ông A đánh với ông B, người nghe cũng đừng quan tâm một chiều ai lỗi, ai phải chung quanh ông A và ông B mà phải thấy thêm những đối tượng, sự việc ẩn tàng trong câu chuyện đó, như ông C sẽ là người hưởng lợi trong câu chuyện này, ông D sẽ là người có ảnh hưởng không tốt sau câu chuyện. Như thế, mặc dầu chỉ có ông A và ông B trong câu chuyện,

chúng ta còn thấy có bóng dáng của ông C và ông D nằm ngoài câu chuyện nhưng có ảnh hưởng đến câu chuyện nếu câu chuyện ấy được tán phát và không cần biết chuyện ấy đúng, hay sai! Người tu học, học từ những hành xử nhỏ thì phải tự tạo cho mình một căn bản ứng xử tương tự như vậy. (12-2009)

79.

Chỉ dạy và hướng dẫn cho người những gì người không biết, chưa biết, chứ không dạy và chỉ dẫn những gì người không chịu suy nghĩ. (12-2009)

80.

Con người thì lúc này, lúc khác, nên người tiểu nhân không phải lúc nào họ cũng là tiểu nhân và người trong gia đình, người thủ túc, không phải lúc nào họ cũng là gia đình, là thủ túc. Vì vậy, người sáng suốt cần phải phân định rõ, lúc nào những lời mà mình nghe bên tai là tiểu nhân, là chuyện phiếm, là chuyện “đàn bà” chỉ dùng để nói chuyện với nhau khi dư hơi, hay chuyện “đàn ông” tụu năm, tụu ba để tán dóc. (1-2010)

81.

Thiên hạ có thử thách thì chắc chắn mình sẽ gặp thử thách, thiên hạ có khó khăn thì chắc chắn mình sẽ gặp khó khăn, thiên hạ đối diện

với những gì tệ nhất thì chắc chắn mình cũng phải đối diện với những gì tệ nhất, vì mình là một thành phần trong thiên hạ. Mình không phải là Thánh, thế nên, chỗ của mình không thể nào gọi là thiên đàng được, tại mình không thể nào chỉ thuần nghe lời đúng được và mắt mình không thể nào chỉ thuần thấy sự hay được. Sự đúng, sự hay, sự tốt hay Thiên Đàng có thể có được chỉ nằm ở cái Trí nhận định. Tâm càng yên thì Trí càng sáng. (1-2010)

82.

Nhìn Tướng thì thấy Tâm, tướng mặt tối lại, hành động không yên thì Tâm đã có vấn đề! (1-2010)

83.

Khi một người bị nghẹt thì người ấy gặp chuyện gì cũng thành vấn đề, chuyện gì cũng có sự lý giải và biện minh cho phần phải luôn về phía mình mà mất đi bản năng quan sát hai chiều của một nguồn thông tin, hai chiều của một sự kiện. (1-2010)

84.

Người trượng phu, quân tử không phải lúc nào cũng là trượng phu và quân tử. Vì vậy, người trượng phu, quân tử cũng phải tập để mình luôn là trượng phu và quân tử. Người tu học, người đứng trên xe Pháp, không phải lúc nào

cũng đang tu học và đang đứng trên xe Pháp đầu rỗng trước mắt của mình, mình vẫn còn mặc áo trắng, vẫn còn trong căn nhà Pháp Đạo... Thế nên, người tu học phải không ngừng tự rèn mình để biết “mình đang tu học”.

Rèn mình, không phải là đang tự nghĩ: “Mình đang được rèn”, mà sự rèn mình thực tế nhất là khi đang có chuyện, đang bị quấy tâm đầu, đang bị dao động, thì những gì trong lòng phóng phụt ra ngoài, đó là những thứ mà mình cần phải rèn. (1-2010)

85.

Phải cho mọi người có cơ hội thực hành, làm việc và tự lực nếu công việc không khó quá đáng, không quan trọng quá đáng. Khi cho người cơ hội thực hành thì đời sống và công việc chung của chúng ta sẽ trì trệ một chút vì tính không chuyên nghiệp, không quen với công việc của người mới thực hành. Phải để cho người cơ hội làm việc để người trưởng thành và chuyên nghiệp. Đó là chìa khóa để đi đường dài.

Tương tự như vậy, trong cách giáo dục gia đình, không vì con em mình không khéo léo trong công việc mà phải làm giùm nó, không vì mắc nợ quá đáng mà phải làm những công việc đáng lý nó phải làm như tự rửa những bát đĩa do nó ăn,... phải bắt buộc nó tự sống, tự ăn và tự nói. Các thống kê khoa học đã cho

thấy, toàn bộ những con người thất bại trong cuộc sống, khi còn sơ sinh đã không biết tự lật, tự bò, tự đi... (Vía-1-2010)

86.

Quan sát một con người cũng như một con cọp (hổ) đang quan sát và điều nghiên về con mồi. Thật yên lặng, tập trung, cẩn trọng và rón rén kiểm soát từng bước chân đi của mình không gây tiếng động, không hấp tấp vội vã, không có những bước chân thừa, không một hành động thừa, miệng khóa lại, không một tiếng gầm gừ, không một cái hắc hơi hay nháy mũi và cặp mắt luôn nhìn về đối tượng đang được quan sát. (Tết-2-2010)

87.

Con người lành, yếu đuối, nói năng nhỏ nhẹ, lễ độ, không hề biết đến câu nói tục,... những người đó không chắc là con người lành nếu họ chưa thông qua cuộc sống dữ, không có cơ hội thành người ác và dữ. Con người dữ, hình xăm đầy người, miệng chửi thề liên tục, báng bổ Trời Phật, nữ giới thì ăn mặc hở hang, nói chuyện dâm loạn... họ không chắc là người dữ, là người hạ tiện... vì đời họ chưa từng có dịp sống trong môi trường lành.

Một người xuất thân từ môi trường giáo dục, có bằng cấp lớn, họ chỉ được xem là những nhà học giả nhưng không là người giỏi, không là

người trí thức. Chỉ khi nào họ biết sử dụng kiến thức một cách nhuần nhuyễn từ môi trường tĩnh của giáo dục vào môi trường động của xã hội thì đó mới gọi là người Trí Thức. Sử dụng nhuần nhuyễn và thành công thì mới gọi là người Giỏi. Vì vậy, bằng cấp lớn, điểm số cao không thể được xem là người trí thức hay giỏi trong xã hội được.

Vì thế, muốn tìm người cho việc trọng sự, muốn tìm người đúng cho cái cần, thì việc đầu tiên phải nhìn ở nội tâm con người. Phải thử thách để thấy được nội tâm, mà bản ngã của mỗi người chính là chìa khóa để khai báo nội tâm của họ. Bằng cấp, thang điểm, đáng vẽ lành, tướng hung dữ, đáng dâm loạn... đó là những gì hiện ra ở bên ngoài có từ môi trường sống, không phải là nội tâm. (Tết-2-2010)

88.

Người có bản ngã lớn, đòi hỏi cao thì dễ thất bại và khi thất bại thì họ thường báng bổ, chê trách mọi chuyện, mọi thứ nhất là trong những chuyện và thứ nào mà họ đã thất bại. Thế nên, không một ai tự nhận mình có bản ngã lớn cả và không một ai tự nhận mình có đòi hỏi cao cả và không ai tự nhận mình là thất bại cả. Hãy nhìn hành động của con người mà phán đoán. Người càng chửi bới, càng chê trách liên tu bất tận... thì đó là người đang thất bại, xem họ trách người ở điểm gì nhất thì họ đang thất bại ở điểm đó nhất. Suy luận ngược chiều

từ hành động trước mắt sẽ phán đoán được bản tánh của con người. (2-2010)

89.

Một khi ta nhìn thấy chuyện chi cũng là xấu dầu những chuyện đó là xấu thực, người nào cũng là xấu dầu những người đó là xấu thực, việc gì cũng là tiêu cực, bi quan,... dầu những chuyện ấy quả thực là không hay... dầu thực cái gì cũng xấu và đồng thời ta thấy cái gì cũng đúng là xấu có nghĩa là trong tâm đã có sự loạn.

Khi tâm đã có sự loạn thì sẽ không có giải pháp đúng đắn, hướng đi và hướng nghĩ không đúng đắn, như thế, tai họa hiển nhiên đang chờ đợi. Vì vậy, hiện tượng hiển nhiên rất dễ nhìn và đoán ra: Người càng thất bại là người thấy cái chi cũng xấu và ngược lại. Hãy thử làm một người “thầy bói” khi đối diện với bất kỳ một ai mà luôn miệng than trách,... các vị có thể phán thẳng: Ông hay bà đang gặp chuyện xui tận mạng! Tiền bạc, tình duyên, gia đạo, sự nghiệp,... tất cả đều là chuyện xấu!

Muốn thay đổi? Tâm yên lại! Ác nghiệp sẽ dừng chân! (3-2010)

90.

Biết người, biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng muốn biết người được, muốn thấy

người đúng thì phải biết về ta với cái biết đúng. Trăm người như một sẽ không ai thấy mình một cách đúng cả. Đó là khuyết điểm chung nhưng khuyết điểm nào cũng có chỗ sửa. Chỗ sửa ấy là sự tĩnh lòng, khách quan mà quan sát. Phải khách quan để có ý niệm rằng ta đang xem ai chứ không phải bản thân, ta đang moi móc ai đó chứ không phải chính mình.

Quan sát con người chung quanh mình để đoán biết về mình. Điều này cũng rất khó thấy nổi, vì người chung quanh cũng do mình chủ quan mà đưa đẩy đến. Bạn bè khốn nạn, cũng thấy nó hiền, con cái mất dạy, cũng thấy nó dễ thương... Nếu không nhìn ra nổi ở con người thì nhìn ở con vật, ở đồ đạc của người chung quanh. Con chó của người bạn nuôi, tánh khí của nó như thế nào? Ngôi chợ, nhà hàng ăn uống mà người phối ngẫu mình thường đi nó bố trí như thế nào? Giới nào thường vào đó mua sắm, ăn uống? Đôi giày, cái quần, cái áo của những đứa con mình ra sao? Chiếc xe nó lái như thế nào? Còn như không nhìn ra nổi nữa thì đi xuống một bậc là nhìn ở cái cách: Cách người cất đồ như thế nào? Cách người trang trí như thế nào? Cách ăn, cách giữ gìn đồ ăn, giữ gìn vệ sinh,... như thế nào?...

Nói chung trên đời, tất cả những gì hiện hữu đều là câu trả lời về con người, về bản chất của con người. Vì vậy, muốn biết về con người thì phải tập tĩnh lòng quan sát tất cả, từng cọng tóc, cây trồng, kể cả mùi hương, tiếng gọi, âm

thanh, hơi thở của người ấy, của từ bất kỳ những gì phát xuất từ con người ấy đều là câu trả lời. (4-2010)

91.

Chuyện chi trong đời thì cũng có sự lặp lại nhưng ở những mức độ khác nhau. Cơ hội, tai họa, duyên phận, sự nghiệp,... kể cả cuộc đời đi qua rồi cũng sẽ trở lại nhưng ở mức độ khác nhau. Mức độ tốt hơn hay xấu hơn cũng tùy thuộc vào đời sống của chúng ta ngay mỗi lần đối diện với thời điểm, một điểm mốc nào trong cuộc đời. Lúc ấy tâm yên hay không? Lúc ấy hạnh lành hay dữ? Lúc ấy tư tưởng tốt hay xấu? Tất cả những hành động và ý nghĩ ngay từng những khởi điểm là sự định hình tốt hay xấu của sự tái diễn trong hiện tại cũng như tương lai. Mà điều quan trọng nhất là chuyện gì cũng là kết quả cũng như khởi điểm của một vấn đề. (4-2010)

92.

Dựng một thành phố thì phải nghĩ đến hệ thống xử lý nước thải. Hệ thống xử lý nước thải là một công trình ngầm, không ai thấy cả. Xây dựng hệ thống ấy dầu vĩ đại nhưng chưa được ca ngợi liền vì người ta không thấy, cũng bởi đại đa số người ta chỉ chú tâm vào những công trình kiến trúc ở mặt nổi. Nhưng nếu thành phố không có hệ thống xử lý nước thải, cống... thì thành phố đó dầu đẹp cách mấy,

dầu mắc tiền cách mấy thì cũng vắt đi sau một thời gian ngắn tồn tại! (5-2010)

93.

Dạy con, thương con thì phải cho nó cả thế giới chung quanh nó, môi trường mà nó sẽ sống, con người mà nó sẽ gặp, kinh nghiệm mà nó sẽ qua, bài học mà nó phải cần...

Vì thế, tất cả những gì diễn đến cho con mình chung quanh bài học của nó gạt hái thì phải cho nó được hưởng trọn tất cả những thứ đó. Không được oán ghét người la rầy, chỉ bảo, thậm chí chửi bới con cái của mình vì phải để cho nó có trọn cái nhân sinh quan được hình thành đầy đủ trong đầu của nó. Không được bảo vệ con mình một cách quá đáng, ôm đồm con mình một cách quá đáng mà hãy để nó tự làm, tự gánh, tự giải quyết những gì mà nó cần thiết trong quá trình hình thành nên nó. Hãy cho nó có được cái thế giới của riêng nó, để một khi nó phải tự đi trên con đường đời, nó sẽ mau lẹ biết được thế giới và con người thế nào để thay đổi và thích ứng trước khi quá muộn.

Vì vậy, có thương người thì hãy thương người vì người, đừng thương người vì mình. (6-2010)

94.

Lòng người, sự suy nghĩ của con người không phải thể hiện qua lời nói. Sự thành thật, thành tâm của người cũng không phải thể hiện qua lời nói dầu rằng lời nói là phương tiện cần thiết để diễn tả. Tất cả được diễn tả thực sự nhất qua hành động. Lấy sự đúng để đo lường hành động mà thấy rõ lòng người. (7-2010)

95.

Bên cạnh các con số báo cáo luôn tồn tại những điều chưa được báo cáo. Bên cạnh những kế hoạch chặt chẽ, hữu lý luôn tồn tại những trường hợp vô lý. Bên cạnh những sự tường trình vẫn hằng hiện diện những thứ không thể tường trình... Bên cạnh tất cả những sự việc bình thường của đời, từ những tác phẩm nghệ thuật, sản phẩm sản xuất, đến những dấu chân hằng ghi trên đất điều chứa đựng trong nó những tư tưởng, ý nghĩ, tâm tư của đời sống.

Vì thế, một người dẫn dắt giỏi không thuần túy hiểu về nhân sinh quan, thế giới quan qua những bài viết, bản báo cáo, tài liệu tham khảo... mà còn cần ở sự cảm nhận. Cảm nhận và thấy ra được những gì nằm ngoài văn bản thuần túy, phát hiện được những gì người ta không thấy, hiểu thấu những gì người ta muốn giấu kể cả những gì chưa hình thành một sự kiện rõ nét.

Thế nên, muốn có cảm nhận tốt thì con người cần phải tu dưỡng. Tu dưỡng không phải là hành động để dành cho đời sống sau cái chết mà là một chìa khóa cực kỳ quan trọng và cần thiết cho mọi người trong đời sống hiện tại nhất là cho những ai đang lãnh trọng sự và cần thiết ở sự cảm nhận tư tưởng của nhân sinh. (Ngày Khai Đạo 8-2010)

96.

Trên đời, không một màu sắc huyền bí nào, khó hiểu nào, không một hiện tượng siêu phàm nào, một nghĩa lý siêu việt nào không thể không giải thích được bởi trí phàm, bởi đời thường, bởi cuộc sống thường! Vì tất cả những hiện tượng siêu phàm, những hình ảnh huyền hoặc đều hiện ra trong cuộc đời bình thường trước mắt những con người bình thường. Cứ lấy cuộc sống đúng, cái tư tưởng bình thường để đo mọi hiện tượng mà từ đó kết luận, hiện tượng đó có thực là siêu phàm hay chỉ là chuyện bất bình thường được tạo dựng bởi những con người bất bình thường? (8-2010)

97.

Muốn là người giỏi thật, muốn được người ta xem trọng và coi là người giỏi thật thì việc đầu tiên là phải ít nói lại! Kèm lại những gì muốn tuôn trào ra khỏi miệng, không cần nói, phô diễn kiến thức nếu người ta không hỏi, không

chờ để nghe. Vì càng nói thì người ta càng ghét, càng nói đúng thì người càng chê ngu. (9-2010)

98.

Không tập ít nói được, không tập nói năng cẩn trọng được, thì cơ hội được biết sẽ không bao giờ đến. (9-2010)

99.

Khi nói thì phải biết để ý đến người khác có muốn nghe hay không? Chuyện mình kể có đủ hứng thú không? Nhìn gương mặt người để xem người ta có thích nghe mình nói không? Không biết nhìn, không biết thăm dò trước khi nói, đang lúc nói,... thì tốt hơn hết đừng bao giờ nói dẫu đó là chuyện quan trọng nhất của mình. (9-2010)

100.

Người nói nhiều là người không có chuyện gì quan trọng cần để lắng nghe cả! (9-2010)

101.

Người hay công kích kẻ khác là người dễ phơi bày tử huyết của họ nhất. Tử huyết của họ chính là những điểm họ thường dùng để công kích kẻ khác. (9-2010)

102.

Bớt tâm sự lại vì người thực muốn hiểu về mình thường không có, hoặc luôn thay đổi, nay vậy, mai khác và kẻ muốn hại ta thì luôn đầy đầy chung quanh. Thế nên, tâm sự là sự việc cần cất trong tâm hơn là phô bày trên cửa miệng. (9-2010)

103.

Con cái, sự nghiệp, đồ vật là phản ảnh tất cả những gì của chủ nhân nó. (9-2010)

104.

Nói phi phạm mà bỏ đi cái phạm ngã làm căn bản cũng là Tà Thuyết! (Chánh Trí 10-2010)

105.

Không thấy rõ nơi con người mà cứ nói về thờ phượng Thiên Liêng, nói về Trời, Đất,... , nói về các Chư Vị trong vô vi, nói về sự nhiệm mầu ở đâu đâu, nói về cõi Cực Lạc, Thiên Đàng mà bản thân chưa từng đi đến, đó cũng là Tà Thuyết. (Chánh Trí 10-2010)

106.

Bỏ đi hiện tại, không nhìn cho thấu cái hiện tại mà cứ chúí đầu nhìn ở một khía cạnh nhưng

không toàn diện ở quá khứ. Tưởng tượng một kết quả ở một khía cạnh mà không thấy cả tổng thể ở tương lai. Đó chính là Tà Kiến! (Chánh Trí 10-2010)

107.

Kẻ vô trí sẽ chết vì cái Lợi, kẻ có trí sẽ chết vì cái Danh, kẻ Thánh Nhân sẽ chết vì Thiên Hạ. Kẻ có Chánh Trí cũng phải chết, nhưng kẻ có Chánh Trí biết cân nhắc cái lợi, cái danh, cái thiên hạ, cái quá khứ, cái hiện tại và cái tương lai để không phải vướng vào ý niệm sống và chết trong mỗi lần tái diễn. (Chánh Trí 10-2010)

108.

Muốn có Chánh Trí thì điều trước tiên phải có Trí. Có Trí theo nhu cầu bản thân để thấu đáo và nhìn thấy mọi mặt của vấn đề phù hợp mức độ của bản thân mình. Để tất cả những gì bản thân thấy, biết và nghĩ lên đĩa cân, rồi suy tính, rồi cân đo, rồi tự nghiệm kết quả và ảnh hưởng của nó cho hiện tại và tương lai, từ đó thì chọn ra con đường và quyết định đúng nhất. (Chánh Trí 10-2010)

109.

Muốn nói tổ chức của mình là một tôn giáo nào đó có sẵn, là Phật Giáo chẳng hạn, thì mọi lễ nghi, các pháp thiền, áo tràng, giáo lý, chuỗi

pháp, hình thức tổ chức giáo hội,... tất cả phải phù hợp với giáo hội Phật Giáo. Nếu chỉ thờ Phật thuần túy mà nói là Phật Giáo, thì với con mắt Phật Giáo, tổ chức ấy là Tà Đạo, vì người ta dùng thang điểm, dùng thước đo của Phật Giáo để đo lường tổ chức ấy và người ta sẽ thấy rằng ngoài việc thờ Phật, không có gì giống với quy định của Phật Giáo cả. Vì vậy, thờ Phật thì không có nghĩa là Phật Giáo theo quan điểm hợp pháp của đời. Thế nên, phải hiểu rõ tường tận lý lẽ bên trong trước khi làm những điều gì có liên quan đến pháp lý và sự lý. (Chánh Trí 10-2010)

110.

Trên đời không có chi là huyền bí, không có chi là nan đề và không có chi là không thể hiểu và trả lời được. Tất cả đều được phơi bày, có điều sự phơi bày ấy không tập trung ở một chỗ, cùng một thời điểm mà nằm rải rác khắp nơi, khắp chốn, nhưng không cao xa, không khó khăn và ai cũng có thể thấy được tất cả những điều phơi bày ấy cho thắc mắc của mình. Muốn dễ dàng thấy được phải cần có cái Tâm phải Minh, cái Trí phải Sáng! Tổng hợp, gọi là Chánh Trí. (Chánh Trí 10-2010)

111.

Kẻ tà tâm mới bị nhiễm tà, trúng tà. Người có căn bản xấu mới tiếp nhận nền giáo dục xấu và sự cảm dỗ xấu. Vì vậy, sự giáo dục cần

phải hướng vào căn bản của con người là chánh. (11-2010)

112.

Con người luôn động nên sự biến động rất dễ xảy ra. Giải quyết biến động, cách giải quyết sẽ thành Nhân cho biến động kế. Thế nên, con người cần phải tu dưỡng, có sự chỉ dẫn chính quy để triệt tiêu hoặc hạn chế những hạt mầm biến động. Hoàn cảnh sống càng đa dạng, hoàn cảnh hướng dẫn càng đa dạng, con người ta càng có nhiều bài học, càng có nhiều bài thi và đào thải, nhưng ngược lại, các mầm biến động ở các dạng ấy được hạn chế hoặc triệt tiêu. (11-2010)

113.

Bổ thí, làm điều lành, in kinh sách,.... đó chỉ gọi là làm công đức. Làm công đức thì không có nghĩa là Công Đức hay có Công Đức. Công đức là hiệu quả đạt được từ một quá trình lập công. (11-2010)

114.

Người tu học hay thọ học theo một pháp môn nào đó, một tôn giáo nào đó, để biết pháp môn mình, tôn giáo mình có thể rộng khắp như thế nào thì hãy xem nơi mình. Bản thân có thể gần gũi một cách lâu dài với bao nhiêu người? Bao nhiêu loại người? Gần gũi được với người

khác chính kiến? Hòa đồng được với người khác văn hóa? Vui vẻ được với những người khác trình độ, giai cấp? Cứ xem nơi mình thì thấy được cách mình tu như thế nào? Pháp mình tu qua tay mình ra sao? Tôn giáo mình theo đã rót vào mình như thế nào? (11-2010)

115.

Thiên tai không phải tự nhiên mà có, không phải bất thành linh mà xuất hiện khiến người không thể né tránh. (11-2010)

116.

Nhiều ngẫu nhiên thì tạo thành hiện tượng nhưng nhiều sơ suất thì tạo thành thiên tai. (11-2010)

117.

Phê phán người, không có nghĩa là mình tốt! (11-2010)

118.

Khi tung một cái gì ra được, kể cả một lời nói... thì phải thu lại được! Nếu nhắm sẽ không thu lại được thì đừng tung ra. (11-2010)

119.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh mình thì biết được mình có thành công không? Nhìn lối sống chung quanh mình thì biết được mình thực có đạo đức hay không? Nhìn lối sống của con cháu chung quanh thì biết được rằng: Mình thực sự có cái gì để dạy người không? Nếu tất cả đều không thì nên yên lặng lại! Yên lặng để chiêm nghiệm và nghe những gì hoàn toàn khác với những gì mà mình đã có. Vì thực tế đã chứng minh, mình không có một cái gì cả! Để đừng tự hào ở những gì mình không có, đừng dạy người ở những mặt mình thiếu, kém. (11-2010)

120.

Trên đời nhiều khi ngoài việc chọn phước để hưởng, còn phải biết chọn họa để gánh nếu mình phải bước qua một tai họa! (12-2010)

121.

Trước khi làm một công việc gì, thu thập ý kiến của người là chuyện nên làm. Thu thập ý kiến để cân nhắc nhưng ý kiến không phải là quyết định. Quyết định phải hoàn toàn dựa vào bản thân biết thu thập ý kiến và loại bỏ ý kiến không cần thiết. (12-2010)

122.

Khi bước qua ngưỡng cửa của sống chết, trên mọi con đường chỉ một bước chân mình đi. Con người không hề cùng sống chết, thậm chí cũng không hề chia sẻ cảm giác sống chết, đau buồn của mình khi một mình mình chèo chống. Thì nên gác ngoài tai những ý kiến từ những con người ấy dưới những danh nghĩa đóng góp làm sao để có con đường tốt để đi, hướng tốt để làm...(12-2010)

123.

Kẻ đáng ngại lớn nhất của con người chính là bản thân của họ. Con người có thể không sợ trời, không sợ đất, không sợ cả thiên hạ nhưng chắc chắn họ sẽ sợ chính họ. Vì nỗi sợ đó nên tâm người luôn bất an, luôn dao động. Thế nên, bản thân con người là bạn đồng hành cũng là kẻ địch truyền kiếp. Họ gặp họ vĩnh viễn. Thế nên khi ngoại nhân oán trách, cao lắm họ sẽ oán trách một đời nhưng lòng bất an của bản thân là vĩnh viễn. Để đối trị, con người cần phải tròn, cần phải tận! Có phiền, để tròn một chút cũng không sao! Vì sau khi tròn, tâm người sẽ an, sẽ giữ sạch. (12-2010)

124.

Nếu con người không cần thì họ sẽ không học. Vì vậy, muốn con em phải học những bộ môn nào đó bên cạnh sự cần thiết thì cần phải thời

cái hồn của bộ môn ấy vào trí não. Cái hồn của bộ môn tức là văn hóa, là sự hứng thú, cái đẹp, cái hay, cái tốt... và luôn tận dụng mọi cơ hội để khích lệ để gây hứng khởi và làm sống dậy linh hồn đó. (12-2010)

125.

Đừng nghĩ đến việc chiếm lấy trái tim của thiên hạ mà hãy nghĩ làm sao bỏ ra trái tim của mình cho thiên hạ. Đừng nghĩ đến chuyện thu phục nhân tâm mà hãy nghĩ đến chuyện ban bố tình thương cho nhân loại. (12-2010)

126.

Ổn định rồi loạn, loạn rồi ổn định, dòng lưu chuyển ấy luôn vận động không ngừng nghỉ mà hàng ngàn năm qua, lịch sử thế giới đã luôn chứng minh điều đó. Thế nên, khi đang ổn định thì phải giáo dục và khảo đảo kèm theo giáo dục. Để khảo đảo ấy vừa là chất liệu để un đúc cho sự bền vững, vừa là cảnh “loạn” trong chủ động để dòng chuyển động luôn được tiếp diễn có kiểm soát. (12-2010)

127.

Sự giải thoát thường dựa vào cái tịnh để làm căn bản. Thế nên, không thể nào thấy được hướng giải thoát ở chỗ động, không thể nào thấy được điểm sáng tâm linh ở nơi đầy màu sắc vật chất. (1-2011)

128.

Muốn thắng được tất cả thì phải làm cho mình bình tâm. (1-2011)

129.

Đời người thường có những bất ngờ, nhiều khi sự quyết định thành bại không hẳn lệ thuộc vào cái tài, cái trí,... mà còn tùy vào phần phước của người và lòng Trời. Dùng xảo hoạt để hại người ngay hóa ra đời sống của mình và gia đình mình trở thành thất điên bát đảo. Vì vậy, bên cạnh sự luyện trí cũng cần có sự bồi đức. (1-2011)

130.

Mọi sự việc nên lấy sự quân bình làm căn bản, mọi hành động nên lấy lễ nghĩa làm căn bản. (1-2011)

131.

Mọi hành động luôn chừa đường về cho mình, để hành động không thành thì còn đường lui. Chưa có đường lui thì không gấp rút hành động. (1-2011)

132.

Dạy dỗ thì nên đi vào điểm chánh. Thêm nhiều điểm phụ không cần thiết thì sẽ bị chạy theo những điểm phụ đó. (1-2011)

133.

Tâm càng loạn thì càng có nhiều nghi hoặc, càng giải quyết nghi hoặc thì tâm càng thêm loạn. Thế nên, người loạn tâm thì thấy sự gì cũng đáng nghi, khi nghe điều gì cũng ngờ, thấy cảnh cây lay động cũng cho là kẻ dữ, thấy bóng của chính mình cũng cho là tà ma...(1-2011)

134.

Giải quyết nan đề thì phải đi vào cái gốc của sự việc. Dụng Trí cũng không thấy cái gốc thì dụng Tâm để cảm nhận. Dụng tâm không được thì phải biết đi tìm Cao Minh hơn là có hành động bừa. (1-2011)

135.

Vết thương thì sớm muộn gì cũng sẽ lành nhưng sẽ để lại sẹo. Thế nên, đừng hành động bừa để không phải có vết thương. (1-2011)

136.

Cần người bình thường góp sức thì chỉ cần Gọi, muốn có người giỏi thì chỉ cần Mời nhưng nhờ người Cao Minh thì phải Cầu. Sự Gọi thì cần cái Miệng, sự Mời thì cần điều Lợi nhưng sự Cầu chỉ cần ở cái Tâm. Đó là cách lấy Lễ để tiếp thiên hạ. (1-2011)

137.

Nhiều khi cả một kế hoạch vĩ đại, những phát kiến to lớn cũng không thể nào giải quyết được nan đề, mà đôi khi chỉ một lời nói đúng lại là chìa khóa. (1-2011)

138.

Đừng để mình là kẻ làm chùng mọi bước chân của mình, là kẻ địch của mình luôn tiềm ẩn trên mọi bước đường đời. (2-2011)

139.

Nhiều khi con người cần lấy sở đoản nuôi sở trường, lấy sở trường bảo vệ sở đoản. (2-2011)

140.

Người đời thấy đạo qua Hạnh của người tu chứ không là Pháp của người tu. Tương tự

như vậy, người ta chỉ thấy chính sách, đường lối của một tổ chức nào đó qua đời sống và cách hành động của những đầu tàu của tổ chức đó chứ không phải thông qua những văn kiện, hiến pháp, luật pháp, nội quy đã được công bố. (2-2011)

141.

Mỗi nhất cử nhất động của người, mỗi một hơi thở, lời nói, mỗi một cảnh hoa, màu đất,... tất cả đều mang một sự trả lời nếu tâm yên. (2-2011)

142.

Đừng dùng danh nghĩa Thượng Đế để làm vật, làm sự hứa hẹn trả công cho người hay để lấy lòng người. Như làm thế này sẽ được Chúa khen thưởng, trả công bội hậu, làm thế kia sẽ được Thượng Đế thương, làm thế nọ sẽ được lên Thiên Đàng... Tất cả những lời nói dùng hình ảnh của người khác, của những thứ không phải của mình để phục vụ cho mục đích của mình đều là tà thuyết. (3-2011)

143.

Con người không hiểu nổi bản thân họ muốn gì, người chung quanh họ muốn gì, dòng người bên ngoài xã hội là ai, thế giới hiện hữu ra sao thì không thể nào nói có thể hiểu được

ý muốn của Đức Chúa Trời, của Thượng Đế là như thế nào cả. (3-2011)

144.

Trở về thực tế thì sẽ thấy được chỗ đứng của mình, thấy được chỗ đứng của mình thì mới biết được chính xác mình cần đi từ đâu đến đâu và đi từ đâu về đâu? (3-2011)

145.

Người có độc lập là người có thể tiếp nhận ý kiến của người khác qua sự đặt để dưới thước đo của mình. Người có độc lập khi nắm trong tay một ngọn đèn, thì trước mắt mình, tất cả ngọn đèn trong thiên hạ kể cả ánh mặt trời thì ngọn đèn của mình phải là sáng nhất, tốt nhất... dầu rằng bên cạnh đó, người có độc lập vẫn hằng đang tiếp thu ý kiến chung quanh để làm ngọn đèn mình thực sáng, sáng hơn cả ánh mặt trời. (4-2011)

146.

Bản tánh căn bản của một nhà lãnh đạo dầu lớn hay nhỏ, dầu phạm vi lãnh đạo của mình chỉ bằng một gia đình, hay trong gia đình ấy chỉ có một người thì bản tánh căn bản ấy luôn là sự Độc Lập. Và giá trị độc lập của một phạm vi thật nhỏ ấy, dầu mang lãnh thổ của cả quốc gia cũng không đủ để đổi được. (4-2011)

147.

Giao lưu, hữu nghị, trao đổi là sự giao thông hai chiều mà hai bên đều nhận được những hồi đáp bằng nhau, giống nhau và được tôn kính như nhau. Trên diễn đàn được gọi là giao lưu, hữu nghị mà chỉ được diễn ra có một chiều như người thì thuyết giảng khi ấy người kia thì ngồi nghe, người thì chủ động khi ấy người kia thì ai nói sao làm vậy, người thì chỉ ngồi một chỗ khi ấy người kia thì mang tất cả thân, tâm... để kính viếng... những diễn đàn như vậy không được gọi là giao lưu, cũng không được gọi là bình đẳng và hữu nghị. (4-2011)

148.

Người có bản lĩnh không nhất thiết phải là người giỏi tuyệt đỉnh nhưng nhất thiết phải là người độc lập, có tinh thần độc lập. (4-2011)

149.

Mục đích khác với phương tiện, đừng bám vào phương tiện mà quên đi mục đích. (5-2011)

150.

Nhiều khi thấy phương tiện được trù phú nhưng chưa chắc hưởng được cái dụng của phương tiện và trù phú ấy. (5-2011)

151.

Giải quyết một vấn đề phải dùng tâm và trí chứ không phải là bản ngã. (5-2011)

152.

Nhìn, tức là đè nén cái bản ngã để trước mắt chỉ thấy vấn đề cần được giải quyết. (5-2011)

153.

Người dễ tự ái thì thích nghe lời ngọt, người ngu cũng thích nghe lời ngọt. Vì vậy, nhiều khi biết nói lời ngọt không phải là sự xa xỉ trong đời sống. (5-2011)

154.

Người ta phải cảm thấy không bị mất thì họ mới dám buông. (5-2011)

155.

Con người không biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai gần, ở ngày mai thì tất cả những hứa hẹn trong tương lai đều là lời hứa suông. (5-2011)

156.

Khi người còn duyên thì dầu họ có chết, họ cũng còn có thể gặp nhau nhưng khi đã hết duyên thì dầu có xích chặt thì họ cũng chia lìa. Thế nên, người nắm vững về lý thuyết duyên sẽ không sợ người khác đe dọa sự chia lìa hay kết hợp. (5-2011)

157.

Không có sự đe dọa trong tình yêu chân thật. (5-2011)

158.

Phải tay nắm trong tay thì mới đe dọa đến chuyện chia tay, phải cùng làm việc liên đới thì mới nói đến việc đôi bên cùng có lợi. Tay không nắm chung thì không sợ việc chia tay và không cùng làm việc thì không sợ bị mất quyền lợi. (5-2011)

159.

Khi người ta chuẩn bị bước vào chu kỳ để trả nghiệp, tức bước vào quỹ đạo bắt đầu cho những thất bại, tai hại, hoạn nạn, mất ổn định,... người ta thường cho những suy nghĩ của họ đều là đúng. Vì vậy, chìa khóa để thấy ra bản thân đang bị lôi cuốn vào nghiệp lực là: Tâm trí lúc ấy luôn luôn suy tính và suy tính

không ngại nghĩ được dầu sự suy nghĩ ấy chỉ quây tới quây lui có một vài chuyện nhỏ đơn giản. (5-2011)

160.

Khi đi thì phải nghĩ đến đường về, phải tập chừa đường về dầu đường về là con đường xấu nhất. (5-2011)

161.

Người cao ngạo phải mất nhuệ khí thì mới đi vào khuôn khổ kỷ luật mới. (5-2011)

162.

Chỉ có người can đảm, dám dùng trí lực kể cả vũ lực thì mới có thể nói người ấy biết cách giải quyết vấn đề một cách khôn khéo và ngược lại. (6-2011)

163.

Giải phẫu một vấn đề không phải là hành động giải phẫu nhau. (6-2011)

164.

Là người đời, không ai là Thánh cả, nên không ai biết mình muốn gì, tâm tư ra sao? Kể cả những người được xem là “Phật Sống” cũng

không thể biết. Thế nên, để người khác hiểu mình, biết mình, thông cảm về mình chỉ thông qua một phương tiện bình thường mà hầu như ai cũng có: Mở miệng nói! (6-2011)

165.

Khi chê trách một vấn đề nào đó thì phải đưa ra chuẩn mực phải làm như thế nào để việc ấy không bị chê trách nữa. Tương tự như khi trách móc người khác không thương mình thì phải nói thế nào để được gọi là thương theo đúng ý của mình? Trách móc người tiêu pha phung phí thì phải nói thế nào mới gọi là không phung phí và tiêu pha bao nhiêu mới là vừa đủ? Người chỉ đưa ra lời oán trách mà không có chuẩn mực kèm theo, đó là loại người tự ái, nhỏ mọn không hơn, không kém. (6-2011)

166.

Trước khi người ta hành sai, bị dẫn lối sai, người ta thường có những suy nghĩ chủ quan cho là đúng là động cơ cho những hành động của bản thân. Thế nên, chỉ một dự triệu duy nhất có thể mách bảo cho người ta biết họ đang lệch đường dầu rằng bản thân đang có những suy nghĩ cho là đúng là “Không theo sự chỉ đạo hoặc đang trên đường đi xa rời ánh đèn!” dầu sự xa rời ánh đèn đó bởi bất kỳ những lý do có lý nào. (7-2011)

167.

Lương tâm là hành lang của cuộc sống mà mục đích của tôn giáo là đánh thức lương tâm, lương tri của con người. Trong đó, lý tưởng là động lực để đánh thức lương tâm. Từ tinh thần bao dung, làm sống sự bao dung để thành chất liệu nuôi dưỡng lý tưởng. Làm sống lý tưởng là hành động đánh động bản ngã, đưa cái ngã trở thành chân ngã. Vì vậy, sự tu học không phải là hành động làm mất bản ngã, trở thành vô ngã mà là hành động đưa bản ngã trở thành chân ngã. (7-2011)

168.

Vai trò của tôn giáo chọn chánh là đóng góp trong giáo dục, là làm sống lòng yêu người, sự bao dung và đánh thức lương tâm. (7-2011)

169.

Tạo nghiệp ác thì phải nhận quả dữ, không một tài trí nào trên đời có thể đổi nghiệp ác của thiên hạ thành quả thiện được. Cao lắm, sự tài trí chỉ có thể giúp người tạo ra quả lành để giảm thiểu cái ác của nghiệp dữ. (7-2011)

170.

Dạy cho người thì người hấp thụ được kiến thức của mình. Với những người mình chỉ ôm

đồng dạy dỗ cho họ mà không cho họ những cơ hội học hỏi cái khác nơi người khác thì khi có biến họ chỉ có thể cung cấp cho mình những kiến thức y như những gì mình có không hơn, không kém và sự tìm giải pháp nơi những người mình đào tạo ấy chỉ là những tư tưởng, ước muốn hảo huyền. (7-2011)

171.

Muốn người luôn hướng về mình thì phải giữ được con tim, tấm lòng của họ. Chỉ nhắm vào tư tưởng, suy nghĩ của họ mà ta thường lấy để nhồi sọ người để hy vọng rằng người sẽ luôn là của mình, hướng về mình thì đó cũng là những hành động hảo huyền. (7-2011)

172.

Khi con người quen ở sự an bình thì họ sẽ không muốn dần thân, dầu rằng sự dần thân này nhằm để bảo vệ sự an bình cho chính họ. (7-2011)

173.

Con người bất lực là con người luôn tìm có để tự an ủi. Vì vậy, khi thấy người luôn dùng chiêu thức an ủi, vỗ về,... có nghĩa là họ đang bất lực. (7-2011)

174.

Trong cuộc đời khi đã xa một lần thì có nghĩa sẽ xa vĩnh viễn. (7-2011)

175.

Không hề có tiền lệ kẻ lớn phải sợ, kính trọng người nhỏ, dẫu người nhỏ đạo đức cỡ nào, giỏi cỡ nào. Nhưng luôn có tiền lệ người lớn nhất, dữ nhất, vô thần nhất, vô nhân nhất... có sợ Trời. (7-2011)

176.

Người không đủ sang cả nên mới luôn cần thiết, tìm kiếm và mua dùng những hàng hiệu để đánh bóng giùm bản thân, người không có khả năng làm đại sự nên mới dùng người có tên tuổi quảng cáo giùm và tôn giáo nào không phải từ Trời đều dùng những tên tuổi khác của các tôn giáo khác để truyền giùm thông điệp của mình cho thiên hạ. Cũng như một tôn giáo A nọ loan truyền rằng: Đức Mẹ Maria xuất hiện tại B truyền thông điệp rằng tôn giáo A ấy sẽ “thống nhất” các tôn giáo trên toàn cầu. (8-2011)

177.

Thường kẻ nói nhiều thì không làm được việc, kể cả người của ngành ngoại giao. (8-2011)

178.

Người tự xưng phân bua đủ thứ, giảng dạy đủ thứ khác với bình thường mỗi ngày là người đang mắc lỗi lầm đủ thứ! (8-2011)

179.

Muốn người thay đổi hướng thì phải tác động vào bản ngã của họ hơn là lời khuyên suông. (8-2011)

180.

Nhà muốn đứng phải có cột! Cột của nhà phải là vật cứng! Cây muốn vững thì phải có rễ, rễ của cây phải dày, phải chặt. Trong những nhóm đạo, mỗi đạo cần phải quan tâm đến những trụ cột bên cạnh đại đồng chúng sanh đến tu học. Người ít nói, cứng cỏi, tinh anh, nhạy bén, ít lằng xằng, lụm chụm. Đàn ông phải có khí phách của đàn ông, đàn bà phải có trang nghiêm đoan chánh của đàn bà... bản tánh như nhất, làm việc bền bỉ,... đó là những trụ cột của nhóm, tổ chức... (8-2011)

181.

Phải thử thách thì biết được con người. Khi thử thách thì không nên bỏ sót tất cả những hành động nào dầu nhỏ: Cái cười, ánh mắt, cử động... tất cả đều là câu trả lời. (8-2011)

182.

Nếu tạo cơ ngơi để nguyên thủ đến viếng, thì đừng mở cửa để làm họp chợ. Nếu tạo ngôi Đạo để người tu tập thì đừng nên giải quyết những chuyện đời cứ luôn lập đi lập lại của cùng một người là: Hôn Nhân, tình yêu đổ vỡ, ghen tuông, làm ăn buôn bán, chuộc bùa, gọi người tình trở về... Vì vậy, nếu dựng một chỗ giá trị thì đừng nên để những hành động, tư tưởng vô giá trị tồn tại nơi chỗ ấy. (8-2011)

183.

Con người có sẵn những đạo lý mà mình đã biết, đã hiểu và nghe lại những điều ấy từ người khác nói thì sẽ cho người khác ấy là đúng đạo, là cao siêu mà thậm chí có thể phong Thánh, phong Phật, Bồ Tát, hay là một vị tái sanh, một đáng cứu thế cho những người đã và đang lập lại cái mà mình đã biết đó. Nhưng khi nghe những điều mà mình chưa từng biết thì cho là tà quái, là sai lầm. Những người như vậy là người chỉ thích nghe những cái mà mình đã biết nhưng không hề thích học hoặc chịu nhìn ở những khía cạnh khác mà mình chưa hề biết. (9-2011)

184.

Tự biết đủ để dừng chân. Đừng thấy được mà làm tới, đừng quá đáng để không ai muốn gặp. Khi không biết phước của mình có bao nhiêu,

khẩu phần ăn của mình có được bao nhiêu thì nên hưởng chậm lại đừng để thái quá. Phải biết rằng “vỡ kịch nào cũng có lúc tàn”. Đừng để đến khi kịch tàn rồi chỉ còn lại mình. (9-2011)

185.

Quen với Phật thì không có nghĩa là được làm Phật. Quen với một Đấng Cứu Thế thì không có nghĩa là được cứu rồi. (9-2011)

186.

Đa nghi là đức tính tốt để suy luận mà hạn chế việc bỏ sót một giả thiết nào. Tuy nhiên, đa nghi cũng là đức tính cực xấu, vô tình tạo thêm những nan đề, những tính toán sai dẫn đến hậu quả sai không cần thiết phải có. (9-2011)

187.

Người có đạo đức họ ít hành động nhưng mọi nhu cầu của họ đều dễ thành tựu. Thế nên, mọi sự hoạt động của người có đạo đức rất ít khi mang màu sắc bí mật, bùng bít, kín đáo... vì thực chất, họ ít hành động hơn cái mà họ nghĩ nhưng họ thu hoạch cao hơn cái mà họ muốn. (9-2011)

188.

Sự việc tồn tại bởi cái lẽ thiệt của nó, không nằm ở chỗ lý luận mà có. (9-2011)

189.

Đồng chí khác với bạn, đạo hữu khác với pháp hữu và bằng hữu. Thế nên, cũng cùng một người nhưng tùy thời diễn biến tâm tư, tư tưởng, chỗ đứng của họ khác nhau mà chỗ đứng ấy không phải là chức vụ hay vinh hàm. Cũng như đang nghĩ cho Pháp thì người cùng luận bàn với mình phải là pháp hữu. (9-2011)

190.

Người đứng dưới nền nhà sẽ không có được cái thấy của người đang đứng ở những tầng trên hay nóc nhà. Thế nên, thường người đứng ở nền nhà sẽ không bao giờ có lời ngợi khen người ở trên là có cái nhìn xa, trông rộng hay sáng suốt. Họ chỉ thực sự biết họ đã được chở che như thế nào một khi đã rời khỏi mái nhà. Thế nên, để người trên muốn người dưới biết được sự cố gắng của họ, hay chuyển cái nhìn của người dưới ở một góc độ khác thì hành động của người trên chỉ nên nằm ở những việc thật nhỏ, vừa tầm mắt của người đang đứng dưới nhưng có thể làm nức lòng của người. (9-2011)

191.

Kêu gọi lương tâm con người không được, kêu gọi lương tâm con vật không được, kêu gọi thiên nhiên nên ngừng bão tố và sản sinh những thuận lợi cho đời sống không được thì nên kêu gọi con người vì con vật, vì thiên nhiên. Cũng như kêu gọi người vì mình không được thì nên kêu gọi mình vì người. (9-2011)

192.

Đừng đánh giá con người và sự việc cao quá, rồi thổi phồng quá thì sẽ dẫn đến hậu quả mất niềm tin, thất vọng và cảm thấy bị lừa. Như người giảng đạo thì cứ cho là họ giảng những gì mà họ biết, đừng đặt để người ấy là đáng cứu thế để không phải thất vọng và cảm thấy bị lừa. Một người lớn biết giảng đạo thì một đứa trẻ cũng biết giảng đạo theo cái lý và cái hiểu hay cái học bài của nó. Đó là chuyện rất bình thường trong cuộc sống. (9-2011)

193.

Con người có thể thơi thới nhìn Thượng Đế, nhìn trời, nhìn đất, nhìn thế giới, nhìn đồng loại một khi người ta đã tròn với mọi khía cạnh trong cuộc đời. Nhiều khi tròn không có nghĩa là phải thành công nhưng có nghĩa là đã cố, đã làm và đã tận ở mọi khía cạnh. (10-2011)

194.

Làm việc gì, nghĩ việc gì đều phải có cái giá của nó. Kể cả làm việc tốt, nghĩ việc tốt. Làm việc tầm thường, nghĩ việc tầm thường, thậm chí làm việc và nghĩ việc rất là cá nhân và nhỏ bé như ăn, uống thì cũng phải có cái giá để trả. Cái giá đó tự bản thân người hành, người nghĩ phải trả, không một ai, dầu thân thuộc, yêu thương cỡ nào cũng không thể trả giùm được. (10-2011)

195.

Lỗi nhỏ bỏ qua, họa lớn sẽ tới. Dầu rằng “giáo đa thành oán” nhưng sự dạy sẽ không là thừa nếu muốn tính phải đi trên quãng đường dài hay đang đào tạo cho cả một thế hệ. (10-2011)

196.

Trên đời này không có con cái nào tự dưng sinh ra là có Hiếu, không có người nào sinh ra tự dưng là người giỏi, người Trung, người tốt... nếu không dạy cho nó về Hiếu Đạo, về kiến thức, về tình yêu người, yêu vật... hay trồng cho nó chủng tử về những đạo đức trên. (10-2011)

197.

Trên đời có vô số kẻ giỏi và có đức nhân nhưng không có nghĩa là họ sẽ phục vụ cho đất nước, con người, gia đình, đoàn thể, tôn giáo... của họ nếu đất nước, con người, gia đình, đoàn thể, tôn giáo... ấy không hề trồng, không hề đào tạo, uốn nắn họ trở thành những kẻ giỏi và có đức nhân. (10-2011)

198.

Kẻ giỏi và có đức nhân khi thì phục vụ cho ta, khi thì bỏ ta mà phục vụ cho kẻ khác đều dựa vào chiều dài sự trồng của bản thân và người. Chiều dài này được tính bằng đời và kiếp để có sự chọn lựa từ tiềm thức. Vì vậy, giáo dục người phải đi cùng với sự giáo dục về tâm linh để nền giáo dục ấy đi cùng với người đời đời, kiếp kiếp. (10-2011)

199.

Người có nợ với nhau thì khó chia lìa nhau dầu họ ghét nhau họ cũng cố tìm về bên nhau và hình ảnh của nhau luôn hiện trong tiềm thức của họ. Nhiều khi họ vì nhau mà làm những điều rất chướng mắt, nói những điều rất chướng tai... Nhưng nếu ta không phải là nghiệt duyên với họ thì đừng bận tâm cũng đừng chê trách. (10-2011)

200.

Người ngu thì gặp kẻ ngu, người tối trí thì gặp kẻ tối trí. Chê trách họ cũng vậy, vì có bỏ người ngu này, họ cũng sẽ tìm kẻ ngu khác làm bạn đồng hành. (10-2011)

201.

Con người bám vào nhau làm thành một khối thường trông có vẻ là đùm bọc, hỗ trợ nhau nhưng khi có một luồng gió khác thổi vào đầu là làm mát, làm tươi đẹp hơn... thì ta sẽ thấy khối ấy còn có vai trò đè nhau, áp chế nhau. Hễ một người tìm được sinh lộ thì cả nhóm sẽ dìm người tìm được sinh lộ ấy xuống... cũng như một đám người đang lặn hụp dưới nước, phản ứng tự nhiên của con người là dìm người khác, dìm bất kỳ một ai mà họ có thể với được. Nếu có ai biết bơi thì cả đám sẽ dìm người biết bơi ấy. Dìm chứ không phải nương theo để cùng thoát. Nhóm càng đông thì lực nặng càng mạnh vì tổng hợp lực luôn lớn hơn lực của từng cá nhân.

Thế nên, chủ trương của một tập thể càng lớn thì thường không được người ta nghe theo hoặc chấp hành đúng vì trong nhóm nặng thiếu cái “phao” hay “vật nhẹ” để nâng cảm nhận của người lên. Chủ trương đúng, đường lối đúng, kế hoạch đúng nhưng thiếu kết quả đạt được từ con người thì nên xem lại cái “phao”

mà mình đã gởi cho con người như thế nào.
(10-2011)

202.

Trong tình yêu lừa dối, tình yêu thực sự không được sự ghen tuông. Người càng ít tình thì mới càng ghen. (11-2011)

203.

Trong đời ai cũng phải gạt quả báo dầu tốt hay xấu, kể cả người cho mình là đúng nhất, cho mình có tròn với trách nhiệm nhất. (11-2011)

204.

Người có thể cho mình là đúng chỉ một khi có thể bình thản lắng nghe được ý kiến phản diện. (11-2011)

205.

Người trồng cây thì sẽ giỏi về cái cây mà họ đang trồng nhưng khi đứng giữa rừng, cần hiểu về rừng thì phải hỏi ở người biết về cả khu rừng, chứ không phải hỏi ở người trồng cây. (11-2011)

206.

Dựng nhà – rồi sụp đổ, rồi dựng lại nhà và sụp đổ... cứ như vậy, phải dựng lên rồi dựng lại mà mỗi ngày, cơ hội để dựng lại sẽ thu hẹp dần vì sẽ không một ai trên đời đủ rộng lượng cho phép ta dựng đi, dựng lại hoài một công trình. Vì vậy, nếu nguyên liệu, ngân quỹ và mọi điều kiện để dựng nhà vẫn thế, không chi thay đổi thì giải pháp thay người dựng nhà phải được nghĩ đến. Thế nên, để giải pháp ấy không thể xảy ra thì người dựng nhà phải thay đổi toàn bộ bản chất, tư duy và hướng suy nghĩ của mình, để mình trở thành một người mới. (11-2011)

207.

Con người rộng lượng là con người có thể đối diện với bất kỳ vấn đề gì, giải quyết được bất kỳ nan đề nào và chấp nhận được bất kỳ hoàn cảnh nào... Con người rộng lượng là con người không cần lấy mà có, không cần cột mà giữ, không cần tìm mà mọi sự đều phôi bày. Vì vậy, muốn có tất cả thì phải rộng lượng, sự rộng lượng không phải đến chỉ một ngày một buổi mà là sự luyện tập trường kỳ. Sự rộng lượng không phải chỉ nghĩ mình là rộng lượng có nghĩa là được rộng lượng mà là một sự chịu đựng trường kỳ để thành bình thản và tha thứ. Sự luyện tập cho lòng rộng lượng sẽ tỉ lệ nghịch với sự rộng lượng. Ép lòng, chịu đựng

càng được nhiều thì lòng rộng lượng càng lớn.
(11-2011)

208.

Muốn gia đình được hạnh phúc, muốn được người thương thì phải biết thương người. Tình thương đúng nhất là thương người vì người chứ không phải vì mình. Tức là mình có thể thương được những cái mà mình ghét nhưng đó là cái thương của người mình thương. (11-2011)

209.

Khi cơ hội để làm một chuyện nhân đạo đã qua thì sẽ khó có cơ hội khác đến cũng như khó có cơ hội để người cho mình một sự nhân đạo. Thế nên, đừng để một sự nghi ngại nào lấn lướt tinh thần nhân đạo vì hậu quả của sự nghi ngại nếu có, dầu xấu cỡ nào cũng không sánh được kết quả thâu được từ một hành động nhân đạo. (12-2011)

210.

Khi bước chân vào một hệ thống có sẵn, một mạng lưới có sẵn, một tổ chức có sẵn, một quan hệ có sẵn, một ân oán có sẵn,... nói chung mọi oan nghiệt, duyên nghiệp, nhân quả,... đều đã có sẵn mà ta phải là người kế thừa thì nên dựa vào tinh thần có được từ bản thân ta trở đi mà giải quyết sự việc. Đừng lấy

cái ân oán cũ để cột vào mình dầu rằng bản thân ta đang đi vào, đang thừa hưởng, đang tiếp nối... những cái tồn đọng từ cái cũ. Đừng lấy cái oán của người thành oán của mình mà tiếp nối, đừng lấy cái nợ của người kể cả cái duyên của người thành chuỗi tiếp nối mà đẩy ta vào vòng cuốn hút cũ. (12-2011)

211.

Người vì vô minh mà kết thành nghiệp nợ với nhau. Thế nên, nợ của người thì không phải là nợ của mình, nếu mình đứng cùng người. Người ta có thể oán với nhau nhưng chưa chắc oán với mình dầu mình đang đứng chung với họ. Vì vậy, giải quyết vấn đề không nên dựa vào oán của người, nghiệp của người mà xem là ân oán của mình, nghiệp của mình. (12-2011)

212.

Nên kế thừa tinh thần đạo đức để làm tài sản hơn là nghiệp nợ để làm tài sản. (12-2011)

213.

Những cái gì mà mình đang vướng, dù là vướng trong lòng, trong trí,... đó là triệu chứng của những vòng nghiệp lực kế sẽ đến. Nghiệp lực không đến theo sự sắp xếp thứ tự thời gian mà con người từng tạo mà khi tâm thức con người đang kẹt ở điểm nào thì vòng nghiệp lực

tương ứng ấy sẽ đến. Thế nên, khi người ta càng bận loạn, càng lo ở chuyện gì thì những vòng nghiệp lực ở chuyện ấy sẽ đến. (12-2011)

214.

Tất cả những xáo trộn tập trung vào trong cùng một thời gian sẽ là hợp lực đưa sự vật vào chu kỳ mới vì nó sẽ làm lệch những chu kỳ cũ, nguyên tắc cũ, chuyển động cũ,... Những xáo trộn ấy thường là thiên tai, chiến tranh, xáo trộn xã hội, kinh tế... cũng như mình thấy trong nồi nấu nó sôi sùng sục... ở mọi mặt thì mình biết dấu hiệu của chu kỳ mới sẽ xảy ra. (12-2011)

215.

Người liên tục tấn công vào kẻ khác nhưng lúc nào cũng hậm hực, không thiện cảm, đối chọi... với tất cả những ai có liên quan đến kẻ bị tấn công. Điều ấy có nghĩa là kẻ tấn công đang lâm vào thế bại. (1-2012)

216.

Khi đưa ra một tiền đề, một hướng đi, một lý luận... với cách công khai, dầu sự công khai này chỉ là một phạm vi nhỏ với một vài người nghe... thì tất cả những hiện tượng gì xảy đến chung quanh thời gian đưa ra một hướng đi, một lý luận... ấy, đều sẽ là câu trả lời và phản

ứng cho một hướng đi, một lý luận... ấy. (1-2012)

217.

Con người có linh hồn, trời đất có linh khí. Nhiều con người tạo thành một dân tộc, nhiều linh hồn tạo thành một quần thể tâm linh. Quần thể tâm linh kết hợp với linh khí và con người thì tạo thành anh linh của một xứ. Tất cả những thứ đó được kết nối thành một chuỗi. Thế nên, thông suốt được chuỗi anh linh thì thông suốt được mọi sự việc mà từ đó đoán được việc thành bại. (1-2012)

218.

Người luôn tìm cách, tìm có để đả kích và bươi móc... có nghĩa là trong nhà họ đang có chuyện. Khi người đả kích dựa vào lý luận “cứ chờ thì sẽ thấy” hay “cứ đến thì sẽ chứng kiến”... có nghĩa là họ đã đuối lý. (1-2012)

219.

Khi người không thể đổ rác vào nhà mình thì họ phải mang rác ấy đổ ngay chính nhà họ. Phải cho người có rác và gia đình người có rác muốn đổ ấy hưởng thụ hết những phế thải từ họ. Thế nên, đừng làm thùng rác cho người đổ vào. Vì vậy, người tu học, người chánh nhân không những biết nói lời lành với người khác mà còn phải biết nói lời khó nghe với kẻ luôn

chờ dịp để đổ rác vào nhà người. Không những chỉ có hành động lành với thiên hạ mà cần phải có hành động cứng rắn và thẳng tay với tất cả những ai chực chờ đổ rác nơi nhà mình. (1-2012)

220.

Phải là con người tốt thì mới có tình yêu bản thân, gia đình, con người và xã hội đúng đắn. Không thể nào đưa ra tiêu chí đầu tiên và cao xa như “yêu tổ quốc, đồng bào, nhân loại...” làm tiêu chí đầu tiên được. Vì không là người tốt thì không thể nào có được một tình yêu, tình thương chân chánh. (9-1-2012)

221.

Từ xưa đến nay, hầu hết các nước trên thế giới đều gần giống nhau, hễ có sự thay đổi chính trị là người ta tàn phá đi cái cũ nhất là những ghi nhận của tâm linh. Làm như là phải phá cái gọi là “Thượng Đế” của kẻ địch thì mới khiến người đối lập mới thực sự khiếp sợ vậy.

Nhưng nếu sau này, con người thăng hoa và tiến hóa một chút. Hệ thống tín ngưỡng, tâm linh, văn hóa... dựa vào nhân bản, dựa vào tình người, dựa vào tố chất cần thiết để nuôi dưỡng lòng người để hình thành, lỡ khi đối diện với những biến chuyển của xã hội, chính trị... thì người phá sẽ phá những cái gì? Không

lẽ phá ngay cha, ngay mẹ, ngay cả đời sống của chính những ai đang phá ấy? (9-1-2012)

222.

Nếu muốn người ta biết về Thánh Kinh thì nên dạy cho người ta về Thánh Kinh. Nhưng nếu muốn người ta hiểu về Thượng Đế và thấy được ơn cứu rỗi của Thiên Chúa thì nên dạy cho người thành con người tốt. Vì: Chỉ có con người tốt mới thực sự hiểu được về Thượng Đế. Điều này cũng có thể áp dụng được cho mọi lãnh vực khác trong đời sống con người và xã hội. (9-1-2012)

223.

Trên đời ai cũng cần tiền và muốn có tiền. Có tiền do làm việc thì ai cũng thích nhưng có tiền nhiều mà không do làm việc cực khổ thì lại thích hơn. Có tiền do người khác đút hoặc nhờ chạy chọt thì càng thích hơn nữa. Vì thế, người giàu sẽ luôn là cái đích nhắm cho tất cả mọi người, tất cả mọi trường hợp, để khi người giàu bị nhắm vào thì tiền của họ sẽ phải chảy ra ngoài.

Vì vậy, người giàu dầu không muốn phạm pháp cũng sẽ rất dễ bị phạm pháp, không muốn người ta tìm tới thì cũng rất dễ là cái đích để người ta tìm tới với mọi lý do: Cảm phục, cảm thấy thân thương, muốn được cầu

học, và với mọi nẻo quen biết... để tàn phục, chờ cơ hội nặn lấy hầu bao của người giàu ấy.

Thế nên, người giàu muốn bản thân cùng gia đình được sống yên bình, giàu sang cho đến hết kiếp thì đừng bao giờ tơ tưởng đến tất cả những gì ngoài ngành nghề của mình nhưng có tánh cách là đại sự cả! (2-2012)

224.

Người ta chỉ cần đi vào cái điểm sôi nổi của mình mà tước đi thiên hạ của mình thì đó mới là đáng ngại! (3-2012)

225.

Vì còn nhận thức Chánh và Tà nên con người còn có cơ hội tồn tại. Thế nên, để giải quyết những vấn đề trên căn bản của sự tồn tại thì đừng nên đập vỡ cho đến tận cùng. (3-2012)

226.

Coi ra tất cả thiên hạ ai cũng đều đáng được đập vỡ nếu mình không đặt để trên tinh thần tồn tại phát sinh từ cái chánh. Hễ cứ ai xấu thì không đáng được tồn tại thì thế gian này cũng sẽ không còn ai cả! (3-2012)

227.

Mình nói họ sai ở những điểm theo cái nhìn của mình và họ thì cũng nói là mình sai ở những điểm theo cái nhìn của họ. Mâu thuẫn cứ như vậy sẽ sống mãi và tăng trưởng mãi không bao giờ chấm dứt. Thế nên, muốn làm mọi chuyện đều trở thành tốt thì phải nhìn ở cục diện chung mà làm. Nhịn nhục để giải quyết và chịu đựng để gỡ từng mối rối một! Phải nhớ rằng, nếu không biết nhịn nhục: Đập đổ người tức là đập đổ mình. (3-2012)

228.

Khi đối diện xử trí cho một việc gì đó, mình nên cột cái lòng lại, cột cái tâm căng đang phùng phùng của mình lại để định cho rõ sự việc, rồi làm, làm vì sự việc, lấy cái bền vững, lâu dài làm căn bản. Đừng nhìn ở bộ mặt đáng ghét của người, hành động đáng ghét của người để làm căn bản xử lý vấn đề. (3-2012)

229.

Con người có thể nhẫn tâm nhưng khi giải quyết một vấn đề hay đang gỡ rối cho một vấn đề thì mình nên đặt để chuyện trên cán cân của mình. Mình phải tự luôn đào luyện để có được lý trí tốt cho mọi tình huống thì cán cân mới chính xác được... (3-2012)

230.

Không muốn thấy chương tai, gai mắt xảy ra cho mình nữa thì phải trồng, phải tạo và phải giáo dục. Trồng từ hành động, tạo từ cách giải quyết và giáo dục từ những mầm non, con trẻ. Hãy tưởng tượng một chút! Con mình không chịu uốn nắn cho kỹ, không rèn cho nó, rồi từ căn bản đó nó cũng sẽ không biết uốn nắn và rèn cho con nó, và xui xẻo nếu bản thân mình bị luân hồi, trở ngược làm con cháu của con cháu tụi nó thì mình sẽ lãnh đủ, sẽ hưởng lại toàn bộ di sản đè nặng mà ngay mình. (3-2012)

231.

Gở rối thì phải kiên nhẫn và nhịn. Nhịn vì đường hướng, cơ đồ trước mắt mà mình cần phải có. Cơ đồ ấy dầu là trọng sự của cả một nước hay chỉ là tương lai của con trẻ, hay chỉ là một ngày mai, một sự vui, một cái hạnh phúc của riêng mình... thì tất cả đều là sự lớn. Muốn có sự lớn ấy thì phải nhịn để mà giải quyết. (3-2012)

232.

Có một điều, khi con người còn ở mức lý lẽ, còn những lý lẽ bênh chống, còn phản biện, còn lý luận,... thì con người chưa đến mức đường cùng, Vì khi đến mức đường cùng rồi, nếu có tìm đường nào được gọi là sinh lộ thì

người ta sẽ chụp lấy đường đó để thoát thân. Thế nên, một ngày nào đó, các vị đã mất đến tận cùng rồi thì lúc ấy cái tâm cầu sự có sẽ trở dậy! Và mình sẽ biết cách hành xử hơn, và mình sẽ thấy cái nhìn ở những thời điểm cần thiết là điều đáng quý. (3-2012)

233.

Việc nặng nhẹ, khó dễ cũng do chủ quan, chủ kiến của con người mà thành. (3-2012)

234.

Là một mảnh đất, dầu nó không có tốt, không ai ở, không dùng được vào việc gì, bán cũng không được... nhưng không có nghĩa là để cho người ta vào cướp! (3-2012)

235.

Chuyện khởi đầu từ một tư thế, chỗ đứng, đạo lý... sai và cho dù trước mắt có sự gặt hái thành công, kết quả khích lệ thì cũng đừng nên đầu tư và tiếp tục đi tiếp trên hướng đi ấy. Có thể giữ lại mục đích nhưng phương pháp tiến hành phải được thay đổi. (4-2012)

236.

Đừng có bao giờ dại, tự đặt mình vào một giới hạn vô thực nào đó, chẳng hạn như “tôi gặp

anh lần này là lần cuối”, “tôi chỉ đến nơi này 7 lần thôi”, “hẹn anh kiếp sau”,... vì những cái đặt để đó sẽ khiến cho bản thân mình tự trói mình bởi một lý do hết sức vô duyên. Gặp lần cuối? Lỡ một vài bữa nữa thì nhớ đến người ta thì sao? Đến nơi này 7 lần thôi, lỡ gặp chuyện nguy hiểm hay cần kíp phải đến nơi đó nữa thì sao? Hẹn đến kiếp sau? Lỡ phải tái sinh thiết vào kiếp sau sao? Tái sinh cho một đời sống chỉ để gặp một người theo lời hứa nông nổi của mình... Tất cả những ai thường có những lời nói, hành động như vậy thì nên coi chừng lại cái miệng, cái ý, cái hành động của mình. Chuyện chưa đến hồi ngã ngũ, chưa tới kết cục mà tự cột mình vào những giới hạn như vậy là những người dại nhất! (5-2012)

237.

Nên khiêm tốn lại, dầu có lực mạnh cỡ nào, dầu có khả năng lớn cỡ nào, dầu có tiềm chất cao cỡ nào thì cũng nên khiêm tốn lại và hạ mình xuống vì chính sự khiêm tốn và hạ mình đó sẽ là cái quyết định cho sự thành công mà “lực mạnh”, “khả năng”, “tiềm chất”... không thể làm được sự việc đó. (5-2012)

238.

Thường khi con người tính toán hay đặt một kế hoạch gì đó thì thường dựa vào những gì đang có để làm căn bản cho sự tính ấy. Như mở một công ty thì cần số vốn là bao nhiêu, làm

ngành này thì có người nào giỏi về ngành này để giúp công việc hay làm ngành kia thì có người nào giỏi về ngành kia... Nói chung, tất cả tính toán của đời thường dựa thuận lợi có sẵn để làm nền tảng vốn liếng mà tạo ra sự thuận lợi trong tương lai. Rất hiếm khi người ta nghĩ đến hay dựa vào những sự không thuận lợi, khiếm khuyết để làm vốn liếng phụ trội. Nghĩ đến cái vốn liếng để làm bàn đạp mà không nghĩ đến cái nợ, thiếu hụt để làm bàn đạp thì sự tính toán ấy vẫn có khiếm khuyết. (5-2012)

239.

Đừng bao giờ kể đi, kể lại hoài những chuyện gì đã làm tốt cho người, những công cán,... mà mình đã từng làm nhất là những sự việc ấy đã xảy ra khá xa với thời gian hiện tại. Vì như thế, người nghe sẽ thấy người kể chỉ làm những chuyện lúc xưa mà nay thì không! Vô tình sẽ cho người thấy rằng, chuyện quá khứ ấy chỉ là phóng đại vì không có chứng minh ở hiện tại và nhất là dầu có chứng minh, thì cơ hội để làm việc, để thiên hạ đoái hoài đến mình mà giao công việc cho mình làm sẽ không xảy đến, vì không một ai thích giao công việc cho một người thích tính hoài, kể lể, kể công hoài cái công của mình và luôn coi công mình cao bằng trời cả! (5-2012)

240.

Thời điểm đầu tiên là quan trọng nhất, tất cả những gì diễn ra ở thời điểm đầu tiên đều sẽ là cố định cho thời gian sau. Từng hành động, lời nói dầu chơi hay thật, sự thể hiện, cảm nhận,... tất cả phải được để ý. (5-2012)

241.

Hãy tha thứ cho những gì đáng trách nhất, tội lỗi nhất, khó dung thứ nhất, những gì mà cả thiên hạ không thể tha được, cả bản thân người làm lỗi cũng không thể tha cho họ được. Đó là cũng là cách mở lòng Bồ Tát. Thiên hạ sẽ rung động, rồi từ đó chỉ cho người theo hướng cần nhìn. (6-2012)

242.

Hành động chưa chắc có được mọi sự nhưng tha thứ thì sẽ có được mọi sự. Mở rộng bờ cõi chưa chắc có được thiên hạ nhưng rộng lượng thì sẽ có được thiên hạ. (6-2012)

243.

Tất cả những gì trong tâm chúng sinh có, đều nhận được sự tương ứng đầy đủ. Thế nên, trên đời không có chuyện hên – xui – may – rủi, cũng không có chuyện nào là vô tình, vô lý diễn ra. Tất cả những gì diễn ra đều do chính

Tâm con người chọn. Thế nên, muốn hoàn cảnh không như ý không phải xảy đến thì con người cần phải thay đổi Tâm mình là chánh. Đấu tranh, cải tổ, thanh lọc, vận động, xây dựng, phát triển... cũng chỉ là những hình thức bên ngoài và thành quả cũng chỉ là hư ảo nếu không nhằm vào cái Tâm người, Tâm mình là chánh. (6-2012)

244.

Tánh của nước là chảy xuống, thế nên để thay đổi dòng chảy của nước thì tùy vào những gì bên dưới của nó. Tánh của lửa là ngùn ngụt bốc lên cao, thế nên để thay đổi cường độ ngọn lửa cũng tùy vào những gì bên dưới của nó. Xử trí cũng vậy, giải quyết vấn đề cũng vậy, sự hanh thông không phải tùy vào khối lượng vấn đề, mức độ vấn đề mà là cái lòng của người đang giải quyết vấn đề cỡ nào. Đang yên hay đang bán loạn? (6-2012)

245.

Muốn được lòng yên thì phải đồng thời tiến hành cả hai: Vừa thiền định và đào luyện mình qua từng chuyện nhỏ. (6-2012)

246.

Làm mọi cách để thiên hạ biết nhưng chẳng ai biết đến mình. Biểu hiện mọi thứ để thiên hạ cảm thông nhưng cũng chẳng ai cảm thông

được mình. Giải thích mọi điều để thiên hạ hiểu, nhưng chẳng ai thèm nghe và thèm hiểu. Mọi tiếng xấu vẫn đổ tới, mọi lời chê trách vẫn dồn tới và mọi nỗi oán hận vẫn liên tục chờ đón... Thế nên, không cần làm để chứng minh, không cần biểu hiện để người ta thấy, không cần giải thích để người ta nghe, không cần kể công để người ta cảm ơn, không cần xin lỗi để người ta tha thứ mà hãy mở lòng thì thiên hạ sẽ cảm thông. Mở lòng càng lớn thì người ta càng thấy, mở lòng Bồ Tát thì thiên hạ sẽ rúng động. (6-2012)

247.

Trên đời ai cũng biết Y Khoa là một môn học tốt, cứu giúp người. Người làm trong ngành này được xã hội kính trọng, thu nhập cao... nhưng không có nghĩa là ai cũng thích học và ai cũng cần học bộ môn này. Thế nên, chỉ nên dạy, giải thích, truyền đạt bất kỳ chuyện gì khi người ta cần. (7-2012)

248.

Đặt để, kêu gọi trách nhiệm, sự quan tâm hay làm áp lực, tạo cho người hối hận vầy vò hoặc khơi dậy lương tâm, tình thương, tình yêu của người dành cho mình, hoặc mang những hình ảnh đẹp của thời quá khứ, những kỷ niệm khó quên... tất cả những thứ đó không thể nào trở thành sợi dây buộc chặt người với mình.

Cũng đừng nên phô diễn và chứng minh cho người thấy rằng mình là người tốt nhất, đầy đủ điều kiện nhất, hoàn toàn nhất mà người ta có thể có được, ngoại trừ mình thì người không thể tìm thấy những hoàn cảnh tốt này ở người khác... tất cả quan niệm trên đều sai lầm, vì người ta sẵn sàng đánh đổi tất cả để được tự do.

Người ta sẵn sàng phải bỏ trách nhiệm khi sự chịu đựng của họ đã đến mức giới hạn, người ta sẵn sàng phải bỏ tất cả những kỷ niệm thân thương của đời mình khi tình cảm của họ bị thương tổn và mọi sự áp lực sẽ trở thành vô nghĩa khi người cảm thấy quá ngộp về mình. Họ sẽ đánh đổi để lấy tự do mà không cần biết hậu quả phía sau sự tự do ấy. Đó là tánh người bình thường.

Thế nên, muốn người ở với mình thì không nên dùng mọi thứ trên để ràng buộc mà tốt hơn phải làm cho người ta thương mình. Thương bằng cái tình cao hơn bình thường một chút để cái tình ấy không đòi hỏi điều kiện chi cả. Muốn được như vậy, người tạo ra cho người có được cái tình vô điều kiện thì người ấy phải chịu đựng một chút, mất mát một chút để bước qua ngưỡng cửa phi thường một chút thì mới mong kết quả ở sự phi thường là: Người ở với mình không cần giây trói, người thương mình vô điều kiện mà không cần điều kiện, tác động gì cả. (7-2012)

249.

Con người có nhiều mặt nhưng không phải tất cả mọi mặt đều cùng tồn tại trong một thời điểm được. Là một bác sĩ thì cũng có quyền đi tu như mọi người khác, nhưng khi đối diện với bệnh nhân thì phải đứng với vai trò của một bác sĩ mà không phải là một tu sĩ. Cũng tương tự như vậy, khi người ta có bệnh và xin được Hộ Bệnh thì cứ hộ bệnh cho người không một điều gì cần thiết phải giảng cho người về “đạo lý”, “tín ngưỡng”, “nhân quả”... cả! (7-2012)

250.

Tất cả những đạo lý dầu đã tồn tại hàng ngàn năm trên đời như khi được thốt ra từ cửa miệng của mình một cách không đúng thời điểm, không hề có sự chứng minh (như các chuyện nhân quả chẳng hạn)... thì tất cả những “đạo lý” ấy đều là vô lý. (7-2012)

251.

Ghen tức, hờn giận là tâm lý mà ai cũng có... nhưng đừng có đại đi tâm sự, kể xấu về người gần mình khi mình đang trong trạng thái ghen tức, hờn giận... vì sau khi hết tức, hết ghen, hết hờn, hết giận... mình và người gần mình hòa đồng trở lại, thì lúc đó mình sẽ đối diện với một trở lực khác là thiên hạ sẽ dùng những gì mình đã từng kể xấu người gần mình cho họ. Thế nên, tâm sự là sự trong lòng của mình,

chứ không phải là sự để kể cho thiên hạ, “tâm sự” không phải là “khẩu sự”, miệng mồm phải biết gìn giữ. (7-2012)

252.

Tìm yếu điểm và tử huyệt của chính mình như vậy: Trong cuộc sống hằng ngày, những chuyện gì làm cho mình nhảy nhồm nhất, điều gì làm cho mình bức tức nhất, nổi giận nhất, phiền lòng nhất... hãy viết tất cả điều ấy vào một cuốn sổ. Và cứ thế, cuốn sổ ấy sẽ hành trình với mình trong một thời gian chừng vài năm. Sau đó, đọc lại tất cả những gì mình đã viết, các vị sẽ thấy đầu chuyện làm mình giận hờn, lo nghĩ... nó thiên hình vạn trạng, đủ chuyện khác nhau nhưng tựu chung chỉ một vài điểm nhỏ thôi, nói là một vài thì cũng hơi nhiều, đúng ra chỉ bắt nguồn từ một điểm duy nhất: Đó chính là tử huyệt của các vị, là sợi giây trói các vị đến chết. (8-2012)

253.

Sự vướng bận khác với việc phải đối diện một sự việc phải xử trí. Việc phải xử trí dầu khó đến cỡ nào thì sự quấy nhiễu của nó, bận bịu vì nó chỉ vướng ở bộ đầu, tức vướng ở phạm vi trí não. Nhưng khi lòng bị vướng bận thì sự day dứt không nằm ở phạm vi trí não nữa mà nằm ở trong tâm khảm.

Khi vui cũng nghĩ tới, khi buồn cũng nghĩ tới, khi lo, khi nghĩ, khi đi, đứng, nằm, ngồi đều cũng nghĩ tới, mà sự nghĩ này nó khó chịu, nó nặng trong lòng chứ không phải nặng nơi đầu óc nữa.

Thế nên, khi đối diện với một sự việc phải xử trí thì cần có sự cân nhắc, đặt giả thiết, tự biện hộ, hay lắng lòng lại để nghe từ lòng của mình mà giải quyết.

Nhưng khi đối diện với sự vướng bận thì không nên cân nhắc, biện hộ, lý giải,... chi cả, vì tất cả những sự cân nhắc, biện hộ, lý giải, giả thiết... ấy đều chỉ làm lợi, thuận cho chiều hướng mà lòng đang muốn hướng đến mà chiều hướng đó đa phần là không đúng.

Vì vậy, khi lòng vướng bận thì chỉ dùng một biện pháp là phủi bỏ, cho đến khi lòng yên. (8-2012)

254.

Muốn tải gạo về nhà thì trước mắt phải có cái bao đựng gạo. Muốn có tiền thì trước mắt phải có cái gì để đựng tiền, muốn nuôi cá thì phải có cái hồ để đựng cá. Nói chung, muốn cái gì thì phải có cái tương ứng để chứa đựng nó. Muốn có nhiều thì đồ chứa phải lớn. Vì vậy, muốn có tiền, đời sống thoải mái thì phải có lộc trời và vận khí tốt. Lộc trời và vận khí tốt có

nhieu hay ít tùy vào cái tâm rộng lượng lớn hay nhỏ. (8-2012)

255.

Người có hạnh phúc hay có cuộc sống tốt đẹp đều nhờ vào phước phần của họ. Nhưng nếu lỡ không từng tạo phước phần mà muốn có hạnh phúc hay có cuộc sống tốt đẹp thì bắt buộc phải đổi cái tâm. Mà cách đổi tâm dễ nhất là tập sống thoải mái, đừng cầu nệ, chấp nhất nhiều quá, đừng so đo quá. Hãy thử công thức này chừng vài tháng rồi xem đời sống được chuyển biến như thế nào. (8-2012)

256.

Mình phải trân trọng cái mình không thường có dầu cái đó là sự tốn hao một chút nhưng đó là cái dịp giúp cho mình có thêm những đức tính mà thường ngày không thể có được. Gia đình lâu ngày không có khách viếng thăm, nay có khách đến chơi vài ngày thì nên vui vẻ một chút, tròn trịa một chút, bớt chấp nhứt một chút... để tập mình thành cởi mở, rộng lượng. Thường không có dịp làm từ thiện, giúp đời nay gặp người nhờ giúp, nếu thấy không quá đáng thì nên giúp và đừng nên tính toán lại tiền tốn hao xăng dầu, xe cộ, công sức... có như vậy để tập mình sống rộng rãi một chút. (8-2012)

257.

Tánh tham không cần phải che giấu qua hành động, vì nó luôn hiện ra mặt nên chỉ cần soi gương thì thấy hay nhờ người nói thẳng điểm chỉ mà thấy. Nếu luôn có những biện minh là bản thân không bao giờ tham, chỉ làm chuyện này, chuyện nọ... vì nghĩa lớn này, nghĩa lớn nọ,... nếu không thấy nổi bản chất của mình thì hãy nhìn chung quanh. Người sống chung quanh mình như thế nào thì mình như thế ấy. (8-2012)

258.

Dấu hiệu đầu tiên của sự đắc đạo là Trí Tuệ (First sign of Enlightenment is Wisdom). (Ngày Khai Đạo 8-2012)

259.

Những gì mà ta cầu ở Trời từ việc nhỏ như tình duyên gia đạo đến việc lớn như quốc thái dân an thì câu trả lời của Trời luôn phớt bầy ở trước mắt. Lắng lòng, chú ý cho kỹ thì sẽ thấy. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

260.

Lễ nghĩa luôn là hạnh đứng đầu trong mọi đức tính, hành động trong cuộc sống. Bất kỳ hạnh động gì cũng phải nhớ đến lễ nghĩa. Rèn luyện

bản năng, trí tuệ, học tập, làm việc để đạt được sự thành công, tồn tại trong cuộc sống cũng như duy trì mọi quan hệ xã hội, giữ gìn tình yêu, tình thương.... thì phải luôn nhớ đến lễ nghĩa. Không có lễ nghĩa thì không có cơ hội để thành công, để sống, để tồn tại và gìn giữ được những gì mà mình yêu thương. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

261.

Đừng hỏi, đừng tưởng người ta cần gì ở mình mà phải hỏi, phải nghĩ mình cần gì ở người. Có như vậy con người mới khiêm cung một chút, biết cách sống một chút. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

262.

Người yếu hèn thường bị người khác bắt nạt, người nghèo thiếu thốn phụng tiện sống... tất cả phải luôn rán phấn đấu để nâng cao đầu, nâng cao giá trị con người của mình, dầu mình vẫn yếu, dầu mình vẫn nghèo nhưng cái giá trị bản thân thì không có sức mạnh nào bẻ được, không một đồng tiền nào mua được. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

263.

Người sắp chìm dưới nước sẽ cố bám những gì nổi ở trên. Thế nên, người khôn ngoan lanh lợi, nhạy bén, tài giỏi, có đời sống thành

công,... thì nên biết hạ mình xuống, sống khiêm cung một chút, nhún nhường một chút,... và phải đào luyện điều ấy trở thành một đức tính tự nhiên chứ không phải khi cần xã giao hay có quan hệ với một ai thì mới tạo vẻ nhẹ nhàng, khiêm tốn. Phải hạ mình để bản tánh đó là thật của mình, để đến một ngày nào đó đại họa lâm đầu thì còn thấy cái gì cao, cái gì nổi ở trên mà bám.

Còn như cứ thấy bản thân mình quá cao thì sẽ không còn thấy một vật nổi nào trước mặt dầu mình đang bị chìm và dầu rằng cái phao có thể cứu cho mình thực sự đang hiển hiện ngay trước mắt. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

264.

Đã lỡ sinh ra đời làm con người thì phải hiểu cái trò đời thường tình của con người: Bất nghĩa, bất nhân, vô ơn... Thế nên, con người cần học để biết làm sao cho người đời không bất nghĩa với mình, không vô ơn với mình....(Ngày Khai Đạo 8-2012)

265.

Mình có người anh học làm bác sĩ rồi sau đó thì đi tu. Vậy khi bị bệnh thì mình cần gặp: Người anh? Bác sĩ? Hay tu sĩ?... Ba thứ khác nhau không phải là một dầu cùng một người. Phải biết phân biệt hoàn cảnh, trường hợp,

thời điểm... để hạn chế bớt những suy luận vô lý. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

266.

Muốn Trời cho mình cái gì thì hãy cho người cái đó. Muốn Trời giúp bệnh cho gia đình thì hãy cho người có cơ hội được chữa bệnh. Muốn Trời cho gia đình mình có cơ hội đoàn tụ thì hãy cho người cơ hội để họ được đoàn tụ... Đừng chỉ thuần túy thành tâm với Trời khi mình cầu nguyện cho những việc của mình mà trước hết, hãy thành tâm cho thiên hạ những gì thiên hạ cần thiết. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

267.

Dân Tộc Tính của một đất nước là ưu điểm của dân tộc ấy, là điểm sống còn và phát triển của dân tộc ấy nhưng cũng là Tử Huyệt của dân tộc ấy (3-9-2012)

268.

Muốn câu được cá thì trước mắt con cá phải không có cần câu, không có dây, không có lưỡi kể cả không có mồi. Vì vậy, phải luôn tập không được manh động ở bất kỳ sự việc gì, không tiếng chê đã đành mà lời khen cũng không cần thiết phải có. (9-2012)

269.

Ngoại giao là đường lối dùng để hướng ra ngoài, nhưng muốn thu phục được bên ngoài thì phải hướng vào bên trong, tính từ bên trong trước. (9-2012)

270.

Muốn làm chủ cả một khối hỗn độn thì trước mắt phải có quyền xử lý mối hỗn độn ấy. Muốn có quyền xử lý mối hỗn độn ấy thì phải có quyền làm trọng tài, mà muốn làm trọng tài thì trước tiên phải biết xử ngay mình, ngay nội bộ của mình để làm sự công bằng cho thiên hạ. (9-2012)

271.

Muốn có người giỏi thì phải giáo dục để có người giỏi. Muốn có người Trung, người Hiếu cũng vậy, cũng phải giáo dục mới có, không tự nhiên mà có. Đã làm rồi, đã giáo dục rồi mà vẫn không có được người tài, người hiền, người trung nghĩa... thì phải coi lại cách giáo dục của mình. Thiếu ở điểm nào? Dư ở điểm nào? Và không cần thiết ở điểm nào? Đừng đem con mắt chủ quan để phán đoán mà phải dùng con mắt của nhà nghiên cứu mà nhìn, mà chiêm nghiệm. Nhìn không ra thì phải đi hỏi. Không dám hỏi, không muốn hỏi, hay bất kỳ bởi lý do gì khiến không hỏi được thì... lãnh hậu quả! (9-2012)

272.

Xã hội có xuất hiện người tài, gia đình có xuất hiện người con giỏi nhưng không có nghĩa là xã hội có thể sử dụng được người tài ấy và gia đình có thể nhận được sự đóng góp từ người con giỏi ấy. Nhiều khi người tài ấy lại phụng sự cho đất nước khác, người con giỏi ấy lại đóng góp cho gia đình chồng hoặc vợ của nó. Thế nên, muốn nhận được sự phù trợ từ người tài, người giỏi ấy thì phải xem phước phần của bản thân có đủ hay không? Phước phần ấy căn cứ vào việc mình đã dạy cái gì cho người và mình đã từng làm cái gì cho người? (9-2012)

273.

Cha mẹ sinh ra con, cũng chính cha mẹ sinh ra tánh. Con cái bị ảnh hưởng ở môi trường xấu cũng bởi chính cha mẹ đã cho con cái, chủng tử của sự tiếp nhận ở cái xấu. (9-2012)

274.

Việc gì xảy ra cũng bắt đầu từ cái nguyên nhân. Nguyên nhân này làm kết quả cho nguyên nhân kia mà tạo thành một chuỗi liên hoàn trong đời sống. Thế nên, khởi sự cho chuỗi nguyên nhân thì phải bắt đầu từ tuổi nhỏ. Phải biết tự lo, tự vén khéo tất cả những gì cần thiết đang hiện diện chung quanh mình. Từ cái ăn, cái mặc, chỗ ngủ,... tất cả phải tự làm, tự

biết để tự vén khéo, từ đó cái chuỗi nguyên nhân sẽ đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp tạo thành cả một mạng lưới bao bọc đời sống, tính mạng và sự thành đạt của mình.

Thế nên, ngay từ nhỏ đã biết tự làm, tự vén khéo, tự nhận định những sự việc thật là nhỏ nhưng là bình thường phải có, vây chung quanh mình, thì không thể nào nói khi lớn lên, mình có thể thất bại với những gì vây chung quanh mình từng bắt nguồn từ cái chuỗi mà chính tay mình đã kết được.

Thế nên, việc giáo dục con trẻ tự lập với những gì nó đang đối diện là việc làm cần yếu nhất, nếu các bậc cha mẹ không muốn con cái mình trở thành nô lệ của chính đời sống của nó. Vì vậy, việc giáo dục con trẻ là công việc của cha mẹ chứ không phải là công việc của nhà trường, nhất là nhà trường trong một xã hội không đặt nặng về giáo dục đạo đức. (9-2012)

275.

Đồ ăn cho là ngon nhưng chưa dọn lên mà ruồi nhặng đã bám đầy thì sẽ khó có thể mời kẻ thực sự là thức giả đến thưởng thức các món đồ ăn ấy được, cho dù đã cố gắng che đậy, làm sạch lại... Người vô tâm có thể ăn nhưng kẻ thức giả thì không, cũng bởi kẻ thức giả có thể nhìn thấy được những món ấy đã bị ruồi nhặng nhấp nháp trước đó. Sự khác biệt

của kẻ thức giả và không thức giả là ở chỗ đó!
(10-2012)

276.

Phá một tổ chức hàng trăm người để có một hai người theo mình, phá tổ chức thứ hai hàng trăm người cũng để có một hai người theo mình, rồi phá và cứ phá cho đến khi người theo mình có được vài trăm người thì mình cho đó là đồng, cho đó là thành công thì đó là đường hướng đại. Vì đã gây mầm oán đến hàng chục ngàn người, hàng trăm ngàn người hay hàng triệu người chỉ để có vài trăm người. Với cách đó sớm muộn gì cũng phá sản và kéo mình vào tai họa vì nền tảng của hàng trăm người ấy có từ cái phá mà thành. (10-2012)

277.

Nếu cho người ta có quyền chọn chỗ ở thì không một ai thích sống nơi có ruồi nhặng cả. Thế nên, để bên mình là những loại ruồi nhặng thì mình sẽ vĩnh viễn không thể có kẻ chánh nhân được. Vì là người thì không ai thích sống nơi đầy ruồi nhặng cả! Chiêu dụng anh tài thì nên để người tài đến trước làm đầu cầu cho người tài đến sau, không ai dùng ruồi nhặng để làm cầu nối cả. (10-2012)

278.

Duyên tình của người xấu hay đẹp, tốt hay bất hạnh đều tùy thuộc vào cách người ta thương người, yêu người hay cho người chung quanh như thế nào? Cách yêu thương và cho này không nhất thiết là cách yêu, thương và cho người tình của mình. Vì cách mang tình yêu của mình cho người tình cũng giống như cách mình mang tình yêu của mình cho nhân quần, xã hội và người chung quanh. Chỉ khác ở đối tượng nhận mà thôi. Nếu không biết mang tình thương đến cho thiên hạ thì người tình của mình dầu là người tốt nhất trong thiên hạ thì cũng sẽ trở thành người xấu nhất đối với mình. (10-2012)

279.

Ai cũng biết con cái là nợ, vợ chồng là oan gia, thế nên để một ngôi gia có thể có được hạnh phúc thực sự thì nên tạo một khoảng không gian khác xen vào khoảng không gian thường có của một gia đình. Một khoảng không gian nhỏ dành cho thiên hạ, làm từ thiện, tu học,... để mọi người trong ngôi gia cùng tham gia vào, có như thế cái nợ, cái oan gia sẽ được giảm thiểu bởi không gian dành cho thiên hạ ấy. Ngôi gia nào đầy tiếng cười cũng bởi ngôi gia ấy ít đặt cái riêng tư làm chủ đạo chính trong cuộc sống. (10-2012)

280.

Phải đối diện với vấn đề thì mới có sự cởi bỏ trong lòng. Né tránh suốt đời thì vấn đề cũng không thể giải quyết. (11-2012)

281.

Thành sự chưa chắc làm nhẹ lòng như đã làm tròn công việc. (11-2012)

282.

Tận lực mà làm, dầu chưa chắc chuyện sẽ thành công nhưng ít nhất mình đã tận lực và đã tròn. Khi việc đã tròn thì lòng sẽ được nhẹ. (11-2012)

283.

Giữ gìn của cải của người thương là để mình giữ mãi hình ảnh của người thương tồn tại nhưng đừng để mình thành một thần giữ của. Vì thần giữ của sẽ ở mãi với của cải ấy và người thương thì sẽ về nơi của người thương. Hai phương trời ấy sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại. Của cải thì ở lại nhưng con người thì ra đi. (11-2012)

284.

Chuyện gì được dạy, được chỉ mà khi nghe mà trong lòng không có khó chịu, thân tâm không chút máy động, giận hờn, biện minh... thì lúc ấy mình biết rằng mình còn có chỗ để học. Ngày nào không còn chỗ để học thì phải biết rằng ngày đó họa sẽ tới. (11-2012)

285.

Thân xác mỗi ngày một lớn, nhu cầu, tư tưởng mỗi ngày một khác, thì không thể nào nói rằng: “Anh hay em là người tình trăm năm của tôi được” hay “tôi sẽ yêu anh, em suốt đời được!” (11-2012)

286.

Chịu mất mát một chút để có được một cái giá gì đó thì mới nói rằng, món đồ ấy là có giá! Yêu cuồng, sống vội, không thể nhả ra được, không thể buông ra được, sống không thể thiếu nhau được, mình không chịu mất một chút gì dầu là xa nhau một chút... thì phải hiểu rằng “mình đang có, đang ôm một món đồ quèn và rất tầm thường!” Vì mình không thể nào chịu mất một cái giá nào cho nó cả! Khởi kêu nó cũng tới, khởi bảo nó cũng luôn sẵn sàng hiện ra trước mắt! (11-2012)

287.

Nhiều khi cũng cần phải chỉ ra thẳng mặt để người ta biết người ta đang sai ở điểm gì, ở chuyện nào! Chứ không, ai cũng tưởng là mình thánh thiện và hoàn toàn đúng cả. (11-2012)

288.

Mình cô đơn? Một ngày? Một tháng? Một năm? Không sao cả! Vì đó chỉ là thời gian ngắn, chỉ là yếu tố để rèn luyện mình. Nhưng cô đơn thường trực, 10 năm hay hoài.... Thì phải khẳng định rằng “mình không từng thương bất kỳ một ai thật lòng cả!” “Mình không hề biết thương người!”. (11-2012)

289.

Sự học là vô bờ bến không bao giờ chấm dứt nên không thể nào nói rằng ta chỉ cho người một khi ta thành đạt. Vì vậy, hãy thể hiện ý chí mở rộng vòng tay cho nhân sinh bằng cách bắt tay truyền đạt và chia sẻ cho người thân, bạn bè những gì ta được học và gặt hái và ai cũng có quyền làm công việc này. (11-2012)

290.

Giáo dục vật chất phải đi đôi với giáo dục tinh thần, để ở mặt đời sống vật chất, nếu có yếu tố

tinh thần hiện diện thì con người không phải đối diện với chuỗi Nhân và Quả. Không phải đối diện với mắt xích: Sai – Sửa Sai. (11-2012)

291.

Có giáo dục đúng đắn thì mới có ý thức đúng đắn, từ các việc quản lý, chính trị, kinh tế đến cả tín ngưỡng và tôn giáo. (11-2012)

292.

Chuyện huyền bí, có thể huyền bí với tất cả thiên hạ nhưng không thể huyền bí, khó hiểu với người tu học chánh đáng! (12-2012)

293.

Tất cả những gì hoạt động trên đời đều dựa vào logic của nó! Logic đúng là dựa vào nguyên lý tự nhiên như hằng có của nó.

Một đồ vật khi buông ra thì phải rơi xuống, nếu đồ vật đó ở trên trái đất này. Một đồ vật mà hàng chục người khiêng mới nổi thì không thể nào nói đồ vật ấy nhẹ và một mình mình có thể khiêng được nếu mình không phải là lực sĩ thượng hạng. Một chặng đường dài hàng trăm ki lô mét thì không thể nào nói quãng đường ấy dùng để đi bộ là ngắn được. Làm việc hoài không nghỉ thì phải mệt, chứ không thể nào nói làm hoài không nghỉ mà khỏe được.

Thế nên, mọi sự việc ở đời chỉ thấy và tin ở những gì hiển bày trước mắt của mình, và cái logic hiển nhiên như hằng có của nó. Nguyên tắc này có thể áp dụng được cho tất cả những gì hiển hiện trong cuộc đời, kể cả những chuyện huyền bí, tâm linh, liêu trai, ma quái... nhưng được kể, nói và hiển hiện trước mắt của mình.

Tất mọi sự việc dù huyền bí đến đâu thì cũng có thể giải thích được, thấy rõ được đó là hư hay thật... tất cả đều nằm ở logic tự nhiên của nó! (12-2012)

294.

Chất rắn đánh vào chất rắn thì hai vật cũng đều nhận phản lực dội ngược. Nhưng chất rắn đánh vào không khí thì mọi thứ đều là không! Vì vậy, để hóa giải mọi áp lực thì phải biết biến thành không khí để mọi thứ đều hóa không! Tâm yên lại, dừng dừng không manh động. (12-2012)

295.

Nếu mình không thay đổi được hoàn cảnh thì mình phải đứng ngay chỗ mà mình đang đứng để làm cho nó tốt nhất mà mình có thể làm được. (1-2013)

296.

Sự giáo dục xã hội nếu chỉ chú tâm vào mặt giáo dục thuần túy mà bỏ qua về giáo dục tâm linh, tinh thần thì đó là một sai sót lớn của xã hội. Vì nếu chỉ biết thuần túy về khoa học xã hội, khoa học tự nhiên mà không biết về khoa học tâm linh thì con người sẽ không thay đổi được hoàn cảnh sống khi mức độ đang ngày một xuống. (1-2013)

297.

Con người chỉ học sau sự kiện mà không học ngay sự kiện. (1-2013)

298.

Giáo dục không những dạy cho người về tri thức mà còn dạy về tinh thần để có ý niệm tốt. Có ý niệm tốt thì sẽ không xảy ra lỗi lầm nhỏ, không lỗi lầm nhỏ thì sẽ không có tai họa lớn. (2-2013)

299.

Khi không còn phân biệt được đúng và sai, thế nào là ý Chúa hay ý của Thượng Đế, thì con người nên dựa vào lẽ phải, lẽ phải đúng nhất là tình thương yêu nhau tuyệt đối! (2-2013)

300.

Khi con người không biết ngày mai sẽ ra sao? Thì không thể nói biết được ý muốn của Thượng Đế. Khi con người chưa hiểu được tình đời, chưa thương được con người, chưa thương được thế gian này thì con người sẽ chưa thể thấy, chưa thể hiểu được cái vũ trụ ở một nơi xa xôi được gọi là Thiên Đàng hay Cực Lạc và vì vậy, họ sẽ không thể nào tới được Thiên Đàng hay Cực Lạc. (2-2013)

301.

Có những người nghèo, chỉ cần cho họ tiền là họ có thể thành giàu. Có những người ngu, chỉ cần dạy là họ có thể trở thành giỏi. Nhưng ở đời còn có những loại cho tiền cỡ nào cũng không thể giàu, dạy cỡ nào cũng không thể khôn hơn thì lý do ấy bắt nguồn từ bản tánh. Bản tánh bắt nguồn từ cái tâm của người. Là những con người bình thường thì không ai có thể đọc và hiểu được tâm của kẻ khác. Nhưng bản tánh thì chỉ cần chiêm nghiệm kỹ, có thể dễ dàng nhìn ra. Thế nên, để nhìn rõ về một con người thì bản tánh là yếu tố quan trọng nhất. (2-2013)

302.

Người không thấy được ma thì ngược lại, ma cũng không thấy được người (dĩ nhiên ở mỗi phía đều có trường hợp ngoại lệ). (3-2013)

303.

Trái đất này đã trải qua hàng tỉ tỉ năm nên nơi nào cũng có Ma! Nhà người tốt thiệt tốt cũng có ma - nhưng! Ma, Quỷ không bao giờ phá nhà người tốt thiệt tốt ở cả! Và ngược lại! (3-2013)

304.

Gần như tất cả mọi người chết đều thành ma! Kể cả Thần, Thánh, các Bà, các Cậu, các Ông... của cõi Thế này cũng đều là ma. (3-2013)

305.

Khi phân biệt được cái tình và cách thức, kế hoạch đi khác nhau thì sẽ có được lựa chọn, cái nào lấy và cái nào bỏ. Và, khi bỏ nó thì đó là cái mất hay là cái có? Quét rác ra khỏi nhà, thế thì căn nhà đó đang bị mất hay đang được có? (3-2013)

306.

Đất cày ra lại không chịu gieo hạt, để đó cỏ dại mọc, thì hỏi tại sao không bị người ta lấn? Mà cách gieo hạt nếu không có thu hoạch cao thì phải xem lại, cách gieo như thế nào? Phải luôn điều nghiên người ta gieo và mình gieo! Phải

xẻ cái bản thân ra để coi mình thực sự, thực sự mình có cái gì? (3-2013)

307.

Nơi nào khó khăn với tôn giáo nhất thì luật lệ nơi đó về tôn giáo sẽ là đúng nhất! Nó sẽ giới hạn cái phạm vi để những người lãnh đạo tôn giáo không được bước qua. Điều này phù hợp với cái Đạo thực sự, để tránh những người đời sau vì quyền lực tôn giáo mà bước ra những phạm vi khác quá là đời, khiến cho hoàn cảnh đất cày lên lại không chịu gieo để cho cỏ hoang mọc xảy ra thì đừng hỏi tại sao đạo này lấn vào tín đồ của mình, đạo kia lấn sân của mình.... Cũng bởi chỉ lo đào xới mà không vun trồng. (3-2013)

308.

Bản lĩnh của nhà lãnh đạo không phải là kiến thức, vì nhà lãnh đạo nào cũng có cả đồng tham mưu mà ai cũng giỏi, thậm chí có thể nói kiến thức của các tham mưu còn hơn xa nhà lãnh đạo, thế nên nhà lãnh đạo sẽ chọn hướng nào thì đó tùy vào cái bản lĩnh.

Bản lĩnh là khả năng chịu đựng, khả năng yên lặng, khả năng lắng nhìn, khả năng phán đoán... nói chung cái hình tượng của bản lĩnh là sự ngồi yên và yên lặng! (3-2013)

309.

Sự thành công hay thắng lợi chỉ đến với những ai có sức bền nhất. Không phải giàu nhất là thành, không phải mạnh nhất là thành mà là người nào bền nhất mới là người thắng cuối cùng. (3-2013)

310.

Khi người ta còn sống, người ta thờ Phật, thờ Chúa... hoặc từng thấy tượng Phật, tượng Chúa.... nay chết rồi không lẽ người ta thấy bàn thờ Phật, bàn thờ Chúa.... mà có thể sợ được sao? Rất nực cười cho những người luôn nghĩ Phật, Chúa... là chỉ dành cho người sống, còn người chết rồi thì thôi khỏi đi, nên có thể lấy tượng, lấy bàn thờ Phật, Chúa.... để hù ma, để dọa quỷ, để tạo cảm giác cho mình an tâm là nhà có thờ thì không có ma, không có quỷ! (3-2013)

311.

Nhiên liệu để nuôi sống một quốc gia là lòng yêu nước, nhiên liệu để bánh xe đạo chuyển động là cái tâm của người. Đạo khác với Giáo Hội. Giáo Hội còn chưa chắc Đạo còn. Giáo Hội mất chưa chắc Đạo mất. (4-2013)

312.

Một cái áo được hình thành bởi nhiều mối chỉ nhỏ đan kết. Đừng bao giờ xem thường những mối chỉ nhỏ ấy. Từng mối chỉ nhỏ được tháo rời dần ra mà chính mình cũng không biết, nghĩ hay ngờ tới, thì sẽ có ngày bản thân của mình không thể ngờ được mình đang không còn áo, đang bị lột trần giữa trời đất lúc nào cũng không hay.

Đừng bao giờ xem thường những cái nhỏ, những sự đan kết nhỏ: Những lúc cùng ăn bên nhau, cùng đi bên nhau, cùng nói chuyện với nhau, kể cả cái nhìn hay tẻ lắm, là những ý nghĩ hướng về nhau... vị kỷ quá, cá nhân quá, nghĩ về mình nhiều quá chính là hành động tháo rời từng đường kim, mũi chỉ đang được kết nối ra từ từ.

Cái tâm cũng vậy, cũng là những sự dấy động nhỏ. Không chú ý đến nó thì sẽ mất tất cả. Bùng con mắt ra sẽ thấy mất tất cả, sẽ mất ở những sự việc không thể ngờ đến được. Không phải tại Trời, cũng không phải tại người mà là tại mình, chính mình đã không chịu nhìn thấy ở cái tâm của mình, những ý niệm, dấy động, hành động thật nhỏ và thật bình thường. Hành động nhìn vào tâm của mình, đó chính là Tu! (4-2013)

313.

Nhiều khi sự tốt quá, chuẩn quá, đặt nặng cái tốt làm đầu, cái chuẩn làm đầu thì cũng chưa chắc có thể làm lợi gì cho nhân sanh. Nhiều khi người nói ngọng nghịu cũng có thể khiến cho bao người thấy được ánh sáng mà người nói chuyện hay, duyên dáng, ngoại giao giỏi chưa chắc có thể hướng dẫn được một ai thấy được cái tốt. Nhiều khi người viết sai chính tả, văn phạm... nhưng người ta có thể để lại cho đời bao nhiêu áng văn để cho hậu thế suy gẫm mà chưa chắc người rành rẽ về ngôn ngữ có thể lưu lại một dòng chữ nào cho hậu thế hay ít nhất dịch lại những lời dạy của tiên nhân để cho người đời cùng đọc. Nhiều khi với một chiếc máy ảnh cũ mà cho người cũng không ai thèm nhận nhưng có thể ghi lại những hình ảnh để dành lại cho muôn đời, muôn kiếp, nhưng trái lại, với những chiếc máy ảnh tân kỳ, những phương tiện tối tân, những gì tốt nhất, mới nhất cũng đều có, có thể làm nên một việc gì có ích. Chưa chắc có được một bức ảnh để chia sẻ cùng bằng hữu thì nói chi đến việc ghi ảnh để đời.

Thế nên, tất cả đều bắt nguồn từ cái tâm. Cái Tâm là chánh. Không có tâm thì không thể đồng hành cùng Pháp Đạo. Guồng máy của Đạo không phải là chức danh, cũng không phải là vật chất. Thế nên, nắm lấy một chức danh nào đó thì không có nghĩa là người tu, mà

người biết luyện tâm mình mới là người tu thực sự. (4-2013)

314.

Bóng và hình, tướng là những hiện tượng, vật thể không thể tách rời, nhưng nó sẽ không còn tồn tại khi vật thể ấy không đứng vào nơi có ánh sáng. Thân và đuôi tướng là những vật thể có sự liên kết chặt chẽ trong một thân thể nhưng nó cũng không thể tồn tại khi vật thể ấy là con người nên không có đuôi. Keo và sơn tướng là sự gắn bó chặt chẽ nhưng cũng có ngày tách rời bởi yếu tố thời gian. Chỉ có cái tâm là trường tồn. Thế nên, không cần sự thể thốt, không cần sự hạ quyết tâm chi, chỉ cần cái tâm là đủ! (5-2013)

315.

Trên đời không có chuyện chi là vĩnh cửu, cao lắm là kéo dài những gì mà mình muốn. Muốn kéo được dài thì phải biết ém lòng lại. Đừng ăn nhanh, ăn mạnh, ngấu nghiến hết thức ăn ngon. Tuy vậy, dù kéo dài là bao thì cũng phải đến ngày tàn của nó. Vỡ kịch hay thì cũng đến lúc phải hạ màn. Khi đang cảm nhận cái vui thì cũng phải biết sự chờ đợi đến phút tàn. Yên lặng chờ đợi, dù đó là một bản án tử hình sẽ được thực hiện. Chờ và xem kết quả của thời gian kéo dài đã qua, mình đã trồng những gì sau khi cái yên vui chấm dứt. Bản lĩnh của con người còn là sự điềm tĩnh đối diện với một thể

cuộc mới, đối diện với một sự mở đầu tốt, đối diện với thời gian thụ hưởng sự yên bình và đối diện trước cái kết cục. (5-2013)

316.

Cần phải phân biệt văn hóa đi theo tôn giáo và tôn giáo đi theo văn hóa kể cả văn hóa và tôn giáo cùng tồn tại ở một thể duy nhất là đời sống đạo đức.

Ở một nước Tây Phương Thiên Chúa Giáo, nếu họ dựng nên một hình ảnh văn hóa Việt Nam là ngôi chùa Một Cột chẳng hạn, thì trong ngôi chùa đó bắt buộc người ta phải trưng bày tượng Phật. Đó là tôn giáo đi theo văn hóa.

Các nghi thức tôn giáo, tâm linh được lập đi lập lại trở thành một hình ảnh chung, một truyền thống thì đó là văn hóa đi theo tôn giáo.

Còn đời sống đạo đức tự phù hợp với mọi tầng lớp xã hội, dân tộc, giới tính... thì đó là văn hóa và tôn giáo đồng một thể.

Thế nên khi nhận định một chiều hướng xã hội, đừng vội quy kết đó là khuynh hướng tôn giáo cũng bởi người chủ trương khuynh hướng đó xuất thân từ một vị trí tôn giáo, hay quy kết đó là khuynh hướng văn hóa thuần túy vì những người chịu trách nhiệm là những nhà văn hóa mà vô tình loại bỏ đi những khuynh hướng đúng, dòng sống đúng, đạo đức chuẩn

mức của xã hội đã được hình thành từ sự kết hợp giữa văn hóa và tôn giáo. (5-2013)

317.

Khả năng nhìn chuyện, thấy chuyện không đủ giỏi, giải quyết chuyện thì không có, vì nhìn không ra thì lấy gì mà giải quyết. Thế nên chuyện cầm cân nảy mực, chuyện làm đầu tàu là chuyện còn rất xa vời.

- Người ta có thể cố chấp.
- Người ta có thể có niềm riêng.
- Người ta có quyền hiểu lầm.
- Người ta có quyền thương và ghét.
- Người ta có quyền sorn sắc!
- Người ta có quyền không thèm đọc và không thèm hiểu...
- Người ta là một bản thể tự do nên người ta có quyền tất cả trong phạm vi hoạt động của bản thể họ. Họ có quyền nghĩ, có quyền cảm giác, có quyền hành động theo bản thể và sự suy nghĩ của họ.

Còn mình, mình là người đối diện với những bản thể tự do ấy, tổng hợp những bản thể tự do ấy đi theo hướng nào, chuyển dịch như thế nào là khéo nhất, là thấu được đồng thuận nhiều nhất, là hợp lẽ nhất,... thì đó gọi là khả năng lèo lái. Mà chìa khóa nuôi dưỡng khả năng lèo lái, nhìn việc ấy chính là tâm của mình. Tâm phải yên lại một chút. (6-2013)

318.

Người nào trên đời cũng có điểm hoàn chỉnh và có điểm không hoàn chỉnh. Có được điểm này thì phải mất điểm kia. Thì mình phải biết mình đang cần cái gì ở giai đoạn nào để chỉ nhìn thấy cái tốt của nhau mà không cần phải nhìn thấy cái xấu của nhau. (29-6-2013)

319.

Trong trường hợp, hoàn cảnh đưa đẩy mình đứng trong một phía, một phe phái thì làm sao mình có thể hòa đồng được với... “phe” kia? Điểm đầu tiên mình phải thấy ra là “phe” của mình sai ở điểm nào? Phải thấy theo thứ tự mình trước – người sau!

Phải thấy mình sai ở chỗ nào thì mới thấy được người ta cần ở điểm gì? Điểm nào là chỗ giữa của người ta để mà giải quyết!

Bước thứ hai, phải luôn đứng với tư thế không là người đối kháng lẫn nhau. Vì chỉ có người đứng chung 1 chỗ thì mới tìm ra điểm chung mà thôi. (7-7-2013)

320.

Cố chấp và hỷ xả hay nhỏ nhặt và hỷ xả là 2 cái tính giết nhau, đồng thời nó giết cả mình. Chấp nhất cho đã rồi sau đó tha thứ thì nhà đã bị đổ rồi! Chửi người cho đã rồi sau đó tha thứ

thì cũng không thể nào hàn gắn lại được những gì do tánh cố chấp và nhỏ nhặt gây ra. (7-7-2013)

321.

Muốn người ta thay đổi, thấy đường hướng người ta đi không đúng và muốn người ta chuyển hướng thì đừng bao giờ chửi bới, chê trách họ mà phải nghe họ với tánh cách là người nhà, người cùng con thuyền chứ không phải là kẻ đối kháng, thì lời của mình người ta sẽ nghe, dầu không là 100% nhưng người ta sẽ nghe phần nào đó, sẽ thay đổi phần nào đó, và kết quả này sẽ vĩnh viễn không có được nếu mình chỉ đứng ở tư thế chửi bới, chê trách những sai lầm. Vì sự đóng góp của người nhà sẽ luôn luôn khác với sự phê bình của kẻ địch. (7-2013)

322.

Để thấy được cái điểm chung của 2 thể đối nghịch, bước một thì phải thấy mình sai ở chỗ nào thì mới thấy được người ta cần ở điểm gì? Điểm nào là chỗ ngửa của người ta để mà giải quyết! Bước thứ hai, phải luôn đứng với tư thế không là người đối kháng lẫn nhau. Vì chỉ có người đứng chung một chỗ thì mới tìm ra điểm chung mà thôi. (7-2013)

323.

Sanh ra đời ở vị trí nào, dân tộc nào, thân phận nào dầu không thích cũng phải làm tròn với vị trí đó. Đó là cách làm cho đời sống của mình không ngày càng bị sa lầy, làm lỗi và thất bại. (7-2013)

324.

Người nào trên đời cũng có điểm hoàn chỉnh và có điểm không hoàn chỉnh. Có được điểm này thì phải mất điểm kia. Vì vậy, mình phải biết mình đang cần cái gì ở giai đoạn nào để chỉ nhìn thấy cái tốt của nhau mà không cần phải nhìn thấy cái xấu của nhau. (7-2013)

325.

Ý niệm tốt và cái hành tốt phải có cả 2 thì mới gọi là người tốt. (7-2013)

326.

Mình không chấp nhận mình sai thì chỉ có một lối đi duy nhất là khởi đi học! Khởi tìm lối đi tốt cho đời sống. (7-2013)

327.

Có được những gì dầu là nhỏ thì đó cũng là Phước! (7-2013)

328.

Tất cả những gì mà mình gặp, mình đối diện
đầu hay hay không hay là tại mình chứ không
phải người. (7-2013)

329.

Bịt con mắt phạm phu của mình lại, cầm cán
cân, nghe chuyện bằng cái lý trí của mình mà
không cần phải phân biệt ai là người kể
chuyện, ai là đối tượng cần xét đoán. Tức là
không nhét cái bản ngã, cá nhân của mình vào
công việc xét đoán. (7-2013)

330.

Cái lòng của mình không phải là cái thùng rác
nên không cần nhét những hình ảnh mà mình
cho là xấu của người ta vào bụng, rồi đến khi
xét việc, lý lẽ đúng thì không hề hiện ra trong
đầu mà toàn là hình ảnh mà mình cho là xấu
của người hiện ra thì làm sao mà cầm cái cân,
mà xét việc cho được? (7-2013)

331.

Xử thế! Cái Đạo đúng nhất tức là sự xử thế
đúng nhất! (7-2013)

332.

giải quyết cái hiểm họa trước rồi cái công bằng mới đi sau! Hay giải quyết sự việc trước rồi cái tình mới đi sau. 12-8-2013

333.

Người phá chuyện chánh chỉ là người có tâm động và là người có tâm động nên ai cũng bận hướng mắt nhìn ở điều xấu! (8-2013)

334.

Huyền cơ nào trên đời cũng vậy, khó hiểu nhưng cũng đang phơi bày. Khó hiểu vì nếu chỉ nhìn ở sự đoán của người đời thì sẽ không bao giờ thấy ra vì đã là người đời đoán việc thì không còn gọi là huyền cơ nữa. Muốn thấy được huyền cơ thì phải dụng ở cái Tâm. Lấy chính cái tâm của mình mà nhìn chuyện. (8-2013)

335.

Khi tâm bị động thì dầu có tìm ra phương cách nào thật là hay thì cách đó cũng là cách bại, cách dẫn đến sự thất bại hay hành động thất bại. Vì tâm động là chất liệu dẫn Tai Họa đến. (8-2013)

336.

Khi đã bị dính vào một sự việc gì đó thì mọi cử động, mọi hiện tượng đều có vẻ xảy đến trùng hợp để chỉ ra cái sự việc đó. Thường đã gọi là “dính” thì sự việc và suy luận của mình sẽ thấy ngày càng nặng và càng tin tưởng những gì mà mình cho giả thiết, suy luận đều trở thành hướng đúng. Vậy lời nhắc nhở cho sự việc này là:

- Khi thấy bất kỳ chuyện gì xảy đến đều có liên quan đến sự việc dính líu.
- Khi thấy bất kỳ hiện tượng cũng chỉ ra hướng kết luận ở chiều hướng negative, tức chiều hướng đi xuống, chiều hướng làm tâm không an..
- Nghi ngờ càng chập trùng đổ dồn...

Khi đã gặp hiện tượng ấy thì phải nhận định bản thân mình đang vướng vào mê hồn trận, vào ma niệm, hay nói cách khác hơn là đang bị “hôn ám”, “ma ám”... vậy giải pháp tức thời là “nhập thất”, tức phải phải bỏ tất cả ý nghĩ ấy, phải bỏ chuyện đang vướng bận sang một bên mà sẽ chiêm nghiệm vào lúc khác, không cần quyết định, kết luận gấp gáp. (8-2013)

337.

Yếu điểm của cái Trí là mắc vào Bản Ngã. (8-2013)

338.

Trước khi có bão thì sẽ có nhiều đợt gió đổ ập đến. Thế nên, khi trong cùng một lúc lại đón nhận nhiều chuyện phiền phức lật vật liên tục xảy ra thì nên bớt quan tâm đến nó. Chuyện gì xảy đến cần giải quyết thì giải quyết và đừng để vướng vào nó. Giải quyết ở đây là trong thế giải quyết nên cần giải quyết mà không cần phải ra tay giải quyết trước cái chuyện chưa có. Nói chung chỉ giải quyết chuyện khi thấy cần thiết, không cần thì phui qua 1 bên, vì chuyện lật vật, bực mình liên tục xảy đến chỉ là giả tượng vì trước khi có bão lớn thì có nhiều luồng gió thổi. Thế nên, để dành sức lực để chờ cơn bão là sự chính yếu cần giải quyết. Hoặc đừng quan tâm cho lắm về những luồng gió ấy, nhẹ nhàn để cơn bão thành nhẹ nhàn mà lướt đi. (8-2013)

339.

Khi đã từng họp đoàn, khi đã từng sánh vai cùng làm việc,... nên khi tự mình đứng lại, tách đoàn thì chuyện đầu tiên là “đối phương” sẽ đón! Phải đón lễ để sau này không còn cơ hội để trở lại họp đoàn nữa.

Thế nên, trên thực tế, thường người nào không qua thử thách, té và đứng chân lại khá lâu không trở lại vị trí ban đầu thì tự dưng sẽ có chuyện này, chuyện nọ để lôi kéo người đó vào một hướng khác, dầu có lòng với Pháp,

với Đạo, với Thầy, với Pháp Đoàn... thì người đó cũng khó có cơ hội trở lại vị trí ban đầu. Cũng bởi người đó đã bị “đốn”, “bẻ gãy” thực sự bởi những chuyện khác xảy ra chẳng hạn như tự dựng có chuyện gia đình, sự nghiệp... xảy đến khác với thường ngày lúc trước xảy đến làm thay đổi luôn cả cách thức, nhịp điệu sống.

Nắm lấy ý như vậy để mình phải biết canh chừng và phải biết những gì tác động trong suy nghĩ của mình lúc thời điểm nhạy cảm này thì phải coi chừng mình đang bị mớim ý, đang bị dẫn để đi xa dần chỗ đang đứng. (9-2013)

340.

Nếu đã tin vào các định luật nhân quả, luân hồi, tức là tin vào sự tác động từ ngoài thế giới vật chất vào đời sống con người. Thế nên, từ đó, cần phải triển khai thêm vào sự suy nghĩ, phân tích một vấn đề không phải chỉ quan tâm đến những logic vật lý mà còn cần phải tính toán, quan tâm đến những tác động ngoại lực từ những chiều không gian khác mà tất cả sự vật, sự việc, hoàn cảnh đều hoàn toàn bị chi phối bởi nguyên lý trên. (9-2013)

341.

Khi một vấn đề mình nhìn, cũng như một món vật mình quan sát, trước mắt là hình dáng, lớn nhỏ, nặng nhẹ, sau là tính chất. Thì vấn

đề cũng vậy, cũng chia làm những bước như sau:

- Hình dáng và nặng nhẹ.
- Đúng và Sai: Có 4 trường hợp.
 - * Đúng trong điểm Sáng
 - * Đúng trong điểm Mù
 - * Sai trong điểm sáng
 - * Sai trong điểm tối.
- Cách giải quyết. (9-2013)

342.

Mình không sợ người ta sẽ nói xấu, không sợ người ta phỉ báng mà chỉ sợ mình không có người giỏi và đạo đức, không có ai có thể làm được việc cả. Bị phỉ báng? Trên đời này ai lại không bị phỉ báng? Nhưng người giỏi và đạo đức? Đốt đuốc soi cả thế giới, lạy trời, lạy đất giúp cho mình có, giúp cho mình tìm được mà tìm không ra, vậy mình chọn cái gì? Cái nào nặng hơn, cái nào nhẹ hơn? (9-2013)

343.

Chừa đường sống cho người khác là con đường duy nhất để cầu cho mình được sống. (10-2013)

344.

Hợp lực cũng như cộng nghiệp ông A giết ông B, ông C đánh ông D, tổng hợp lại là một cuộc chiến mà hợp lực của nó luôn lớn hơn lực của từng người tạo tác. Thế nên, muốn không có chiến tranh, đại họa xảy ra thì phải tránh cả những lỗi lầm nhỏ. (10-2013)

345.

Giáo dục không những dạy cho người về tri thức mà còn dạy về tinh thần để có ý niệm tốt. Có ý niệm tốt thì sẽ không xảy ra lỗi lầm nhỏ, không lỗi lầm nhỏ thì sẽ không có tai họa lớn. (10-2013)

346.

Kẻ hành đúng! Sống đúng là kẻ không sợ bất kỳ một điều gì trên đời. (10-2013)

347.

Khi cho một cái gì đó cho một người cùng khốn thì đừng suy nghĩ giúp họ, người ấy sẽ dùng số tiền, đồ đạc ta cho như thế nào? Hãy để họ học bài học tiến hóa của họ. (10-2013)

348.

Khi yêu thì không thể nào có lời hứa hẹn “anh sẽ yêu em hơn”, “em hứa sẽ yêu anh nhiều hơn” khi tình yêu không là một đại lượng đồng lường. Nếu thực sự có nghe những lời như vậy thì người nghe nên hiểu, kẻ nói chỉ nói cho vui. (10-2013)

349.

Khi con người không biết ngày mai sẽ ra sao? Thì không thể nói biết được ý muốn của Thượng Đế. Khi con người chưa hiểu được tình đời, chưa thương được con người, chưa thương được thế gian này thì con người sẽ vĩnh viễn không thể thấy, không thể hiểu được cái vũ trụ ở một nơi xa xôi được gọi là Thiên Đàng và vì vậy, họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới được Thiên Đàng. (10-2013)

350.

Luôn miệng kêu gọi người ta trở về với nước Chúa, trở về Thiên Đàng, hay luôn miệng nói “Chúa thương yêu bạn lắm nên hãy đến nhà thờ chúng tôi để hiểu về Chúa”, “lo chuyện hầu Chúa”... mà không hề biết Thiên Đàng là ra sao, không hề biết “Trời, Chúa” là như thế nào? Cũng chưa từng hỏi ý Trời, ý Chúa rằng, mình kêu gọi người ta trở về nước Chúa nhưng đã được sự đồng ý của Chúa hay chưa? Ông Trời đã cho phép chưa? Tất cả

những điều trên nếu không có hay không biết thì những lời kêu gọi ấy đều là giả dối và lường gạt. Mục tiêu giảng dạy Kinh Thánh đúng đắn nhất không phải là giúp người trở về nước Chúa mà là giúp cho con người trở thành đạo đức. Vì trở về Thiên Đàng hay nước Chúa được hay không là do chính ông Trời hay Đức Chúa nói chứ không phải do con người nói. (10-2013)

351.

Bản chất của ly cà phê là ấm, hương thì thơm, vị thì ngọt và bùi. Thế nên, khi ly cà phê cạn thì hương, vị cùng hơi ấm sẽ tan. Trong đời sống của gia đình, của duyên nghiệp thế gian mỗi khi đến giai đoạn hương không còn nồng, hơi không còn ấm thì phải nên buồn hơn là nên trách về nhau. Buồn vì duyên đã hết nên mới xảy ra như vậy. Buồn vì “ly cà phê” đã cạn nên mới có tình trạng không thanh, không hương, vị, sắc, xúc và pháp. Chứ bản chất của ly cà phê thì không có vậy, con người với nhau không có xấu, chỉ tại duyên đã cạn, số đã tàn, có thể thôi! (11-2013)

352.

Đừng sợ màn sẽ hạ, vì khi vở kịch hết thì màn cũng phải hạ. Đừng sợ cửa lớp học luôn đóng, học sinh mất tự do, bị kèm cặp, bị bắt phải nghe giảng, bị bắt phải học, bị bắt phải không nói chuyện, không tiếp xúc với nhau. Mà chỉ

nên sợ, tiết học sẽ đi qua, cửa trường sẽ mở để cho các học sinh trở về nhà. (11-2013)

353.

Tiết học nào cũng sẽ có lúc chấm dứt mà ta không cần phải sợ cánh cửa lớp luôn đóng mà chỉ sợ đến lúc nó mở và ta phải trở về nhà. (11-2013)

354.

Đời này hầu như ai cũng trải qua thời gian ngồi trong ghế nhà trường. Bây giờ hãy tưởng lại xem, đó là thời gian đẹp hay là xấu? Và nghĩ lại xem, khi bản thân mình trong thời gian ấy, có phải mình sẽ thấy vui khi được nghỉ học? Thấy vui khi cửa lớp được bật mở, học sinh được về sớm vì hôm đó thầy, cô có bệnh? Bây giờ thì sao? Có thấy tiếc và nhớ lại thời gian qua không? Và có thể còn lại được thời gian đã qua không? (11-2013)

355.

Chỉ sợ duyên người không đủ, chứ đừng sợ mọi hoàn cảnh không chấm dứt. Là cõi trần đời thì cái gì cũng phải chấm dứt. (11-2013)

356.

Một tòa kiến trúc lớn có thể bị sụp đổ chỉ bởi một con mọt nhỏ. Thế nên, trong đời sống đừng bao giờ xem thường những sự nhỏ tưởng chừng không quan trọng. Tất cả những gì dính líu tới sự quan trọng đều là quan trọng dầu chúng là nhỏ, thật là nhỏ. Dầu chức năng của nó rất nhỏ, thật là nhỏ. Dầu hình thức của nó rất tầm thường, thật là tầm thường. Dầu là phong thái của nó không có, thật là không có.... Nhưng tất cả đều là quan trọng nếu nó dính líu tới sự quan trọng.

Nhỏ quá thì không thể nhìn bằng mắt thường mà thấy. Hình thức vô vị thì không thể dùng giác quan để mà thấy và phong thái tầm thường thì không thể dùng trí tưởng mà hiểu ra.

Tất cả phải dùng ở cái Tâm để cảm ra được nó, dùng cái Tình để có thể sờ được nó, dùng cái Thương để có thể biết ra được nó. Đừng đánh mất những thứ này thì sẽ thấy ra được con mọt nhỏ làm phá hỏng tòa kiến trúc của mình. (11-2013)

357.

Có phước báu thì không muốn nhận cũng phải nhận, dầu có muốn nghèo cũng không được. Có số phần là người giỏi thì dầu có muốn ngu cũng không được. Có tài ăn nói hay thì dầu có muốn nói dở, nói sai văn phạm, thiếu ngôn từ

thì vẫn được người ta tán thưởng như thường. Nhưng chỉ sợ, cái phước xảy đến, cái trí, cái hay xảy đến trong thời gian đáng lẽ mình cần phải có những thứ mà cái phước, cái hay, cái đẹp, cái giỏi... không thể trả lời và thỏa mãn. Thế nên, phải biết tiết chế lại, biết đủ và phải biết dừng lại để tiếp nhận hơn là thọ nhận. (11-2013)

358.

Người do vọng tâm sinh thì sẽ thay lòng. Thế nên, khi người đã thay lòng thì không cần nguyên cớ gì cả, họ vẫn thay lòng. Vì vậy, tất cả lý do được đưa ra khiến cho họ phải thay lòng đều là ngụy biện. (12-2013)

359.

Người thiếu trí thì nên học cách dùng trí. Người có trí thì nên học cách dùng Tâm để nhìn sự việc. Vì cái Trí cũng sẽ đến chỗ tận cùng của nó, giới hạn của nó. Để rồi cuối cùng cũng không tìm được câu trả lời dành cho những người có Trí. “Tại sao mình đã làm đúng theo trình tự này, làm đúng theo logic đúng đắn này mà thất bại vẫn hoàn thất bại?”.

Tại sao vẫn hành đúng những gì kinh nghiệm đúng nhất của con người là: Có chí thì nên – Có công mài sắt, có ngày nên kim... Mình đã có chí, mình đã mài tan cả khối sắt nhưng không hề thành kim? Cũng bởi kiến

thức của phàm phu đã đến mức giới hạn. Người phàm đã dạy, đã làm đúng: Người không kiên nhẫn đã thành kiên nhẫn, người không trí, không chí đã thành người có trí và có chí.

Đã có tất cả, từ kiên nhẫn, cái Trí đến cái Chí thì đó là chỉ mức giới hạn kiến thức của đời phàm, của những đời sống chưa tiến hóa của thời đã qua. Khi đã có tất cả mà vẫn thất bại thì phải biết dùng cái Tâm để nhìn việc và thấy việc. Là khung trời mới, là lớp học mới bên ngoài mức giới hạn để có được sự thành công ở sự việc cũ. Có chuẩn bị cho một khung trời mới không? Có sẵn sàng cho một lớp học mới không? Đó là do sự chọn lựa từ nơi Tâm của mình. Đó cũng là câu trả lời của ông Trời với mình về những gì từng Cầu, từng Ước muôn đời vạn kiếp của mình. (11-2013)

360.

Nên học thấy đủ, nên tạo cho mình cảm giác thấy đủ để chính mình được dừng chân lại nếu lỡ đi sai và chọn sai. Phải luôn biết và nhớ rằng, đa phần của đời người là sự chọn lựa sai và nghĩ sai. (11-2013)

361.

Thử thách dành cho người không phải chỉ riêng người bị thử thách rút ra bài học của họ mà chính mình, người ngoài cuộc, nhìn thử

thách của người đời để rút ra quyết định dành cho mình. (11-2013)

362.

Duyên thì không sợ còn hay hết mà chỉ sợ cả khi còn duyên mà tâm người không chấp nhận lấy cái duyên đã có. (11-2013)

363.

Người biết trọng danh dự thì phần thưởng vinh dự cao nhất được xem là quý nhất khi phần thưởng ấy được trao từ tay của một chính nhân! (11-2013)

364.

Người Tàu có câu "Gia hữu chánh tử, bất bại kỳ gia. Quốc hữu chánh thần, bất bại kỳ quốc". Như vậy, trong gia đình chỉ cần có được một người con chân chánh thì gia đình ấy không thể nào xem đó là gia đình thất bại, trong một quốc gia chỉ cần có một con dân chân chánh phụng sự thì quốc gia ấy không thể thất bại. Thế nên, muốn có được một con người chân chánh thì ngoài kiến thức ở nhà trường, cần phải học thêm về lý lẽ chân chánh, tư tưởng chân chánh, hành động chân chánh và sự trải nghiệm chân chánh. (11-2013)

365.

"Hoán khách vi chủ" có được không phải qua thương lượng, vì khi thương lượng thì sẽ nằm ở vai trò của "khách" mà không còn của "chủ" nữa. Muốn có được hoán khách vi chủ thì phải "công tâm" tức đánh vào cái tâm của người đang đối diện. (27-12-2013)

366.

Con hổ trước khi chết thì nó sẽ giẫm nát, dầy xéo lên cả khu đất chung quanh nó. Một đại nghiệp trước khi cáo chung thì phải biết giải quyết ổn thỏa hết tất cả những vướng mắc chung quanh. (1-2014)

367.

Kẻ nghèo, người yếu thì luôn có ước mơ. Kẻ giàu, người mạnh thì luôn có tưởng tượng. Đó là điểm yếu của người giàu, kẻ mạnh, người nghèo và kẻ yếu. (1-2014)

368.

Mình là người đến với đại chúng thì để tự đại chúng nhìn về mình. Đó là cái quyền của họ. (1-2014)

369.

Con người ta giống như một con rối vậy, nó bị nổi bởi hàng ngàn ngàn sợi giây tựa như sợi tóc, mà mỗi sợi giống như là một loại nghiệp lực, đặc tính của nó. Người ta chỉ cần tác động vào sợi giây có sẵn của nó thì sẽ thành chuyện. (1-2014)

370.

Khi trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, tiến thì dục dục, thoái thì nghi ngờ, thì nơi an toàn nhất là nơi đang đứng. Đang ở thế nào thì nên đứng ở tư thế đó. Đang trong hoàn cảnh nào thì nên giữ hoàn cảnh đó, Thế nên, vị trí đang đứng là nơi an toàn nhất trong trường hợp không biết tiến thoái ra sao. (1-2014)

371.

Thời gian là một thứ vũ khí lợi hại để đánh bại hùng khí nhưng bất tịnh của đối phương. Tất cả hùng khí nào cũng đều là bất tịnh và làm chủ được thời gian chỉ có được ở sự biết Nhẫn! (1-2014)

372.

Một người dẫn chó ra đường, để chó cắn người thì đối tượng bị kiện sẽ là người dẫn chó chứ không phải là con chó. Thế nên, bất kỳ

một ai, một cá thể nào giới thiệu cho ta một cá thể khác để sau lần giới thiệu ấy, cá thể khác ấy có hành động đối nghịch với ta thì lỗi phải xem nơi nơi người đã giới thiệu họ với ta là chính. Người ấy chính là nguyên nhân chính, đầu tiên gây ra sự bất đồng và đối nghịch. (1-2014)

373.

Không một căn nhà nào dù đẹp có thể tồn tại trên một cái nền không hoàn chỉnh được. Vì vậy, một con người nào đó có thể họ là người đẹp nhất, tốt nhất cho cả thiên hạ nhưng vĩnh viễn sẽ không thể nào đẹp và tốt với ta, cũng nhưng có mối quan hệ bền với ta nếu nền tảng sống của ta thiếu và không hoàn chỉnh. (1-2014)

PHẦN HAI:

Tổng hợp các điều ghi nhớ, công thức, lời khuyên trước khi sự hướng dẫn qua hình thức Châm Ngôn được hình thành.

Các pháp hữu tiếp đón Đức Thầy tại ngôi gia thầy Từ Tâm Ngọc. 10-11-2013.

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynguyen.org

7 ĐIỀU GHI NHỚ

Đầu năm 2007

Nhớ mãi 7 điều dưới đây để suy được cái lý cho đời mình:

1. Không ai ăn giùm nên phải tự ăn mới thấy no.
2. Mạng sống, cuộc đời, tình thương, an lành,... là sự quý, mà đồ quý thì không dễ cho, nên có xin cũng chưa chắc được. Vì vậy, cần phải cầu.
3. Thoát khổ, vãng sanh, thành quả, thăng tiến,... đều cần phải có Pháp Bảo. Pháp Bảo thì không dễ ban nên có cầu cũng chưa chắc có. Vì vậy, cần phải thành.
4. Thiên Đàng là nơi khó đến, nên địa ngục vẫn hằng bên.
5. Quả vị không tự có, nên trầm luân vẫn là trước mắt.
6. Đồ tốt không thấy trong tay, thì ắt hẳn ta đang dùng đồ xấu!
7. Đức Ngài đã dạy: “Một lý đã thông, muôn sự chắc”. Vì vậy, thấy còn vấn đề, còn trục trặc, còn có gì vướng bận trong lòng,... có nghĩa, sự lý ấy vẫn chưa được thông.

CÔNG THỨC HÀNH ĐỘNG

Năm Đinh Hợi 2007, sự hoạt động được thay bằng sự chiêm nghiệm cái lý trong đời sống cũng như trong hành đạo. Muốn giữ gìn căn nhà của Đạo thì ít nhất phải thấy trong bất kỳ Pháp Đạo nào cũng có 3 loại người như sau:

1. Người được thọ ký, người vì có duyên, vì ân, vì nghĩa, vì tình mà đến với đạo. Nên họ, đôi khi hành thiện hay thường khi hành thiện, đôi khi hành lễ hay thường khi hành lễ, đôi khi tìm hiểu hay thường khi tìm hiểu lễ đạo. Những người đó được xem là người theo Đạo, theo Pháp.

2. Người mà hằng phải luôn quan sát từng lời nói, hành động, cử chỉ, tư tưởng, luôn uốn nắn, luôn tự khắc phục mình, đấu tranh với bản thể để qua những sai phạm, dục vọng, tự dạy dỗ bản thể, tự tháo gỡ những vướng mắc của mình, dầu thành công hay không thành công thì họ được xem là người tu đạo.

3. Người dẫn đường cho người theo đạo, tu đạo để tất cả cùng hướng thượng. Dem giáo pháp ban rải cho người, giữ gìn và vun bồi mái nhà của Đạo ở mặt tổ chức hay tinh thần đều được xem là người hành đạo.

Từ 3 loại người khác nhau nên quyền lợi người theo đạo khác với người tu đạo và cái thấy của người tu đạo khác với cái thấy của người hành đạo. Phải biết phân biệt để chọn lọc và nghị sự.

Cao hơn mức độ giữ gìn căn nhà của Đạo là việc dạy Đạo và hoằng Pháp. Bên cạnh Giáo Lý đã có sẵn, lộ trình xây nhà cho chúng sanh dù nhỏ hay lớn phải được vạch ra và sự chọn lựa vật liệu xây dựng, những nhân tuyển thích hợp thì phải có những nguyên tắc của nó.

“Quý hồ tinh bất quý hồ đa” hay “Thành đại sự bất dự chúng mưu” Không phải cứ đông người là thành việc, mà nhiều khi sẽ là rách việc. Vì vậy, các pháp hữu phải ghi nhớ 9 điều dưới đây để ứng dụng trong các việc dựng đạo, mở đạo và giải quyết tất cả các vấn đề từ nhỏ đến lớn:

1. Tu thiền không những giúp cho sức khỏe còn tạo cho người có thêm khả năng yên lặng, tự giữ thân - khẩu - ý yên lặng, để từ đó quán xét những hành động. Công năng tu học và sự thành quả của con người nằm trong cái yên lặng chứ không nằm trong thời gian ngồi thiền.

2. Tâm con người luôn bay nhảy, hôm nay nó thẳng, hôm sau nó cong, hôm nay là bạn, hôm sau là thù. Vì vậy, phải cẩn thận về mọi mặt nhất là phải cẩn ngôn và cẩn hạnh.

3. Người mình không ưa, là kẻ xấu nhất trên đời đối với mình, nên kẻ xấu của người mình không ưa, chưa chắc là bạn tốt của mình. Đồ xấu của kẻ xấu khó có thể là đồ tốt của mình được. Phải cẩn thận trong việc chọn lựa và kết hợp.

4. Điều suy tính là điều cần hay muốn? Nếu là muốn thì không bao giờ thành tựu.

5. Tâm động thì không thể có đường hướng đúng đắn.

6. Không thấy nổi ngay mình thì phải nhìn chung quanh để soi rọi. Khi cùng nghị sự, thấy người bàn thảo đang có tâm bất chính, có nghĩa hướng đi của mình đang bất chính. Thấy người cùng thuyền đang sa lầy, có nghĩa mình đang sa lầy. Thấy tả hữu mình đưa ra những ý kiến, phương hướng vô đạo, có nghĩa là mình đang vô đạo.

7. Đừng mong cầu thành việc hay dựng nhà chung từ người đang có việc cá nhân. Chuyện cá nhân thì không thể có quốc gia, cũng không có Pháp Đạo.

8. Chọn hướng sai trong đời sống sẽ trả giá bằng sự thất bại của cuộc đời. Trong đường Đạo, khi quyết định sai lầm cho mình và hướng sai lầm ấy cho người thì cái giá sẽ trả bằng sự trầm luân của mình và người.

9. Gặp nan đề thì dừng lại và chiêm nghiệm sau khi chiêm nghiệm vẫn chưa quyết định thì hướng đi phải là rộng lượng. Rộng lượng là căn bản của người tu đạo. Rộng lượng rất khác với sự yếu hèn và bất lực.

2-2007 Từ Minh Đạt

5 ĐIỀU TÂM NIỆM:

1. Phải lấy đạo làm mục đích chính trong mọi suy nghĩ, hành động.
2. Đoàn kết trong bình tâm, chánh trí và tròn đời.
3. Giữ lập trường để khước từ mọi cám dỗ.
4. Hướng về Thầy để giải quyết mọi sự việc khi đã đến mức tới hạn.
5. Không làm được ánh sáng cho đời thì phải là ánh sáng cho tự thân. Không độ được đời thì đừng làm tội nhân của nhân loại.

THÁNG GIÊNG - 2008:

CHÌA KHÓA CHO CUỘC SỐNG

Bài số 1

1. Một người luôn có những quyết định sai thì không nên tin người ấy sẽ có những hành động đúng, biện pháp đúng cho những quyết định quan trọng được.

2. Bất kỳ một sự việc lớn nhỏ nào xảy ra thì cũng cần ở sự giải quyết. Giải quyết trước sự cố, đang trong sự cố và sau sự cố. Không được bỏ qua một sự kiện nào dầu nhỏ. Sự giải quyết dầu nhỏ nhưng là sự tăng cường việc hình thành một nền móng, một đường hướng, một chương trình cho cả một sự nghiệp dầu lớn hay nhỏ về sau.

3. Sự việc càng phức tạp thì càng cần có lòng yên lại để giải quyết. Tâm động thì sẽ giải quyết theo hướng động thể nên chuyện trước mắt xem chừng đã giải quyết được nhưng sẽ phát sinh chuyện mới và luôn tiếp diễn phù hợp với cách giải quyết qua tâm động. Còn tâm định muốn có thì phải xem việc giải quyết là bình thường, xem mình là phán quan để không phải vướng vào cảm xúc, giải quyết việc không cần gấp để lòng người ngoai, mọi sự được lắng đọng và sáng tỏ.

4. Cái dụng của thiên định không phải là tạo ra năng lượng, diễn lược, hào quang,... vì tất cả những thứ đó, chỉ cần tâm mở, lòng yên là người ta tự nhiên có được. Công năng thiên

định mà ta đạt như thế nào chỉ cần nhìn qua sự đối diện với nan đề, nghịch cảnh, sự việc cần giải quyết,... thì sẽ hiểu rõ.

5. Bên cạnh đường hướng, chính sách, kế hoạch để làm việc, người ta cần ở nghị lực chứ không phải là sức mạnh để thực hiện chúng. Sản sinh ra nghị lực là từ ý chí, sản sinh ra ý chí là từ niềm tin, sản sinh ra niềm tin là từ tình thương và muốn có được tình thương đúng đắn thì cần phải có một tín ngưỡng để dẫn dắt tinh thần đúng đắn.

6. Một chủ nghĩa, một tư tưởng đúng có thể giải thích được mọi hiện tượng của xã hội từ lịch sử, văn học, nghệ thuật, kinh tế... đến cả về khoa học. Một tín ngưỡng đúng đắn có thể nhìn thấy và giải thích được nguyên nhân hình thành và tương lai của mọi hiện tượng xã hội. Vì vậy, khi đã khẳng định bản thân đang tu hành theo một Chánh Pháp mà một sự việc nhỏ cũng không thấy được nguyên nhân, khi giải quyết cũng không thấu đáo được hiện tại và hành sự thì không lường được hậu quả của tương lai thì nên coi lại cái “Chánh Pháp” đó hay bản thân cùng thái độ tu học của mình.

9-2008 Từ Minh Đạt

Viếng thăm trang web:
www.voviology.org

CHÌA KHÓA CHO CUỘC SỐNG

Bài số 2

1. Việc gì khởi đầu cũng gặp phản ứng ngược. Phật, Chúa... các bậc Chí Thánh, Chí Đức ngày xưa cũng gặp phản ứng ngược khi đưa ra tư tưởng mới, hành động mới,... Vì vậy, cần sự kiên trì để thành khuôn khổ và thời gian sẽ làm cái phản ứng ngược trở thành nhàm. Thế nên, muốn khởi đầu một cái mới thì phải có thái độ cứng rắn nhưng ung dung.

2. Nhìn bản tánh của một đứa trẻ thì sẽ biết được tương lai và hậu vận của nó. Muốn giúp tương lai của đứa trẻ bớt khổ thì phải đổi bản tánh cho nó. Không thể thấy được bản tánh của đứa trẻ, nhất là đứa trẻ do chính bàn tay mình nặn ra, đồng nghĩa là sự thiếu sót về hiểu biết và đời sống của bản thân.

3. Tạo dựng một gia đình không chỉ là tình yêu bốc đồng của tuổi trẻ, tạo dựng một mối đạo không chỉ dựa vào tình thương dành cho chúng sanh. Mà tất cả cần phải học, học để biết mình đang làm chuyện gì và sẽ làm chuyện gì.

4. Đã lỡ từng có những quyết định và hành động sai, chìa khóa để hồi đầu không phải là hành động chạy ngược lại quá khứ nhằm thay đổi cái sai ấy mà là tạo nên một chuỗi hành động, quyết định mới đúng đắn hơn. Can đảm

chịu đựng hậu quả từ quá khứ, yên bình để
hậu quả lướt qua mà không tạo thành sự mới.

5. VVQN không phải là một tôn giáo nằm hẳn
trong khía cạnh đức tin, tín ngưỡng, thờ
phượng mà còn là thông suốt về đời sống như
chìa khóa quan trọng nhất của Pháp Đạo mà
Đức Ngài chỉ ra: Đời Tròn – Đạo Hiện – Pháp
Ứng. Vì vậy, học ở VVQN là học để có một
chìa khóa thông suốt được tâm linh cũng như
toàn bộ các mặt trong đời sống.

Từ Minh Đạt (9-2008)

Đức Thầy đang chú nguyện xin Thượng Đế ban phước lành
cho một Thánh Đường Hồi Giáo tại Việt Nam. 11-2013.

Viếng thăm trang web:
www.voviology.org

CHÂM NGÔN VỀ CHÁNH TRÍ

Muốn có Chánh Trí thì điều trước tiên phải có Trí. Có Trí theo nhu cầu bản thân để thấu đáo và nhìn thấy mọi mặt của vấn đề phù hợp mức độ của bản thân mình. Để tất cả những gì bản thân thấy, biết và nghĩ lên đĩa cân, rồi suy tính, rồi cân đo, rồi tự nghiệm kết quả và ảnh hưởng của nó cho hiện tại và tương lai, từ đó thì chọn ra con đường và quyết định đúng nhất.

Chỉ nói Chánh Trí mà bỏ đi cái Trí là Tà Thuyết!

Có Trí để có cái Chánh Trí, có cái Chánh Trí để mà tròn!

Nói phi phạm mà bỏ đi cái phạm ngã làm căn bản cũng là Tà Thuyết!

Không thấy rõ nơi con người mà cứ nói về thờ phượng Thiên Liêng, nói về các Chư Vị trong vô vi đó cũng là Tà Thuyết.

Bỏ đi hiện tại, không nhìn cho thấu cái hiện tại mà cứ chú ý đầu nhìn ở một khía cạnh nhưng không toàn diện ở quá khứ. Tưởng tượng một kết quả ở một khía cạnh mà không thấy cả tổng thể ở tương lai. Đó chính là Tà Kiến!

Kẻ vô trí sẽ chết vì cái Lợi, kẻ có trí sẽ chết vì cái Danh, kẻ Thánh Nhân sẽ chết vì Thiên Hạ. Kẻ có Chánh Trí cũng phải chết, nhưng kẻ có Chánh Trí biết cân nhắc cái lợi, cái danh, cái thiên hạ, cái quá khứ, cái hiện tại và cái tương lai để không phải vướng vào ý niệm sống và chết trong mỗi lần tái diễn.

Nghe lệnh truyền từ các cõi vô vi mà không hiểu rõ về vô vi, không hiểu rõ sự xuất xứ của những thành phần trong vô vi ấy, lại hoàn toàn không biết mặt mũi, không biết hình dáng, không biết bản tánh, không biết tất cả về nhân vật đó ngoại trừ cái biết do họ nói, lại áp đặt vào con người thật, đời sống thật, hoàn cảnh thật... đó là hành động Tà vậy! Là Tà Đạo.

Muốn nói tổ chức của mình là một tôn giáo nào đó có sẵn, là Phật Giáo chẳng hạn, thì mọi lễ nghi, các pháp thiền, áo tràng, giáo lý, chuỗi pháp, hình thức tổ chức giáo hội,... tất cả phải phù hợp với giáo hội Phật Giáo. Nếu chỉ thờ Phật thuần túy mà nói là Phật Giáo, thì với con mắt Phật Giáo, tổ chức ấy là Tà Đạo, vì người ta dùng thang điểm, dùng thước đo của Phật Giáo để đo lường tổ chức ấy và người ta sẽ thấy rằng ngoài việc thờ Phật, không có gì giống với quy định của Phật Giáo cả. Vì vậy, thờ Phật thì không có nghĩa là Phật Giáo theo quan điểm hợp pháp của đời. Thế nên, phải hiểu rõ tường tận lý lẽ bên trong trước khi làm những điều gì có liên quan đến pháp lý và sự lý.

Trên đời không có chi là huyền bí, không có chi là nan đề và không có chi là không thể hiểu và trả lời được. Tất cả đều được phơi bày, có điều sự phơi bày ấy không tập trung ở một chỗ, cùng một thời điểm mà nằm rải rác khắp nơi, khắp chốn, nhưng không cao xa, không khó khăn và ai cũng có thể thấy được tất cả những điều phơi bày ấy cho thắc mắc của mình. Muốn dễ dàng thấy được phải cần có cái Tâm phải Minh, cái Trí phải sáng! Tổng hợp, gọi là Chánh Trí. 10-2010

Thầy Từ Thiện Khanh, đại diện các pháp hữu của nhóm đạo đọc lời chào mừng Đức Thầy nhân dịp Đức Thầy ghé thăm. 21-11-2013

NHỮNG ĐIỀU NÀM LÒNG GỎI ĐẾN CHÚNG ĐỆ TỬ VÔ VI QUY NGUYÊN.

- Đệ tử Vô Vi Quy Nguyên trên thế giới phải luôn lấy việc trau dồi kiến thức, rèn luyện ý chí, tu dưỡng bản thân làm nền tảng và khai triển Pháp Môn làm hành động thực tiễn.

- Sự học là vô bờ bến không bao giờ chấm dứt nên không thể nào nói rằng ta chỉ cho người một khi ta thành đạt. Vì vậy, hãy thể hiện ý chí mở rộng vòng tay cho nhân sinh bằng cách bắt tay truyền đạt và chia sẻ cho người thân, bạn bè những gì ta được học và gặt hái và ai cũng có quyền làm công việc này.

- Việc khai triển Pháp Môn càng nhanh chóng và rộng khắp chừng nào thì việc quốc tế hóa Pháp Đạo càng sớm được hoàn tất. Khi Đạo Pháp được quốc tế hóa, đời sống con người sẽ được nhân đạo hơn, con người sẽ sống thiện hơn và đạo đức hơn.

- Phải lấy giáo pháp và phương pháp thực hành của Vô Vi Quy Nguyên làm cốt lõi. Vì giáo pháp là nền tảng của tinh thần mà tinh thần là nền tảng của sự nhận thức đúng, chọn lựa đúng và đường hướng đúng.

- Giáo dục vật chất phải đi đôi với giáo dục tinh thần, để ở mặt đời sống vật chất, nếu có yếu tố tinh thần hiện diện thì con người không phải

đối diện với chuỗi Nhân và Quả. Không phải đối diện với mắt xích: Sai – Sửa Sai.

- Có giáo dục đúng đắn thì mới có ý thức đúng đắn, từ các việc quản lý, chính trị, kinh tế đến cả tín ngưỡng và tôn giáo.

- Sự giáo dục đúng đắn không bao giờ có nếu thiếu đi yếu tố tinh thần mà giáo lý Vô Vi Quy Nguyên phải là tiên quyết. Con người ta có thể phản biện, có thể chỉ trích nhưng kết quả là câu trả lời hiển nhiên không thể chối cãi.

(11-2012)

Đức Thầy ban chuỗi cho các pháp hữu thuộc nhóm đạo Từ Tâm Thể.

PHẦN BA:

Các câu châm ngôn dành riêng
cho Pháp Đạo VVQN.

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynghuyen.org

1.

Nhìn mình ở hiện tại rồi nhìn mình ở quá khứ, từ quá khứ gần đến quá khứ xa, có thấy khác biệt hay tiến bộ chỉ về tư duy không? Dem Kinh Thánh hướng dẫn người rồi trích dẫn lời Chúa nói, 20 năm sau cũng dem Kinh Thánh hướng dẫn người, cũng trích dẫn lời Chúa nói. Vậy bản thân mình đạt được những gì? Học thuộc bài hay thực là con người đang hành đúng những lời dạy ấy? 20 năm không có chỉ là khác biệt cả, thì phải hiểu là mình đang dừng chân. Chẳng hạn như: Nói về sự ích lợi của sự ăn chay, rồi cãi lộn với người để bảo vệ lập trường ấy, 20 năm sau cũng vẫn còn cãi lộn với người về sự ăn chay mà trước mắt không một ai ăn chay cùng với mình cả. Vậy sự độ chay của người nói về sự lợi ích ấy là gì? “Ăn để mà no!” Không có chỉ là đạo cả, và tu học không có chỉ là tiến bộ cả. (8-2007)

2.

Nếu hoàn cảnh đưa đẩy đến sự chọn lựa giữa 1 trong 2 vai trò: Là con người đúng và là một vị thầy dạy đạo? Thì hãy chọn: Là con người đúng! (1-2008)

3.

Phải lấy đạo làm mục đích chính trong mọi suy nghĩ, hành động. (1-2008)

4.

Hướng về Thầy để giải quyết mọi sự việc khi đã đến mức tới hạn. (1-2008)

5.

Cái chết không phải là hết, chỉ là một sự chuyển hóa năng lượng. Vì thế đừng hy vọng cái chết sẽ là một dấu chấm hết! Chết? Bùng con mắt dậy, thấy vẫn còn nơi đó, lại không thể thực hiện được bất kỳ một ý nguyện nào vì các phương tiện đã không còn, kể cả giấc ngủ! Muốn có một giấc ngủ yên cũng không thể vì không một ai cho mình được ngủ yên cả. Chỉ có con đường phải trui rèn để tiến hóa mà từ đó mình có thể đạt được những gì mong ước dầu rằng sự ước đó chỉ là một giấc ngủ yên lành. Tin hay không, không quan trọng vì đó là chuyện hằng có. (Tết-2-2008)

6.

Cái “Muốn” và cái “Cần” rất khác xa nhau. “Muốn” Pháp Đạo phát triển trên toàn thế giới và chúng sanh “Cần” phải có Pháp Đạo là hướng sống đúng, hành trang sống đúng để giúp ích cho gia đình và xã hội là 2 chuyện khác xa nhau.

Nếu chỉ là “Muốn” thì Pháp Đạo cũng sẽ phát triển nhưng là sự phát triển của một món

hàng trang trí cho một nhóm, một tổ chức, một chính phủ.

Còn đã là “Cần” thì dầu gặp khó khăn cỡ nào, dầu được hoàn cảnh công nhận hay không công nhận, dầu môi trường cho phép hoạt động hay không cho phép hoạt động, dầu Pháp Đạo có đủ đệ tử dạy đạo hay không đủ đệ tử dạy đạo thì VVQN sẽ tự nhiên hiển hiện ngay trong cuộc sống của con người. Vì vậy, người khai đạo không cần phải dùng những hình thức quảng bá, quảng cáo hay lôi kéo chi cả. (7-2008)

7.

VVQN không phải là một tôn giáo nằm hẳn trong khía cạnh đức tin, tín ngưỡng, thờ phượng mà còn là thông suốt về đời sống như chìa khóa quan trọng nhất của Pháp Đạo mà Đức Ngài chỉ ra: Đời Tròn – Đạo Hiện – Pháp Ứng. Vì vậy, học ở VVQN là học để có một chìa khóa thông suốt được tâm linh cũng như toàn bộ các mặt trong đời sống. (9-2008)

8.

Giáo pháp không phải để rao bán. Nên khi chân thật đã được phơi bày, hành động đã được làm trọn, lễ sống đã được gói ghém, tình thương đã được gói gắm thì chúng ta không cần phải kêu gọi hay khuyến nhủ con người đến với Pháp Đạo. (10-2008)

9.

“Y Pháp Bất Y Nhân”, người biết khôn thì phải nhớ đến và áp dụng tất cả những nguyên lý mà mình đã học, bất kể sự đòi thay đổi như thế nào? Học ở trường, ghét thầy dạy Toán, đó là quyền lựa chọn của mình nhưng phải nhớ, môn Toán học luôn hiện diện ở đời, ghét thầy toán, không có nghĩa là với mình $1+1$ sẽ là 5 được. Phải nhớ lấy tất cả những gì mình đã từng chính mắt thu hoạch được, dầu là thu hoạch trong hoàn cảnh có ông thầy Toán đáng ghét đó. Mình đã nắm rõ ràng, có người từng dối gạt mình, có người đội lốt Đức Ngai, có người dùng tà mị... thì không thể nào khi không còn đồng hành với ông thầy Toán ấy thì người từng dối gạt chính mình lại trở thành người thiện, người dùng tà mị lại trở thành chánh được. “Y Pháp Bất Y Nhân” là vậy! (2-2009)

10.

Vì tâm đời, suy nghĩ đời, mở những nhóm đạo, mở những lớp dạy người Thiên mà mình tưởng đó là Đạo nhưng không phải là Đạo. Vì Pháp Đạo, cầm một khẩu súng đánh trả những người xâm phạm vào Đạo Viện, hoặc tát tai một người dám xâm phạm vào Ngôi của Đức Ngai... tưởng đó là hành động đời nhưng đó là Đạo. Lấy cái trí ra để suy nghĩ, lấy chánh trí ra để làm ngọn đèn trả lời cho những hành động của mình. Để mình biết mình đang làm chuyện

đời hay chuyện đạo. Cái thực chất sự việc mà mình đang hành. (2-2009)

11.

Vui mừng trên sự tưởng là “đàn áp” Pháp Đạo, đàn áp người đồng đạo đó là Vô Đạo. Vô Đạo đối với VVQN, Vô Đạo đối với nước nhà vì đã trực tiếp cho thế giới thấy Việt Nam có đàn áp tôn giáo. (4-2009)

12.

Trước mắt người đời nhìn người Ăn Chay là người có lòng thiện, thế nên trong đời sống thì đừng nhỏ mọn quá đáng. Vì người sẽ thấy ở sự nhỏ mọn của mình mà không cần biết lòng bao dung từ sự ăn chay của bản thân như thế nào? Trì chay bao lâu? Giúp cho bao động vật không bị nghiệp sát?...

Trì kinh thì để cho người thấy mình có lòng tìm đạo lý, luôn ghi lòng những lời dạy của Đức Thế Tôn, thì người trì kinh đừng có thái độ cao ngạo quá đáng, đừng sân hận quá đáng hay đừng vô lý quá đáng,... Vì người sẽ thấy ở sự vô lý của người trì kinh mà không cần biết sự hữu lý vô cùng tốt của kinh điển là như thế nào?...

Vì vậy, với người đời, bản thân mình là hiện hữu của tất cả, sự siêu việt hay là tẻ hại, sự an lành hay là một ác nhân? Sự trả lời cho thiên

hạ là bản chất của bản thân chứ không phải là triết lý, là cái Pháp, là tư tưởng mà mình mang theo. Đồng thời bản chất của bản thân sẽ là câu trả lời cho thiên hạ về cái triết lý, Pháp và tư tưởng mà mình mang theo ấy. Đừng vô tình lấy bản thân của mình làm vật dụng, phương tiện để phỉ báng giáo pháp cao minh của Đức Thế Tôn. (8-2009)

13.

Phải tự hỏi nơi lòng của mình, phải tự thấy nơi lòng của mình và nhìn những người thật gần, thật gần bên cạnh của mình, mình có thật vì Đạo không? Có thật vì con người và nhân sinh không? Có thật đặt quyền lợi của Pháp Đạo lên trước suy nghĩ viển vông của mình không? Nếu không thật như vậy thì đừng nên cảm đau, đừng nên làm người tiếp liệu ánh đau, và đừng nên để hoàn cảnh bắt buộc mình sống gần ánh đau.

Đời sống của bản thân mình có thể vô tư, đời sống của người tu cần được khuyến khích để mình trở thành vô tư. Nhưng đời sống của người cảm đau, của người tiếp liệu ánh đau, của những ai bị bắt buộc phải đứng gần ngọn đau thì không được phép vô tư, không được vì một cái gì riêng của mình mà quên đi chỗ đứng là ánh đau hoặc chung quanh ánh đau của mình. Vì cái vô tư không biết tính trước, nghĩ sau, đo lường những tai hại từ những hành động “vô tư” ấy sẽ luôn là động lực đẩy

mình trở thành tội đồ ngàn năm của Pháp Đạo, đất nước và con người. (4-2010)

14.

Nghe lệnh truyền từ các cõi vô vi mà không hiểu rõ về vô vi, không hiểu rõ sự xuất xứ của những thành phần trong vô vi ấy, lại hoàn toàn không biết mặt mũi, không biết hình dáng, không biết bản tánh, không biết tất cả về nhân vật đó ngoại trừ cái biết do họ nói, lại áp đặt vào con người thật, đời sống thật, hoàn cảnh thật... đó là hành động Tà vậy! Là Tà Đạo. (Chánh Trí 10-2010)

15.

Bảo Pháp bị thu hồi không phải từ Thầy mà từ sự không hề nghe lời Thầy. (7-2011)

16.

Chỉ cần một điểm tựa nhỏ cũng có thể bẫy được vật to, chỉ cần một yếu điểm nhỏ có thể làm lệch cả một chương trình lớn, tư tưởng lớn, kế hoạch lớn. Yếu điểm ấy tức là điểm kẹt mà tu học với Vô Vi Quy Nguyên Pháp là phương thức để cởi bỏ điểm kẹt ấy. (8-2011)

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynguyen.org

17.

Bản Ngã của con người không thể mất đi, cũng không thể triệt tiêu. Vì vậy, đừng vọng niệm là tu học sẽ làm mất bản Ngã, sẽ trở thành Vô Ngã. Vì Vô Ngã theo quan niệm thế gian chỉ có người mất trí mới có thể có được. Sự tu học đúng đắn nhất là sự chuyển đổi Bản Ngã thành Chân Ngã. Tức chuyển đổi cái ích kỷ, thành tư tưởng chân chánh và hành động chân chánh.
(8-2011)

18.

Thay đổi được anh linh thì thay đổi được cuộc đất và thế cuộc. Thay đổi được cuộc đất và thế cuộc thì thay đổi được con người và ngược lại.
(1-2012)

19.

Ngũ hành động thì ta tịnh, ngũ hành tịnh thì Đạo Pháp lan rộng. Tuy nhiên, thế cuộc luôn hằng động, vì vậy, phải biết sắp xếp lại ngũ hành để thế cuộc được ổn định và Pháp Đạo được lan rộng. (1-2012)

20.

Lệnh Pháp không phải chỉ được dùng trong vấn đề Hộ Bệnh. Nếu chỉ được dùng trong Pháp Hộ Bệnh thì Đức Ngài đã không nói:

*“Vận chuyển cần khôn tóm một râu – Ba ngàn
thế giới một tay râu...”. (1-2012)*

21.

*Khi khai triển để dạy Đạo thì nên chia người
học đạo thành từng nhóm nhỏ khác nhau để có
cùng một trình độ như nhau và nhất là người
học được chăm sóc, quan sát và hướng dẫn
đầy đủ như nhau. (1-2012)*

22.

*Là con người thì nên hiểu về tâm lý con người
một chút. Đừng quá hàm hồ và vô duyên khi
tiếp nhận và trị bệnh cho một người lại nói rằng
“ông hay bà bị bệnh này vì kiếp trước ông hay
bà đã giết người!” (7-2012)*

23.

*Học lý thuyết của Đạo hay bất kỳ lý thuyết gì,
chỉ dùng để áp dụng hoặc giải thích cho bản
thân. Không phải dùng để rao giảng, giải thích
khi chính mình cũng không nắm được sự lý và
người cũng không cần thiết trong đời sống. (7-
2012)*

24.

*“Thầy” có thể là một biểu tượng của Thiêng
Liêng. “Thầy” có thể là một biểu tượng của tình*

thần. “Thầy” có thể là một biểu tượng của sự dạy dỗ và chỉ dẫn. “Thầy” có thể là một biểu tượng của một người anh võ về cho mình... “Thầy” sẽ hiển hiện với mình như thế nào tùy nơi mình nhìn và cảm nhận về “Thầy” ở phương diện nào. (Ngày Khai Đạo 8-2012)

25.

Sự giáo dục đúng đắn không bao giờ có nếu thiếu đi yếu tố tinh thần mà giáo lý Vô Vi Quy Nguyên phải là tiên quyết. Con người ta có thể phản biện, có thể chỉ trích nhưng kết quả là câu trả lời hiển nhiên không thể chối cãi. (11-2012)

26.

Hiểu được khoa học của tâm linh là có thể tác động vào việc đã rồi, vào sự đổ của dòng thác đang đổ. Hiểu được khoa học của tâm linh, người ta có thể tác động vào việc phân bố vị trí của các linh hồn, chuẩn bị cho các phần hồn đang trên đường tiến nhập vào xã hội của mình, hay nói một cách khác, có thể tạo một xã hội, một quốc gia nhược tiểu thành một cường quốc, ngăn chặn được sự đe dọa vào đất nước, vào xã hội từ đợt người đang chuẩn bị tiến vào cuộc đời. Thay đổi được những giòng sai tạo ra từ những hành động sai, đã lỡ làm... Chọn lọc được những linh hồn sẽ làm con dân của xứ sở, biến những gia đình có huyết thống thiếu thông minh, thiếu học vấn thành gia đình

tri thức, biến hoàn cảnh sống của gia đình luôn gặp khó khăn, hiểm họa... không ngóc đầu lên nổi, thành đời sống khá giả, vẹn toàn... Tất cả đều làm được nếu biết để ý đúng đến vấn đề tâm linh. (8-1-2013)

27.

Tôn giáo là môi trường để dạy về tâm linh nhưng tâm linh thì không phải là tôn giáo. Và trên đời chỉ có Pháp Vô Vi Quy Nguyên là Pháp duy nhất dạy đúng về tâm linh và khoa học tâm linh! (1-2013)

28.

Đạo có mặt ở khắp mọi nơi, kể cả nơi địa ngục cũng có Đạo, ăn thua nơi sự vận hành của người cầm ánh sáng của Đạo. Còn chuyện khai mở khó hay dễ, nặng hay nhẹ, lâu hay mau... cũng tùy nơi người cầm ánh sáng và duyên nghiệp của chúng sanh, mà duyên nghiệp của chúng sanh là chính. (1-2013)

29.

Với cái vòng của nghiệp lực, khi người ta càng tối thì ác nghiệp càng dễ tác động. (1-2013)

30.

Hiểu được khoa học của tâm linh là có thể tác động vào việc đã rồi, vào sự đổ của dòng thác đang đổ. Hiểu được khoa học của tâm linh, người ta có thể tác động vào việc phân bố vị trí của các linh hồn, chuẩn bị cho các phần hồn đang trên đường tiến nhập vào xã hội của mình, hay nói một cách khác, có thể tạo một xã hội, một quốc gia nhược tiểu thành một cường quốc, ngăn chặn được sự đe dọa vào đất nước, vào xã hội từ đợt người đang chuẩn bị tiến vào cuộc đời. (1-2013)

31.

Thay đổi được những dòng sai tạo ra từ những hành động sai, đã lỡ làm... Chọn lọc được những linh hồn sẽ làm con dân của xứ sở, biến những gia đình có huyết thống thiếu thông minh, thiếu học vấn thành gia đình tri thức, biến hoàn cảnh sống của gia đình luôn gặp khó khăn, hiểm họa... không ngóc đầu lên nổi, thành đời sống khá giả, vẹn toàn... Tất cả đều làm được nếu biết để ý đúng đến vấn đề tâm linh. (1-2013)

32.

Khi đã nói về Pháp thì ngay bãi chiến trường cũng có Pháp, nơi trên bàn nhậu cũng có Pháp, nơi bàn cổ đầy rượu thịt ê hề, hay nơi lò

*mổ sát sinh cũng có Pháp nếu người cầm
Pháp biết vận hành và biết khai thị. (1-2013)*

33.

*Không thể nào nói cả năm trời, chỉ bỏ ra một
buổi chừng vài tiếng đồng hồ để chùi rửa ngôi
thờ trong nhà mà nói mình bận không thể làm
được. Nếu người trong ngôi gia không tự làm
được thì tốt nhất là đừng nên thờ phượng chi
cả. (2-2013)*

34.

*Các vị Bề Trên không bao giờ nhập xác. (Bề
Trên có nghĩa là những vị không phải là chúng
sinh ở cõi này). Đừng có đại tin vào bất kỳ lời
người nào nói là Bề Trên nhập xác. (3-2013)*

35.

*Đừng bao giờ cầu xin, mong được giúp đỡ từ
bất kỳ âm phần nào kể cả thần thánh, ông bà,
cha mẹ người thân đã quá vãng. Vì không một
ai có khả năng làm được một cái gì cho người
sống cả. (3-2013)*

36.

*Một điều trái khoáy nhất là dầu âm phần không
làm được việc gì để giúp người dương thế*

nhưng họ sẽ tính công và người ta vẫn phải trả cái mà mình không hề được nhận. (3-2013)

37.

Làm việc cho Đạo không có nghĩa là đang tu đạo, đang tu, đang luyện tâm và luyện tánh. Làm việc cho Đạo, cũng như ngồi thiền, tụng kinh cũng chỉ là phương tiện để luyện tâm, luyện tánh. Tâm không luyện, tánh không luyện đến một khi bánh xe của Đạo chuyển bánh, tâm linh không theo kịp thì bản thân cũng sẽ đứng lại. Không nhất thiết là thi rớt, không nhất thiết là phản đạo hay hại đạo, người thuần chất giúp cho Đạo nhưng không tu tập cũng sẽ bị đứng lại, cũng được xem là không qua được cơn sàng sẩy. Vì mấu chốt của Đạo là tâm linh, không nằm ở vấn đề vật chất. (4-2013)

38.

Bát Chánh Hạnh là hành động tự làm cho bản ngã của mình thấp lại, hạ mình xuống, cong cái ngã xuống lại. Làm ơn biết nhịn 1 chút. Nhịn ở đây là nhịn cái lòng lại 1 chút để có thể xử thế cho đẹp. Chứ không thì khi các người càng nói thiên hạ sai, càng muốn biểu diễn cho thiên hạ thấy họ sai cũng đồng nghĩa các người đang nói mình sai và cũng là một sự chứng minh cho thiên hạ thấy mình và Pháp của mình sai hoàn toàn. (7-7-2013)

39.

Thực chất của cái Đạo, cái đúng nhất của cái Đạo chính là cái “Đời!” Chính là Bát Chánh Hạnh. Bát Chánh Hạnh có từ cái quan hệ của đời chứ không phải ở trong lời kinh, câu kệ hay thiền định chi cả! (7-2013)

40.

Đường hướng tu hành là mình đang đứng ở vị trí nào thì làm tròn ở vị trí đó. Sanh ra đời là người Việt thì dầu không thích người Việt thì cũng phải giữ tròn đạo nghĩa với đất nước. Sanh ra đời lỡ làm con ghẻ thì cũng phải giữ cái hiếu hạnh của người con ghẻ. (7-2013)

41.

Chơn linh không cần học chi cả, thực chất chả có một ai cần phải học chi cả. NHƯNG! Là con cá thì sống dưới nước là đều ai cũng biết nhưng nếu nó muốn sống lâu hơn một chút thì lâu lâu nó cần phải ngóc đầu lên để lấy một chút không khí ngoài cái vũ trụ, thế giới nước của nó! Cũng như Chơn Linh cảm thấy bị chìm thì cũng cần phải học để ngóc lên một chút. Chứ còn ở đó cũng được chứ sao không? Nhưng kẹt là người ta chịu không nổi thì sao? (9-2013)

42.

*khi đối diện với một chuyện ra khỏi cái phạm vi của “ngã” thì phải kiểm những người đạt đạo, để ít nhất có được trạng thái vô ngã và nghe được những gì nằm ngoài sự nghĩ của mình.
(27-12-2013)*

43.

Khi thương một ai thì mình sẽ quan tâm người ấy nhiều hơn, mình sẽ suy nghĩ cho người mình thương nhiều hơn, thông cảm cho họ nhiều hơn và từ đó mình thấy ra thêm nhiều lẽ khác cho người mình thương nhiều hơn. Nếu mình thương người, thương một ai đó thì mình sẽ quan tâm đến cả những cái nhỏ của người ấy. Giày dép của người ấy đã mòn đế, trời mưa thì dễ trượt chân, mình sẽ chuẩn bị theo những gì mình có để người ấy không bị trượt chân...

Tương tự như vậy, thương người, thì mình sẽ lường trước được những gì sẽ xảy đến cho người mình thương, cảm nhận được tương lai của họ cũng như đoán biết và đề phòng những hậu quả từ những gì mà họ từng gây ở quá khứ... thương càng sâu thì nhìn càng cận kề. Tương tự như vậy, cái tình ấy càng lớn, càng rộng... thì người có lòng thương con người ấy sẽ càng quán triệt và thông suốt về con người, về đời sống từ quá khứ cho đến tương lai. Cũng có thể nói đó chính là Lậu Tận... Lậu Tận Thông bắt nguồn từ tình thương mà ra, từ

cái Đại Từ, Đại Bi, Đại Hỷ, Đại Xả mà ra. Những thứ này, Thiên Ma không hề có, cũng như con cá sống ở dưới nước thì nó không thể nào có lá phổi được.

Tuy vậy, Quán Tâm Pháp ngày nay có thể cho con cá có được “lá phổi”, cho Thiên Ma có được “lòng thương” nếu các đối tượng chịu học. (1-2014)

44.

Tại sao người ta theo mình? Giáo lý mình cao thâm? Không hề! Điều kiện đầu tiên để người ta hướng tới mình là mình đi đúng vào điểm cần của người và điều kiện để người ta theo mình là người ta thương mình! Là người tu, đừng chấp nhất và nhỏ mọn quá! (1-2014)

45.

Là người dạy đạo, mở tình thương cho người. Mình chỉ ngại, con người là vô tình, chỉ sợ con người không hề có cái tình, không hề biết cái thương là gì? Chứ mình không ngại người ta có bất kỳ tình gì, là người phạm thì họ sẽ có tình của phạm phu, là người thầy dạy thì mình mang cái tình đó thành cao thượng để thành vĩnh cửu mà không nên trách cứ họ mang đến cho mình một cái tình phạm phu. (1-2014)

46.

Đức Chúa Jesus từng thốt lên khi Ngài đang chịu đang đòn: “Lạy Cha, xin Cha cất đi chén đắng này nhưng theo ý của Cha, không phải của Con!” Thế nên, có những sự việc, Đấng Cứu Thế phải trải qua, phải làm mà không phải do các Ngài chọn lựa. Để hiểu về Đấng Cứu Thế thì phải dùng cái Tâm, chứ đừng dùng Trí mà hiểu. Vì có những chuyện các Ngài phải làm, phải chịu, phải trải qua mà không do các Ngài muốn. (1-2014)

Pháp Chủ Thiên Viện Rằm tháng 7- 2011.

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynguyen.org

MỤC LỤC

1	Đôi lời giới thiệu về Châm Ngôn: Thiên Địa Vạn Thế Chính Thư.	5
2	PHẦN MỘT: Tổng hợp các câu Châm Ngôn có thể áp dụng và giải đáp mọi thắc mắc, là chìa khóa mở hướng cho các vấn đề trong đời sống.	9
3	PHẦN HAI: Tổng hợp các điều ghi nhớ, công thức, lời khuyên trước khi sự hướng dẫn qua hình thức châm ngôn được hình thành.	146
4	PHẦN BA: Các câu châm ngôn dành cho pháp hữu Vô Vi Quy Nguyên.	161

Đại Hội IV 7-2008.